DANIELLE STEEL

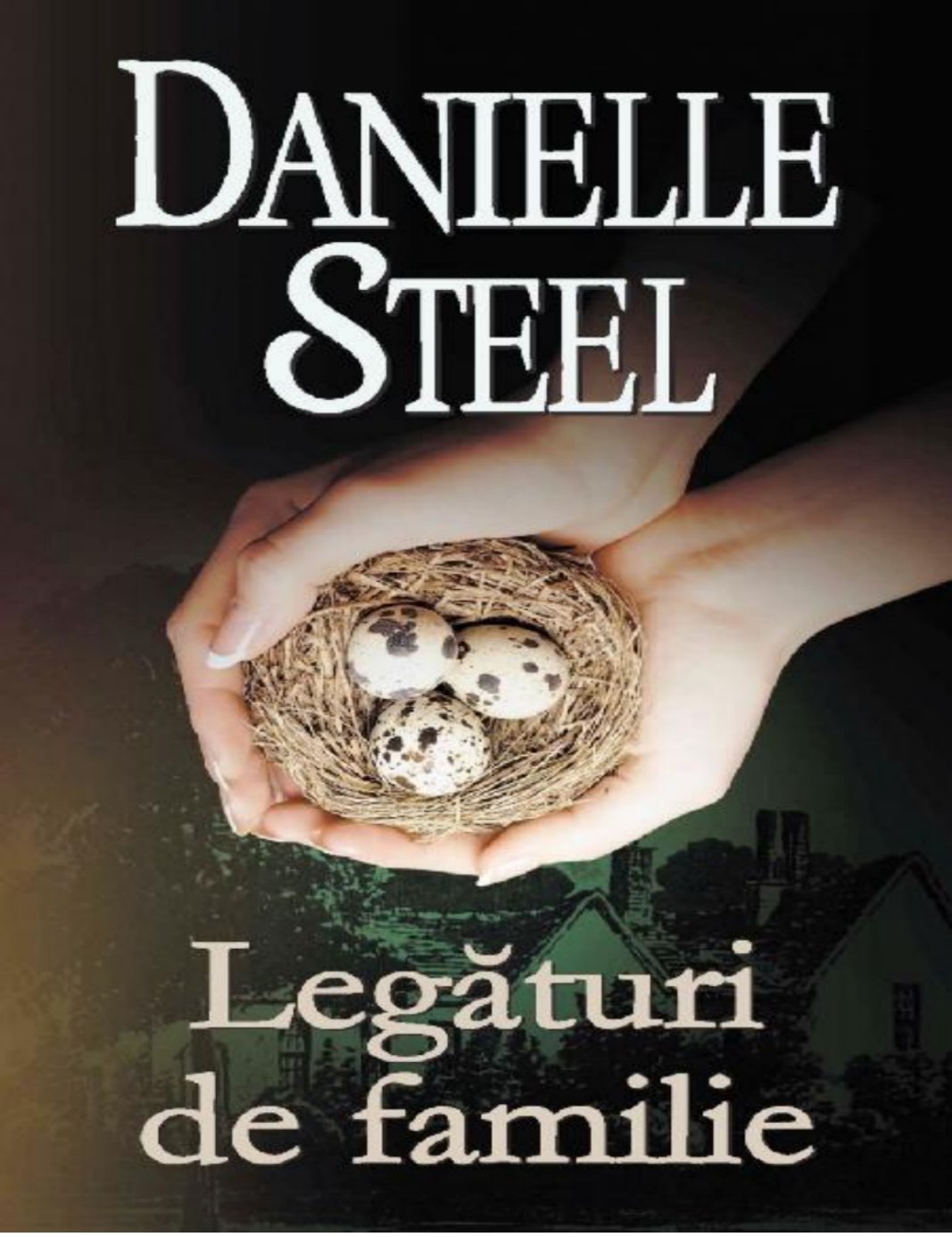

Legături de familie

DANIELLE STEEL

Legături de familie

Traducere din engleză
Simona Luca

Editura Lira

capitolul 1

În septembrie, într-o însorită după-amiază de duminică, Seth Adams părăsi apartamentul lui Annie Ferguson din West Village. Era un bărbat chipeş, amuzant, inteligent, în compania căruia Annie se simţea grozav. Se întâlniseră cu două luni înainte la un picnic organizat în Hamptons, cu ocazia zilei de 4 Iulie. Şi îşi iubea slujba la fel de tare ca Annie. Absolvise cu doi ani în urmă Harvard Business School şi se bucura de o ascensiune fulminantă la o bancă de investiţii de pe Wall Street. Annie absolvise Columbia Architecture School cu doar şase luni în urmă, iar acum se distra de minune la prima ei slujbă în cadrul unei importante firme de arhitectură. Fusese un vis care acum devenise realitate. Cei doi tineri atrăgători se remarcaseră reciproc într-o încăpere înţesată de lume, şi fusese dragoste la prima vedere. Petrecuseră împreună o vară grozavă şi discutau deja să închirieze o cabană de schi unde să îi invite şi pe unii dintre prietenii lor. Se îndrăgosteau unul de altul pe zi ce trecea şi aşteptau cu nerăbdare momentele frumoase ce aveau să urmeze.

Annie se distra mai bine ca niciodată: weekenduri cu Seth, amor nebun, momente fericite pe mica ambarcaţiune pe care acesta tocmai o cumpărase. Avea tot ce-şi dorea: un partener nou, o casă nouă, un serviciu care reprezenta un prim pas major în cariera pe care muncise atât de mult să şi-o clădească. În vârstă de douăzeci şi şase de ani, înaltă, blondă şi superbă, se afla în vârful piramidei. Avea un zâmbet care ar fi putut topi gheţarii şi o mulţime de motive să zâmbească. Viaţa ei din ultima vreme era tot ce-şi dorise vreodată.

Fusese nevoită să-l lase pe Seth să plece în după-amiaza aceea, după un alt weekend perfect petrecut pe barcă, fiindcă avea de lucru. Dorea să treacă în revistă încă o dată primul ei proiect major, înaintea întâlnirii de a doua zi cu clienţii. Ştia că trebuia să rupă gura târgului, astfel că planurile la care lucrase fuseseră meticulos realizate, şeful îi arătase că-i aprecia ideile şi-i oferise ocazia să le facă cunoscute. Când tocmai se aşezase la masa de lucru telefonul mobil sună. Deşi se despărţiseră cu doar cinci minute în urmă, se gândi că ar putea fi Seth. O suna uneori în drum spre casă, pentru a-i spune cât de tare îi simţea deja lipsa.

Zâmbi gândindu-se la el, dar observă apoi pe ecranul telefonului numărul lui Jane, sora sa cu zece ani mai mare. Cele două surori erau foarte apropiate, iar Jane îi fusese ca o mamă după moartea părinţilor lor, când Annie avea optsprezece ani. Jane avea o căsnicie fericită, trăia în Greenwich, Connecticut, şi avea trei copii adorabili. Cele două surori semănau atât de tare, încât ai fi putut crede că sunt gemene.

Jane, versiunea uşor mai în vârstă a lui Annie, era tare nerăbdătoare să-l cunoască pe Seth. Din auzite, i se părea că era genul de bărbat numai bun de păstrat. Tot ce îşi dorea pentru Annie era ca, într-o bună zi, să găsească un bărbat la fel de minunat precum soţul ei, Bill, şi să aibă o căsnicie la fel de fericită. Jane şi Bill Marshall erau căsătoriţi de paisprezece ani, dar încă se purtau ca nişte proaspăt însurăţei. Erau modelele pe care Annie spera să le urmeze cândva, însă momentan era concentrată asupra noii sale cariere, în ciuda minunatei distracţii pe care Seth i-o oferise în ultimele două luni. Annie îşi dorea să devină un mare arhitect.

— Sunteţi împreună? întrebă Jane conspirativ, în timp ce sora ei mai tânără râse. Jane lucra pe cont propriu, ca ilustrator de cărţi pentru copii, şi era o artistă foarte talentată, însă întotdeauna o interesaseră mai mult soţul şi copiii decât cariera. Bill era editor la o editură mică, dar foarte respectată. Îşi petrecuseră sfârşitul de săptămână pe insula Martha's Vineyard, un ultim weekend romantic, departe de cei trei copii ai lor, în casa de vacanţă pe care urmau să o închidă odată cu sfârşitul acestei veri.

— Nu. Seth tocmai a plecat, răspunse Annie.

— De ce atât de devreme? se auzi uşor dezamăgită vocea lui Jane.

— Am de lucru. Mâine susţin o prezentare pentru un client important şi voiam să mă mai uit peste schiţe.

— Ce fată cuminte! Jane era teribil de mândră de surioara ei mai mică. În ochii ei era o adevărată stea. Vom fi acasă în câteva ore. Noi plecăm imediat. Bill pregăteşte avionul de zbor. A fost minunat weekendul acesta. Îmi pare rău că trebuie să închid casa.

Le plăcuse insula şi lor, şi copiilor. Cumpăraseră casa la naşterea fiicei lor celei mai mari, Lizzie, care avea acum doisprezece ani şi era copia fidelă a mamei sale. Ted împlinise opt ani şi-i semăna leit lui Bill, având aceeaşi fire blândă şi aceeaşi naturaleţe a comportamentului. Iar în legătură cu mezina lor, Katie, lui Jane îi plăcea să spună că venea de pe o altă planetă. Deşi avea doar cinci ani, îşi exprima părerea despre orice lucru, fiind incredibil de isteaţă şi de îndrăzneaţă. Era un suflet matur într-un trup de copil şi spunea mereu că ea şi mătuşa Annie sunt cele mai bune prietene.

— Cum e vremea în New York? întrebă Jane de dragul conversaţiei.

Era sezonul uraganelor, dar pe insula Vineyard vremea fusese frumoasă.

— A fost cald şi însorit tot weekendul, dar au anunţat că va fi furtună în seara asta. Mie nu-mi prea vine-a crede, răspunse Annie.

— Şi aici se aşteaptă o furtună; vântul s-a înteţit cam de vreo oră, dar totul pare în regulă deocamdată. Bill vrea să ajungem acasă înainte să înceapă.

În timp ce Bill îi făcea semne din avion, Jane îşi luă paharul de

unică folosinţă plin cu cafea şi porni spre el, pregătindu-se să încheie convorbirea cu Annie.

— Te sun când ajung acasă. Nu te obosi prea tare cu munca… Te iubesc. Nu-l aduci pe Seth la cină weekendul următor?

— Am să încerc. S-ar putea să fiu nevoită să lucrez, depinde cum decurge întâlnirea de mâine. Şi eu te iubesc. Sună-mă mai încolo, spuse Annie relaxată, apoi închise şi se întoarse la treabă. Îşi întinse schiţele pe masă şi le analiză cu atenţie. Descoperi ajustările pe care dorea să le facă – modificări mărunte, dar, perfecţionistă cum era, voia ca totul să fie fără cusur a doua zi. Începu să facă încet şi cu atenţie modificările la care se gândise tot weekendul.

Jane urcă în avionul de care soţul ei era atât de mândru. Fusese pilot în armată şi îi plăcuseră dintotdeauna avioanele. Acesta era cel mai mare pe care-l avusese până acum. Cessna 414 Chancellor de opt locuri, perfect pentru ei, cei trei copii ai lor, doica acestora, Magdalena, care îi însoţea uneori pe insulă, şi eventual pentru încă alţi doi prieteni, sau pentru muntele de cumpărături şi bagaje pe care Jane le căra mereu de la Greenwich la Vineyard şi înapoi. Avionul reprezenta un lux, dar însemna pentru Bill mai mult decât casa lor şi era cel mai preţuit bun al său. Atunci când pilota Bill şi nu era nevoită să călătorească cu liniile aeriene obişnuite, Jane se simţea în siguranţă. Soţul ei îşi actualiza mereu brevetul de pilot calificat.

— Mişcă-ţi fundul încoace, spuse el pe un ton glumeţ, în timp ce ea împingea o ultimă sacoşă de cumpărături în avion. Se apropie furtuna şi vreau să ajungem acasă înainte să înceapă.

Cerul se întunecă deja când el rosti aceste cuvinte, iar părul lung şi blond al lui Jane se undui în adierea vântului. Ea sări înăuntru, iar el se aplecă să o sărute, apoi se concentră asupra butoanelor de comandă din faţa lui. Primise permisiunea de a decola şi aveau sistem de navigaţie în eventualitatea în care vizibilitatea ar fi scăzut. Bill îşi puse căştile şi anunţă turnul de control, iar Jane scoase din geantă o revistă. Îi plăcea la nebunie să savureze în revistele de mondenităţi poveşti despre actriţe faimoase, despre legăturile şi despărţirile lor, pe care să le discute apoi cu Annie, ca şi când celebrităţile ar fi fost prietenii lor apropiaţi. Lui Bill îi plăcea teribil să le tachineze pe seama asta.

Bărbatul privea cu atenţie cerul, în timp ce decolau, iar vântul părea să se înteţească, şi urcă rapid la altitudinea indicată de turnul de control. Urma să aterizeze pe aeroportul din Westchester County în cel mult o oră. Era un zbor uşor, dar trebuia să acorde atenţie traficului din jurul Bostonului. Discută de câteva ori cu angajatul din turnul de control şi-i zâmbi lui Jane. Petrecuseră un weekend plăcut. Deşi îi iubea mult, era totuşi frumos să plece de lângă copii şi s-o aibă pe

Jane doar pentru el.

— Annie pare destul de serioasă în legătură cu noul ei iubit, îi spuse Jane râzând.

— N-ai să fii fericită până n-o vezi măritată. Îşi cunoştea bine soţia şi amândoi ştiau că spunea adevărul. E doar o copilă şi abia s-a angajat.

— Eu aveam douăzeci şi doi de ani când m-am căsătorit cu tine, îi aminti ea. Annie are douăzeci şi şase.

— Tu nu ţineai atât de tare să-ţi construieşti o carieră, cum îşi doreşte ea. Dă-i o şansă. N-o poţi socoti fată bătrână încă.

Nici nu avea cum să fie vreodată. Era tânără şi frumoasă, iar bărbaţii o curtau mereu. Dar Bill avea dreptate – Annie dorea să-şi construiască o carieră de arhitect înainte de a se aşeza la casa ei, ceea ce lui Bill i se părea a fi o decizie înţeleaptă. În plus, îi plăcea să fie mătuşă, dar nu era încă pregătită să aibă propriii copii.

Jane observă că Bill părea uşor distras, dar apoi se concentră asupra cerului tot mai întunecat. Aerul deveni aspru, iar Jane observă că se îndreptau exact în direcţia de unde venea furtuna. Nu-i spuse nimic lui Bill, deoarece nu-i plăcea să-l deranjeze când zburau, astfel că privi pe fereastră, apoi îşi deschise revista şi luă o înghiţitură de cafea. O clipă mai târziu, cafeaua i se vărsă în poală, iar avionul începu să se zguduie.

— Ce-a fost asta?

— O furtună urcă spre noi, spuse el, cu ochii pe butoane. Îl informă pe controlorul de trafic că întâmpinau turbulenţe şi primi permisiunea de a coborî la o altitudine mai joasă. Jane observă un avion mai mare zburând deasupra lor, în partea stângă, care venea probabil din Europa şi se îndrepta spre aeroporturile Logan sau JFK.

Avionul lor tremura în continuare, chiar şi la o altitudine mai mică, iar în câteva minute situaţia se înrăutăţi, şi Jane observă o rază de fulger crestând cerul.

— Ar trebui să aterizăm?

— Nu, e în regulă, îi zâmbi el liniştitor, când începu să plouă. Se aflau deja deasupra coastei Connecticutului, iar Bill se întoarse să-i spună ceva, moment în care se auzi o explozie la motorul din stânga, la fel de puternică precum zgomotul unei bombe. Avionul se înclină ameţitor, în timp ce Bill se concentra asupra comenzilor.

— La naiba, ce-a fost asta? întrebă Jane alarmată.

Aşa ceva nu se mai întâmplase, iar chipul lui Bill era încordat.

— Nu ştiu. Ar putea fi o scurgere de combustibil. Nu sunt sigur, spuse el răspicat, încordându-şi maxilarul.

Încerca din greu să controleze avionul, în timp ce pierdeau uluitor de repede din altitudine. Motorul luă foc, iar el încercă să ghideze avionul, căutând cu privirea un loc unde să poată ateriza. Jane nu

scoase o vorbă. Îl urmărea pe Bill cum încerca zadarnic să recapete controlul asupra aparatului. Se înclinară amenințător de tare, și avionul intră în picaj cu o viteză înspăimântătoare, când el luă legătura cu controlorul de trafic și îi spuse unde se aflau.

— Ne prăbușim, aripa stângă a luat foc, spuse el calm.

Jane întinse mâna și-i atinse brațul. El nu-și mai luă mâinile de pe butoanele de comandă, dar îi spuse c-o iubește. Au fost ultimele sale cuvinte înainte ca avionul Cessna să se izbească de sol și să explodeze ca o minge de foc.

Telefonul mobil al lui Annie sună din nou chiar când ștergea o modificare făcută uneia dintre schițele la care lucrase timp de o oră. Nu era mulțumită și revenea cu grijă la versiunea inițială. Era foarte concentrată, așa că privi lung spre telefonul mobil așezat pe masa ei de lucru. Văzu numărul lui Jane – ajunseseră în mod evident acasă. La început se gândise să nu-i răspundă, pentru că nu voia să-și piardă concentrarea, știind mai ales că sora ei avea mereu chef de povești.

Annie încercă să ignore țârâitul iritant și insistent, dar în final răspunse.

— Pot să revin eu cu un telefon mai târziu? răspunse ea brusc, dar se trezi invadată de un șuvoi de cuvinte în limba spaniolă.

Annie recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului. Era Magdalena, femeia din Salvador care avea grijă de copiii lui Jane și ai lui Bill. Părea înnebunită. Annie cunoștea foarte bine acest gen de apeluri. Magdalena avea numărul ei de telefon pentru situațiile când Jane și Bill erau plecați. De obicei, o suna doar atunci când unul dintre copii pățea ceva, dar Annie știa că sora ei mai mare trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă într-alta, dacă nu cumva ajunsese deja. Nu înțelegea o iotă din ceea ce îndruga Magdalena într-o spaniolă rapidă.

— Sunt în drum spre casă, o asigură Annie.

De obicei era vorba despre Ted, care fie căzuse din vreun copac sau de pe vreo scară, fie dăduse cu capul de ceva. Era un băiat plin de energie și cădea mereu pradă accidentelor. Fetele păreau mult mai cuminți. Lizzie se apropia de vârsta adolescenței, iar Katie era ca o ghiulea, dar se manifesta mai mult verbal decât fizic și nu se accidentase niciodată.

— Am vorbit cu Jane în urmă cu două ore, spuse Annie calmă. Ar trebui să ajungă acasă dintr-o clipă într-alta.

La auzul acestor vorbe, Magdalena începu din nou să turuie în spaniolă. Părea să plângă, și singurul cuvânt pe care Annie îl înțelese fu *la policia*. „Poliția.”

— Ce e cu poliția? Copiii sunt bine? Poate că vreunul dintre ei se lovise serios. Până acum avuseseră doar accidentări minore, cu excepția piciorului rupt al lui Ted, când căzuse dintr-un copac, la

Vineyard, dar părinţii lui fuseseră acolo. Spune-mi în engleză, insistă Annie. Ce s-a întâmplat? Cine e rănit?

— Sora ta… a sunat poliţia… avionul… Annie se simţi ca şi când ar fi fost lovită de o ghiulea proiectată de ţeava unui tun, învârtindu-se acum în spaţiu. Totul se întâmpla cu încetinitorul şi simţi cum se clatină la auzul acestor cuvinte.

— Ce-au spus? reuşi Annie să rostească aceste cuvinte printre bucăţile de sticlă care parcă îi zgâriau gâtul. Fiecare vorbă rostită îi provoca durere fizică. Ce s-a întâmplat? Ce a spus poliţia? începuse să strige la Magdalena şi nici măcar nu-şi dădea seama. Iar tot ce putea face Magdalena era să suspine. SPUNE-MI, LA NAIBA! strigă Annie la ea, iar Magdalena se chinui să-i povestească în engleză.

— Nu ştiu… întâmplat ceva… sun pe telefon mobil şi ea nu răspuns… ei spun… ei spun… avionul luat foc. Era poliţia din New London.

— Te sun înapoi, spuse Annie şi-i închise telefonul. Găsi într-un final un număr de telefon pentru urgenţe din New London, de unde o direcţionară spre un alt număr. O voce o întrebă cine era şi, după ce răspunse, la celălalt capăt se aşternu o tăcere fără sfârşit.

— Locuiţi în apropiere? vru să afle vocea.

— Nu, nu locuiesc în apropiere, spuse Annie, prinsă între un hohot de plâns şi o dorinţă nebună de a striga la femeia aceea necunoscută. Se întâmplase ceva groaznic. Se ruga să fie doar răniţi. Sunt în New York, explică ea. Ce s-a întâmplat cu avionul?

Dădu numerele de contact ale avionului lui Bill, moment în care în telefon se auzi o voce diferită. Se prezentă drept căpitan şi îi mai spuse un lucru pe care nu ar fi vrut să-l afle sau să-l audă niciodată. Îi povesti că avionul explodase la impactul cu solul şi că nu existau supravieţuitori. O întrebă dacă ştia cine se afla în avion.

— Sora mea împreună cu soţul ei, rosti Annie încet, privind în gol.

Nu se întâmplase aşa ceva. Nu era posibil. Nu se poate să li se fi întâmplat tocmai lor. Şi totuşi se întâmplase. Nu ştiu ce să mai spună, astfel că-i mulţumi căpitanului şi închise telefonul. Îi mai comunică faptul că putea fi găsită la casa surorii sale din Greenwich şi-i lăsă numărul de telefon de acolo. Apoi îşi luă geanta şi ieşi din apartament fără a stinge măcar luminile.

Ulterior nu-şi mai putu aminti cum urcase în maşină sau cum condusese până în Greenwich, pe o ploaie torenţială. Nu-şi amintea absolut nimic. Furtuna anunţată lovise New Yorkul. În Greenwich, îşi lăsă maşina pe alee şi, udă până la piele, intră în casă. Magdalena plângea în bucătărie. Copiii erau la etaj, urmăreau un film şi-şi aşteptau părinţii să se întoarcă acasă. Iar când auziră uşa trântindu-se, la venirea ei, alergară să-şi întâmpine mama şi tatăl. În schimb, o văzură pe Annie stând udă leoarcă în sufragerie, cu părul lipit de

tâmple, cu lacrimile udându-i chipul, la fel ca stropii de ploaie.

— Unde sunt mama şi tata? întrebă Ted, părând derutat, în timp ce Lizzie o privea insistent, cu ochi mari. Din momentul când o văzu pe Annie stând acolo, îşi dădu seama că se întâmplase ceva rău şi-şi duse instantaneu mâna la gură.

— Mama şi tata… spuse Lizzie cu o privire îngrozită, iar Annie aprobă dintr-o mişcare a capului şi o luă la fugă pe scări, înspre ei, îmbrăţişându-i pe toţi trei. Copiii se agăţară de ea ca de o vestă de salvare în mijlocul unei mări agitate, şi Annie înţelese. De acum, cei trei copii vor fi ai ei.

capitolul 2

Următoarele zile au fost un coşmar. Trebuise să le spună adevărul. Lizzie era distrusă. Ted se ascunse în garaj după ce auzi veştile. Katie plânse şi fu imposibil de liniştit. La început, Annie habar nu avea cum să procedeze. Se duse în New London, să stea de vorbă cu poliţiştii. Din avionul lui Bill rămăsese doar cenuşa. Nu existau rămăşiţe umane în urma exploziei.

Reuşi totuşi să se ocupe cumva de „pregătiri". Le organiză o înmormântare respectabilă, la care participă jumătate din populaţia Greenwichului. Asociaţii de la editura lui Bill veniseră tocmai din New York să-şi prezinte condoleanţele. Iar Annie sună la birou şi anunţă că trebuia să-şi ia o săptămână sau două libere şi că nu-şi mai putea susţine prezentarea.

Se mută în casa lui Bill şi a lui Jane, după ce se întorsese în oraş să-şi ia lucrurile. Noul ei apartament, pe care-l îndrăgea, ţinea acum de domeniul trecutului. Avea un singur dormitor în el şi, în plus, nu voia să-i scoată pe copii din mediul lor, aşa că urma să facă naveta până în oraş. Magdalena acceptă să se mute la ei. Iar Annie trebui să se împace cu gândul că devenise dintr-odată o femeie de douăzeci şi şase de ani cu trei copii. Ea discutase cu Jane şi cu Bill că, dacă li se va întâmpla vreodată ceva, ea va trebui să le ţină locul. Bill nu avea rude apropiate, iar părinţii lui Annie şi ai lui Jane muriseră. Nu avea cine să aibă grijă de copii acum, în afară de Annie, şi cu toţii trebuiau să facă eforturi să fie bine. Nu aveau de ales. Iar jurământul lui Annie către Jane, făcut în noaptea dinaintea înmormântării, fusese să-şi dedice viaţa copiilor ei şi să le ofere tot ce era mai bun posibil. Nu ştia cum să fie mamă, deoarece până atunci fusese doar o mătuşă haioasă, dar acum trebuia să înveţe. Nici nu-şi putea imagina că va putea călca pe urmele părinţilor naturali şi ştia că era un înlocuitor slab pregătit, dar era mai bine decât nimic.

Seth avusese politeţea să aştepte o săptămână după înmormântare, înainte de a veni s-o vadă în Greenwich. O duse să ia cina într-un loc liniştit. Îi spuse că era înnebunit după ea, dar avea doar douăzeci şi nouă de ani şi nici nu se punea problema să poată accepta o femeie cu trei copii. Îi mărturisi că se simţise minunat alături de ea, în decursul ultimelor două luni, dar toate astea erau peste puterile lui. Ea îl înţelese. Nu plânse, nu se supără pe el. Era pur şi simplu împietrită. Nu mai scoase niciun cuvânt după ce el îi explică cum stăteau lucrurile, conducând-o înapoi acasă, în linişte. Încercă să o sărute de rămas-bun, dar ea îşi feri capul şi intră în casă, fără o vorbă. Avea acum lucruri mai importante de făcut, respectiv creşterea celor trei

copii. Deveniseră peste noapte o familie, iar Seth nu făcea parte din ea şi nici nu-şi dorea aşa ceva. Annie nu-şi imagina c-ar exista vreun bărbat care să se implice în povestea asta. Se maturizase brusc în clipa în care aflase despre accident.

Nouă luni mai târziu, în iunie, la sfârşitul anului şcolar, Annie îi mută pe copii în oraş, într-un apartament pe care-l închiriase, nu prea departe de cel în care se mutase chiar înainte de moartea surorii ei. Acesta avea trei dormitoare. Îi înscrisese pe copii la o şcoală din New York. Lizzie împlinise deja treisprezece ani, Ted avea nouă ani, iar Katie, şase. De când erau împreună, Annie nu mai făcuse altceva decât să se grăbească de la lucru înapoi acasă, ca să stea cu copiii. Îşi petrecea weekendurile ducând-o pe Katie la balet, iar pe Ted la meciuri de fotbal. Pe Lizzie o ducea la cumpărături. Începuse cu Ted un tratament la un medic ortodont, iar atunci când nu lucra până târziu mergea la şedinţele cu părinţii. Cei din conducerea firmei de arhitectură la care lucra fuseseră înţelegători. În plus, cu ajutorul Magdalenei, care avea grijă de copii acasă, reuşise să se ocupe şi de proiecte. În cele din urmă, primi chiar şi o promovare şi o mărire de salariu.

Bill şi Jane avuseseră grijă să pună deoparte bani pentru copiii lor. Bill făcuse unele investiţii avantajoase, casa din Greenwich se vânduse grozav de bine, la fel şi cea de pe insula Martha's Vineyard, iar copiii beneficiau şi de o poliţă de asigurări. Nu le lipsea nimic din punct de vedere financiar, dacă Annie gestiona bine situaţia, însă le lipseau părinţii. Aveau doar o mătuşă. Fuseseră însă răbdători cu Annie, care învăţa din mers anumite lucruri. Existaseră şi obstacole sau momente triste la început, dar cu timpul se obişnuiseră unii cu alţii, iar Magdalena le rămase alături.

De-a lungul anilor, Annie i-a susţinut – în timpul liceului, al primelor lor iubiri – şi i-a ajutat să se înscrie la facultate. În jurul vârstei de paisprezece ani, Ted se hotărâse să urmeze dreptul. Lizzie avea o pasiune pentru modă şi-şi dorea să lucreze o vreme ca model. Iar Kate moştenise talentul artistic al mamei, dar, spre deosebire de ceilalţi doi, ea evolua într-un ritm propriu. Îşi folosise alocaţia ca să-şi facă găuri în urechi, la treisprezece ani, apoi îşi făcuse piercing în buric, spre spaima lui Annie. Îşi vopsise părul în albastru, apoi în mov, iar la optsprezece ani îşi făcuse un tatuaj înfăţişând un unicorn, pe interiorul încheieturii braţului, care trebuie s-o fi durut teribil atunci când a fost realizat. Era, la rândul ei, o artistă grozav de talentată, la fel ca mama ei. A fost admisă la Pratt School of Design şi era o elevă extrem de promiţătoare. Nu semăna cu niciuna dintre persoanele cunoscute de Annie vreodată. Era mignonă, incredibil de independentă şi foarte curajoasă. Avea opinii bine conturate despre

orice, inclusiv despre politică, discuta în contradictoriu cu cei care nu-i împărtăşeau părerile şi nu-i era teamă să fie altfel decât alţii. Fusese o pacoste în timpul adolescenţei ei, dar se liniştise într-un final, odată ce ajunsese la facultate şi se mutase în cămin. Ted avea deja propriul său apartament şi obţinuse o slujbă după terminarea colegiului, înainte de a se înscrie la şcoala de drept. Liz lucra pentru revista *Elle*. Vocaţia şi slujba lui Annie de până atunci fuseseră creşterea şi educarea celor trei copii ai surorii sale. Vieţile lor şi slujba erau tot ce avea.

La treizeci şi cinci de ani, Annie îşi deschisese deja propriul birou de arhitectură, după ce lucrase timp de nouă ani pentru aceeaşi firmă. Îşi adora meseria şi prefera proiectele mici, rezidenţiale, celor mari, corporatiste, pe care le realizase în toţi aceşti ani. La patru ani după ce-şi înfiinţase propria firmă, îşi descoperise deja nişa. Pe de altă parte, nu-i venea să creadă cât de tare îi lipseau copiii, după mutarea lor. Termenul de „casă goală" căpătă în mintea ei o nouă conotaţie, iar golul lăsat de ei îl umplu cu şi mai multă muncă, în loc să caute apropierea altor oameni.

Nu ieşi cu niciun bărbat în primii trei ani după ce luase copiii în grijă, iar apoi urmară unele relaţii pasagere, dar niciuna serioasă. Nu avea timpul necesar. Era prea ocupată să aibă grijă de nepoţi şi să-şi consolideze profesia de arhitect. Nu avea loc pentru bărbaţi în viaţa ei. Buna ei prietenă, Whitney Coleman, o dojenea mereu pe această temă. Se cunoşteau încă din timpul facultăţii, iar Whitney era căsătorită cu un doctor, în New Jersey, şi avea trei copii, mai mici decât cei ai familiei Marshall. O susţinuse în tot acest timp pe Annie şi-i dăduse mereu sfaturile cele mai bune, iar acum tot ce-şi dorea era ca Annie să se gândească şi la ea. Timp de treisprezece ani se gândise doar la ceilalţi. Timpul trecuse cu viteza luminii. Primii ani fuseseră destul de înceţoşaţi, dar apoi Annie se bucurase cu adevărat de copiii pe care-i creştea. Îşi ţinuse promisiunea făcută faţă de Jane, îi crescuse cum se cuvenea şi o duceau bine cu toţii.

— Şi acum? o întrebă Whitney, după mutarea lui Kate la cămin. Ce ai de gând să faci în ceea ce te priveşte?

Era o întrebare pe care Annie nu şi-o mai pusese de treisprezece ani.

— Ce crezi că ar trebui să fac? Să ies la colţul străzii şi să fluier după bărbaţi, ca după taxiuri?

Avea treizeci şi nouă de ani şi nu îşi făcea griji că era singură. Nu o deranja. Lucrurile se aranjaseră altfel decât plănuise, dar era fericită.

Copiii se descurcau bine, firma ei de arhitectură se bucura de succes, iar de lucru avea mai mult decât putea face faţă. O ducea bine, la fel şi copiii. Ted tocmai se înscrisese la şcoala de drept şi-şi închiriase un nou apartament împreună cu un coleg de facultate, iar Liz, la douăzeci şi cinci de ani, obţinuse de curând o slujbă la revista

Vogue, după ce lucrase timp de trei ani la *Elle*. Fiecare dintre ei îşi alesese o carieră. Annie îşi făcuse datoria. Singurul lucru pe care nu-l avea era o viaţă a ei, alta decât cea strict profesională. Copiii erau viaţa ei şi insista că nici nu-i trebuia mai mult.

— Dar e absurd! îi spuse Whitney franc. Nu ai o sută de ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar acum nu mai ai nicio scuză să nu ieşi în lume; copiii sunt deja adulţi, îi aranjase lui Annie câteva întâlniri, dar niciuna nu fusese vreun succes, iar Annie susţinea în continuare că nu-i păsa.

— Dacă mi-e dat să întâlnesc un bărbat, se va întâmpla într-o bună zi, filosofa ea. În plus, am deja tabieturile mele. Şi vreau să-mi petrec sărbătorile şi vacanţele cu copiii. Un bărbat ar schimba mersul lucrurilor, iar copiii ar putea suferi.

— Nu vrei de la viaţă ceva mai mult decât simplul rol de mătuşă? o întrebă Whitney cu tristeţe în glas.

Ei nu i se părea corect că Annie îşi sacrificase propria viaţă pentru copiii surorii sale, dar pe ea nu părea s-o deranjeze acest lucru. Din contră, părea fericită. Propriul ei ceas biologic rămăsese fără baterii cu mulţi ani în urmă, fără să scoată vreun sunet. Avea trei copii pe care-i adora şi nu-şi dorea mai mult.

— Sunt fericită, o linişti Annie şi chiar aşa era.

Cele două femei luau masa de prânz împreună atunci când Whitney venea în oraş, de obicei pentru cumpărături. După plecarea copiilor, Annie îşi petrecea din când în când weekendurile în New Jersey, dar de cele mai multe ori era prea ocupată cu lucrul ca să mai plece undeva. Iar munca pe care o făcea i se părea grozavă. Renovase nişte locuinţe superbe în Upper East Side, nişte apartamente luxoase impresionante şi câteva proprietăţi grozave în Hamptons, una dintre ele chiar în Bronxville. În plus, transformase o serie de clădiri în birouri pentru clienţi. Afacerea ei prospera şi continua să se extindă. Tocmai refuzase o slujbă în Los Angeles şi alta în Londra, motivând că nu avea timp să călătorească. Era fericită să lucreze în New York. Şi, în fond, era fericită cu viaţa ei, iar asta se vedea. Realizase exact ceea ce-şi dorise şi ce promisese. Îşi călăuzise nepoţii din copilărie până la frageda maturitate, iar sacrificiile făcute în acest sens nu o deranjau deloc. Iar când împlini patruzeci şi doi de ani, Annie era deja unul dintre cei mai de succes arhitecţi din New York şi-i plăcea teribil să lucreze pe cont propriu.

Cu o zi înainte de Ziua Recunoştinţei, într-o dimineaţă teribil de friguroasă, Annie vizita interiorul devastat al unei locuinţe de pe East Sixty-ninth Street, împreună cu un cuplu pentru care lucra de două luni. Casa reprezenta pentru ei o investiţie imensă şi-şi doreau ca Annie s-o transforme într-o locuinţă spectaculoasă. Era greu de

vizualizat în ansamblu, acum, când călcau peste molozul lăsat în urmă de muncitori, după ce dărâmaseră câţiva pereţi. Annie le arăta dimensiunile sufrageriei şi ale camerei de zi proaspăt mărite şi locul unde urma să fie aşezată scara interioară. Avea un talent remarcabil în a combina stilurile decorative tradiţionale cu cele contemporane, făcându-le să arate în egală măsură avangardiste şi primitoare, deşi în această fază era greu să-ţi imaginezi.

Soţul o chestiona straşnic în legătură cu costurile, iar soţia părea neliniştită la vederea stării de haos în care se afla casa. Annie le promise că lucrările vor fi finalizate într-un an.

— Chiar credeţi că ne vom putea muta până în toamna viitoare? întrebă agitată Alicia Ebersohl.

— Firma aceasta de construcţii este foarte bună. Nu m-a dezamăgit până acum, le spuse Annie cu un zâmbet plăcut pe buze. Părea calmă şi liniştită, în timp ce călca peste nişte grinzi. Purta o pereche de pantaloni largi, gri, cizme negre, elegante, din piele, şi o haină groasă, cu glugă îmblănită. Încă arăta cu mult mai tânără decât era.

— Probabil că vor dubla costurile. Nu mi-am imaginat că vom dărâma atât de mult, comentă Harry Ebersohl, cu o figură exasperată.

— Doar creăm mai mult spaţiu. Vom avea nevoie de aceşti pereţi pentru tablourile dumneavoastră. Lucrase îndeaproape cu designerul de interior şi ţinea totul sub control. În trei luni casa va arăta din ce în ce mai frumoasă, veţi vedea.

— Sper să fie aşa, spuse Alicia încet, deşi nu părea prea convinsă.

Le plăcuse teribil casa prietenilor lor, pe care o renovase Annie, şi o imploraseră să accepte să lucreze şi pentru ei. După ce văzuse casa, Annie nu-i putuse refuza, deşi avea deja mult prea multe proiecte în desfăşurare.

— Sper să nu fi făcut o greşeală cu casa asta, spuse Alicia, iar soţul ei clătină din cap a deznădejde.

— E cam târziu pentru regrete, bombăni el, în timp ce coborâră la parter şi se îndreptară spre intrarea principală.

Apoi deschiseră uşa şi ieşiră într-o furtună de zăpadă, iar Annie îşi ridică gluga peste părul blond. Cei doi soţi făcuseră deja între ei comentarii în legătură cu faptul că era foarte drăguţă şi că, pe deasupra, părea să fie foarte bună în ceea ce făcea, după cum auziseră.

— Ce planuri aveţi de Ziua Recunoştinţei? îi întrebă Annie, conducându-i spre maşina lor, cu schiţele sub braţ.

— Copiii noştri sosesc în seara asta acasă, spuse Alicia zâmbind.

Annie ştia despre cei doi copii ai lor, o fată şi un băiat, că erau la facultate, unul la Princeton, iar celălalt la Dartmouth.

— La fel şi ai mei, zise Annie, zâmbind fericită, la rândul ei.

Era tare nerăbdătoare. Promiseseră cu toţii să stea împreună de Ziua Recunoştinţei, la fel ca întotdeauna. Cele mai frumoase momente le

trăia atunci când copiii se întorceau acasă.

— Nu ştiam că aveţi copii, spuse Alicia surprinsă, iar Annie încuviinţă din cap.

Nu vorbea niciodată despre viaţa ei personală, ci doar despre slujba ei. Era profesionista desăvârşită în toate privinţele, iar acesta era şi motivul pentru care o angajaseră. Informaţia că avea trei copii îi uimi pe cei doi soţi.

— Am trei copii. De fapt, sunt nepoţii mei. Sora mea a murit într-un accident în urmă cu şaisprezece ani, iar eu i-am moştenit copiii. Sunt mari acum. Cea mare este editor la Vogue, nepotul meu este student în anul al doilea la şcoala de drept, iar cea mică este la facultate. Îmi lipsesc teribil, aşa că venirea lor acasă este un dar pentru mine.

Annie zâmbea spunând toate astea, dar cei doi soţi păreau uimiţi.

— Ce lucru minunat aţi făcut! Nu s-ar fi înhămat oricine la aşa ceva. Cred că eraţi foarte tânără.

Abia îi dădeai treizeci de ani acum, dar ei îi cunoşteau vârsta reală din prezentarea de pe site.

— Eram foarte tânără, le zâmbi Annie. Am crescut odată cu ei practic, ceea ce pentru mine a fost o binecuvântare. Sunt incredibil de mândră de ei.

Discutară în continuare preţ de alte câteva minute, după care cei doi soţi se urcară în maşină, pregătindu-se de plecare. Harry părea încă îngrijorat, dar Annie îi promise că nu vor fi depăşite costurile pe care le preconizase iniţial, în timp ce Alicia vorbea plină de entuziasm despre scara interioară impresionantă.

Annie îşi privi ceasul de la mână şi opri un taxi. Avea cinci minute la dispoziţie să ajungă la intersecţia străzilor Seventy-ninth şi Fifth, pentru întâlnirea cu un nou client. Jim Watson cumpărase recent o cooperativă şi nu îşi dădea seama exact ce voia cu ea. Ştia doar că trebuia să arate grozav şi spera ca Annie să poată face minuni. Se întâlnea cu el ca să-i dea câteva idei. Jim divorţase recent şi-şi dorea un apartament grozav de burlac. În vreme ce încerca să-şi schimbe strategia, în drum spre centrul oraşului, îi sună telefonul mobil. Era Liz. Părea agitată şi grăbită. Aşa era mereu. Devenise recent editor specializat în bijuterii al revistei *Vogue* şi tocmai se întorsese de la Milano. Venise acasă pentru a fi alături de Annie şi de fraţii ei de Ziua Recunoştinţei. Era o întâlnire sfântă pentru toţi. Annie urma să pregătească curcanul, aşa cum făcea în fiecare an.

— Cum a fost la Milano? o întrebă Annie, bucuroasă să-i audă vocea.

Îşi făcea griji pentru ea. Liz lucra din greu şi era mereu foarte stresată. Nu avea niciodată timp să mănânce şi în ultimii trei ani fusese mult prea slabă. Avea silueta la care visau toţi angajaţii *Vogue*.

— A fost nebunesc, dar distractiv. Am alergat timp de patru zile.

Ne-am petrecut weekendul în Veneţia, un oraş destul de deprimant iarna, iar la întoarcere am petrecut o zi la Paris. Am ales câteva piese grozave pentru sesiunea foto de săptămâna viitoare.

Muncea chiar mai mult decât Annie, dacă aşa ceva era posibil.

— Aş putea să-l aduc pe Jean-Louis mâine? o întrebă ea, ştiind dinainte că răspunsul avea să fie unul afirmativ.

Întrebarea era o simplă formalitate, în semn de respect. Annie îi primise cu braţele deschise pe toţi prietenii şi cunoştinţele lor, în perioada în care locuiseră împreună, şi la fel se întâmpla şi acum.

— N-am ştiut că vine. Astăzi a luat un avion spre New York. Are o sesiune foto aici, în weekend.

Se cunoscuseră la Paris, dar Jean-Louis avea un apartament în New York, pentru vizitele sale frecvente. Era un fotograf de succes, aproape identic cu bărbaţii pe care Lizzie îi cunoscuse până atunci. Aceştia erau fie fotografi, fie manechini, mereu chipeşi, niciodată prea profunzi, astfel că Liz nu se ataşa niciodată prea tare de cineva. Annie se întreba mereu dacă pierderea părinţilor nu o făcuse pe Liz excesiv de precaută în legătură cu apropierea de cineva. Idilele ei nu durau niciodată prea mult. Era surprinsă că Jean-Louis părea să fie prin preajmă de ceva vreme. Se împliniseră şase luni de când Lizzie ieşea cu el.

— Fireşte că poţi să-l aduci.

Annie îl întâlnise o singură dată. Părea drăguţ, dar nu o impresionase prea tare.

— La ce oră să venim?

— La fel ca-n fiecare an. Veniţi pe la amiază, ca să servim prânzul la ora unu. Sau puteţi veni acasă din seara asta, dacă vrei. Ted şi Katie rămân aici peste weekend.

— I-am promis lui Jean-Louis că stau cu el, spuse Liz, scuzându-se într-un fel. Neoficial, am să-l ajut cu fotografiile. Îi fac rost de nişte bijuterii astăzi.

— E un tip norocos, îi zise Annie, şi vorbea serios. Se referea nu doar la ajutorul pe care Liz i-l dădea cu fotografiile, ci şi la faptul că mereu oferea mai mult decât primea. Bărbaţii cu care se întâlnea erau nişte egoişti, iar ea îi învăţase prost. Annie îşi făcea griji că Liz nu-şi cunoştea valoarea. Era o femeie frumoasă, talentată, inteligentă şi tânără. Annie era şocată să realizeze uneori că, la douăzeci şi opt de ani, Liz era cu doar doi ani mai în vârstă decât fusese ea atunci când îi luase pe copii la ea. În unele privinţe, Liz părea atât de tânără, iar la căsătorie sau la o relaţie serioasă nici nu-i stătea gândul. Annie îşi dădea seama că, în această privinţă, nu le dăduse un exemplu prea grozav, din moment ce singurele ei ocupaţii în timpul copilăriei lor fuseseră serviciul şi educaţia lor. Rareori sau aproape niciodată nu o văzuseră în compania unui partener. Îi ţinuse pe cei câţiva bărbaţi din

viaţa ei departe de copii şi oricum nu fuseseră prea mulţi şi nici ea nu se ataşase de ei prea mult. Singurul bărbat după care i se aprinseseră călcâiele cu adevărat fusese Seth, cu şaisprezece ani în urmă. Îl întâlnise din întâmplare acum câţiva ani; era căsătorit, locuia în Connecticut şi avea patru copii. Încercase să-i explice cât de prost se simţea că nu-i fusese alături atunci când sora ei a murit, iar ea râsese spunându-i că nu era supărată pe el. Dar întâlnirea o tulburase puţin. Era la fel de chipeş ca mai demult, şi-i povestise toate astea lui Whitney. Totul părea de domeniul trecutului acum.

Liz îi ceru scuze lui Annie, deoarece Jean-Louis nu-şi adusese cu el nicio ţinută decentă, din moment ce venise să lucreze, iar Annie o reasigură că nu era nicio problemă. Niciunul dintre bărbaţii din viaţa lui Liz nu avea costume în garderoba personală. Indiferent dacă erau fotografi de succes sau manechini renumiţi, mereu îşi făceau apariţia în haine neîngrijite, aveau părul lung şi barbă. Lookul acesta părea să-i placă lui Liz, sau asta era moda în lumea pe care o frecventa. De-a lungul anilor, Annie începuse să se obişnuiască cu ideea, deşi ar fi fost încântată să o vadă măcar o dată cu un bărbat cu părul tuns scurt şi îmbrăcat decent.

Spre deosebire de bărbaţii din viaţa ei, Liz era mereu incredibil de stilată. Îi dădea chiar şi lui Annie sfaturi vestimentare şi, uneori, îi aducea haine din garderoba proprie. Era întotdeauna interesant să vezi ce preferinţe vestimentare avea Liz. Stilul lui Annie era mai simplu şi mai practic decât al ei. Se simţea prea bătrână acum pentru ţinute nebuneşti şi, în plus, trebuia să poarte haine în care să se poată mişca în locurile unde-şi desfăşura activitatea, fără să îngheţe de frig sau să cadă în nas din cauza tocurilor cui. Liz era înaltă, la fel ca răposata ei mamă şi ca mătuşa, şi, cu toate astea, nu purta niciodată tocuri mai joase de cincisprezece centimetri. La revistele unde lucrase, aceste tocuri erau considerate ca făcând parte din stilul sport.

— Ne vedem mâine, încheie Lizzie conversaţia telefonică.

Annie tocmai ajunsese la adresa de pe Fifth Avenue, unde luă liftul până la ultimul etaj. Aici o aştepta Jim Watson, uşor zăpăcit. Era dintr-odată îngrozit că locuinţa era prea mare pentru el şi că nu avea nicio idee despre cum s-o decoreze, fără ajutorul fostei sale soţii. Annie îl asigură că va avea ea grijă de toate şi scoase din geantă câteva schiţe. La vederea lor, acesta zâmbi. Annie îşi imaginase apartamentul perfect pentru el, chiar înainte de a-i oferi ocazia să-i spună ce vrea. Se arăta din ce în ce mai încântat atunci când ea îi prezentă fiecare încăpere, i-o descrise şi îşi materializă ideile.

— Eşti incredibilă! spuse fericit Jim Watson, care, spre deosebire de Harry Ebersohl, nu se arătă îngrijorat de costuri. Tot ce-şi dorea era un apartament cu care să-şi impresioneze prietenii şi femeile cu care urma să iasă. Mai mult decât atât, Annie avea să-i ofere un cămin. Îi

promisese că totul va fi gata în nouă luni. Stăteau împreună pe terasă, privind spre Central Park, când începu să ningă.

El avea patruzeci şi cinci de ani şi era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din New York. O privi pe Annie cu interes, în timp ce ea îi vorbea despre apartament, fără să observe felul în care era privită. Orice altă femeie singură de vârsta ei ar fi făcut tot posibilul să-l cucerească, dar ea avea o atitudine strict profesională cu toţi clienţii. Pentru ea, acesta nu era decât un proiect. Nu acorda nicio importanţă faptului că el avea un iaht în St. Bart's şi propriul său avion. Era interesată de apartament, nu de bărbat. Annie era prietenoasă, dar foarte oficială în modul de abordare a clienţilor. El bănuia că era căsătorită sau avea un iubit, dar nu îndrăzni să o întrebe.

Annie plecă la o oră după ce sosise. Îi promisese că-i va trimite schiţele în două săptămâni, urându-i sărbători fericite. Era foarte concisă în ceea ce-şi dorea şi în ceea ce plănuise să realizeze pentru el. Jim îi spusese că urma să plece la Aspen în acea seară, să-şi petreacă sărbătorile cu prietenii. După plecarea ei, rămase să privească pe fereastră, la zăpada care cădea peste Central Park.

Când ajunse acasă, Annie găsi apartamentul liniştit şi gol, la fel ca în fiecare seară. Era atât de diferit acum, faţă de perioada când locuiseră copiii acolo. Nu mai călcai pe hainele lui Kate, împrăştiate peste tot prin sufragerie; televizorul lui Ted nu mai era deschis, Liz nu mai alerga de colo-colo, fluturând un ondulator de păr în mână, sau nu mai întârzia atunci când trebuia să ajungă undeva, fără a mai apuca să mai mănânce; frigiderul zăcea aproape gol; mâncărurile vegetariene ale lui Kate nu mai erau risipite pe toată suprafaţa chiuvetei; nu se mai auzea muzica; prietenii copiilor lipseau şi ei; nu mai suna nici telefonul. Casa era goală, ordonată şi curată, dar Annie nu se obişnuise cu singurătatea nici după trei ani de la plecarea lui Kate la facultate. Bănuia că golul acesta nu se va putea umple niciodată. Sora ei îi oferise cel mai preţios dar al vieţii, dar timpul i-l furase, treptat. Ştia că era normal ca ei să crească şi să plece, dar tot nu se împăca bine cu ideea şi nimic n-o făcea mai fericită decât întoarcerea lor acasă.

Se duse în bucătărie şi începu să pregătească cele necesare pentru a doua zi. Tocmai aranjase vesela cea bună pe blatul din bucătărie şi se pregătea să aşeze masa, când auzi uşa de la intrare trântindu-se, iar camera răsună de zgomotul a ceea ce părea o încărcătură de cărămizi trântită pe podeaua din hol. Tresări la auzul bufniturii, iar când scoase capul pe uşa bucătăriei, o văzu pe Kate aruncându-şi rucsacul pe podea, alături de cărţile care zăceau deja acolo. Ţinea într-o mână o mapă imensă şi stătea acolo, zâmbindu-i lui Annie, îmbrăcată într-o fustă mini neagră, un jerseu negru, cu glugă şi cu un craniu roz pe

piept, purtând în picioare nişte bocanci de armată, argintii, pe care Annie ştia că îi cumpărase de la o vânzare într-un garaj. Pe sub fustă purta colanţi negri cu dungi albe, care o făceau să arate ca o versiune punk a personajului de benzi desenate Raggedy Ann, iar părul ei scurt, negru-cărbune, era înfoiat pe toată suprafaţa capului. Chipul ei splendid îi salva însă întreaga înfăţişare. Traversă în salturi sufrageria şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui Annie, care radia de fericire în timp ce se îmbrăţişau. Pentru asta trăise în ultimii şaisprezece ani.

— Bună, Annie, spuse Kate fericită, dându-i un sărut pe obraz, apoi ţopăi înspre frigider.

Fericirea de pe chipul mătuşii ei spunea totul.

— Cât sunt de bucuroasă să te văd! Eşti vegetariană săptămâna asta? o tachină Annie.

— Nu, am renunţat. Îmi lipsea prea mult carnea. Îşi luă o banană, se aşeză pe unul dintre scaunele din bucătărie şi-i zâmbi cu drag mătuşii sale. Unde sunt ceilalţi? o întrebă, în timp ce-şi decojea banana şi-şi îndesa o bucată în gură. Gestul acesta o făcea să arate ca un copil de cinci ani, şi nu ca o fată de douăzeci şi unu.

— Ted trebuie să ajungă în orice clipă, iar Lizzie vine mâine. Îl aduce pe Jean-Louis cu ea.

Katie nu se arătă impresionată. Se duse să ia un CD din rucsac şi-l introduse în aparatul care tăcuse de la ultima ei vizită. Era un album al formaţiei *Killers*, care n-o surprinse pe Annie, familiarizată cu preferinţele muzicale ale nepoatei.

— Mi-am făcut un nou tatuaj, vrei să vezi? întrebă Katie mândră, în timp ce Annie oftă.

— Te mai pot pedepsi la douăzeci şi unu de ani? întrebă Annie, iar Katie îşi ridică mâneca, să-i arate pe antebraţ o imagine viu colorată a lui Tweetie.

— Ar trebui să-ţi faci şi tu unul, o tachină Kate. Ştia cât de tare îi displăceau mătuşii ei tatuajele. Eu l-am desenat. Am făcut câteva desene pentru un salon de tatuaje, aşa că pe acesta mi l-au făcut gratuit.

— Ar trebui să te plătesc eu dublu, ca să nu le mai faci. Cum te vei simţi cu Tweetie pe braţ la cincizeci de ani?

— Am să-mi fac atunci griji pentru asta, spuse Kate, privind de jur împrejurul bucătăriei familiare, evident fericită că era acasă. Aşez eu masa, se oferi ea. Apoi, când Annie se duse în camera de zi să ia o faţă de masă dintr-un sertar, observă lucrurile lui Kate înşirate peste tot, prin holul de la intrare. Arăta aşa cum trebuia. Casa era mult prea ordonată în lipsa lor. Adora dezordinea, zgomotul, muzica, coafura haioasă, bocancii argintii. Era tot ceea ce-i lipsise.

Stăteau împreună la masă când intră Ted, o jumătate de oră mai târziu. Purta un hanorac gros, un pulover gri, jeanşi şi încălţăminte

sport, şi venea direct de la şcoală. Avea părul scurt şi era proaspăt bărbierit, un băiat chipeş, cu păr negru şi ochi de un gri-deschis. Arăta îngrijit şi curat, fără nicio legătură vizibilă cu Katie, cu hainele ei nebuneşti, cu rândurile ei de cercei şi cu noul ei tatuaj cu Tweetie. Fetele cu care ieşea Ted erau mereu blonde cu ochi albaştri şi semănau cu mama şi cu mătuşa lui. Era greu de crezut că el şi Katie crescuseră în aceeaşi casă.

Îşi îmbrăţişă cu drag mătuşa şi porni apoi televizorul pe un program care difuza un meci de hochei. Nu voia să piardă finalul. Comandară pizza la cină, iar când sosi comanda, erau cu toţii binedispuşi şi stăteau la poveşti, la masa din bucătărie. Ted le povesti despre şcoala de drept, iar Annie le arătă câteva dintre proiectele ei, pe care le adusese acasă în mapa de lucru. Erau foarte reuşite şi făceau dovada talentului ei. Muzica şi televizorul mergeau în acelaşi timp. Masa era pregătită pentru Ziua Recunoştinţei. Privindu-i pe cei doi tineri din bucătărie, Annie realiză că totul era în ordine în viaţa ei. La miezul nopţii, lucrurile lui Katie zăceau în continuare pe jos în holul de la intrare, iar Annie le adună într-un final şi i le duse în cameră. Altădată s-ar fi plâns de asta şi ar fi mustrat-o pe Kate pentru dezordinea lăsată. Acum i se topea sufletul văzându-le şi era pur şi simplu fericită să-i aibă acasă.

capitolul 3

În dimineaţa următoare, Annie se trezi înainte de răsărit şi, mişcându-se în linişte prin bucătărie, pregăti umplutura, o îndesă în curcan, apoi împinse pasărea imensă în cuptor. Verifică încăperea unde aveau să ia prânzul şi se declară mulţumită de felul în care ea şi Katie aranjaseră masa în seara precedentă. Se băgă din nou în pat pe la ora şapte şi hotărî să mai doarmă puţin până se trezeau ceilalţi. Ştia că Ted şi Katie dormeau până târziu.

Annie reuşi să mai aţipească vreo două ore, înainte ca prietena ei Whitney să sune şi s-o trezească, pe la ora nouă.

— Te-am trezit? Ce norocoasă eşti! Băieţii m-au înnebunit în ultimele două ore. Au mâncat de două ori deja micul dejun, unul pregătit de mine şi altul pe care şi l-au pregătit singuri.

Annie zâmbi auzind-o şi se întinse în pat. Până şi somnul i se părea mai odihnitor când erau copiii acasă. Nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost viaţa fără ei. Whitney spunea mereu că, fără nepoţii ei, probabil că Annie ar fi fost căsătorită până acum şi ar fi avut propriii ei copii. Annie nu era la fel de sigură. Poate s-ar fi concentrat pe carieră. De la Seth încoace nu mai apăruse niciun alt prinţ pe cal alb. Cel puţin, nu până acum. Doar câţiva bărbaţi cu care se întâlnise ocazional, dar de care nu se îndrăgostise. Aşa că, în scurt timp, relaţiile ei se duseseră pe apa sâmbetei. Avea multe altele de făcut decât să se dedice unui bărbat, iar apariţia lor în viaţa ei interfera mereu cu principalul angajament pe care şi-l luase faţă de copiii surorii sale. Nu fusese loc pentru un bărbat alături de ei.

— Sunt toţi trei acasă? o întrebă Whitney.

— Nu, doar Ted şi Katie. Liz stă cu iubitul ei.

— E ceva serios de data asta?

Şi-ar fi dorit teribil o fiică şi o invidia pe Annie pentru cele două fete ale ei. Băieţilor ei le stătea mintea doar la sport. Îşi dorise o fiică asupra căreia să-şi canalizeze atenţia, dar nu îndrăznise să mai încerce, de teamă să nu aibă un al patrulea fiu. Spunea mereu că o asemenea cantitate de testosteron sub un singur acoperiş i-ar aduce sfârşitul. Trei fii şi un soţ îi erau suficienţi.

— Arată ca toţi ceilalţi, spuse Annie în legătură cu Jean-Louis. Face naveta între Paris şi New York, dar Liz lucrează atât de mult, că nu-l vede prea des. E foarte concentrată asupra carierei.

— Oare cu cine-o semăna? o tachină Whitney. Le-ai dat un exemplu execrabil copiilor ăstora. E timpul să le oferi un exemplu sănătos şi să-ţi găseşti un bărbat.

— Îmi scriu mereu numele şi numărul de telefon în toaletele

publice, dar nu mă sună nimeni.

— Eşti groaznică! Fred are un prieten pe care aş vrea să-l cunoşti. E un tip tare de treabă. Chirurg. Vino de Revelion. Va fi şi el aici.

— Nu e o noapte prea potrivită pentru întâlniri aranjate, în plus, nu vreau să-i las singuri pe copii.

Folosea aceeaşi placă de ani de zile.

— Glumeşti? Sunt sigură că vor ieşi cu prietenii lor. Nu-şi doresc să petreacă Anul Nou cu tine. Cel puţin, aşa sper.

— Nu ştiu ce planuri au, spuse Annie indecisă.

Nu voia să întâlnească un străin de Revelion. Ar fi fost prea deprimant. Annie avusese destule întâlniri aranjate de-a lungul anilor şi niciuna nu ieşise bine. De ani de zile, prietenii ei încercau s-o cupleze cu tot felul de rataţi.

— Ei bine, reţine propunerea mea, pentru că te vor abandona în favoarea prietenilor lor, îţi garantez. Aş fi uimită dacă n-ar face-o. Îţi poţi petrece noaptea dintre ani cu noi.

Whitney şi Fred organizau anual o petrecere de Anul Nou, la care Annie nu se distra niciodată. Toţi invitaţii erau căsătoriţi, mai puţin ciudaţii cu care încercau s-o cupleze. Şi oricât de tare ţinea la Whitney, iar asta se întâmpla de ani de zile, a fi soţia unui doctor din New Jersey nu implica neapărat o viaţă socială captivantă. La petrecerile organizate de Whitney, Annie se simţea mereu nelalocul ei sau ca o ciudată, pentru că era singură la patruzeci şi doi de ani. Oamenii pur şi simplu nu înţelegeau cât de ocupată fusese în toţi acei ani. Iar acum, când copiii crescuseră, era ocupată cu afacerea ei. Nu avea timp să iasă la agăţat şi nici nu-i mai păsa de-acum.

— Ţi-ai ţinut promisiunea faţă de sora ta. Oferă-ţi şi tu o pauză acum. Vino la noi de Revelion.

— Am să te anunţ, spuse Annie nehotărâtă. Avea sentimentul neplăcut că Whitney urma să insiste. Aşa făcea de obicei. Şi pe cine aşteptaţi pe la voi de Ziua Recunoştinţei? o întrebă, încercând să schimbe subiectul şi s-o distragă pe Whitney de la viaţa ei personală inexistentă.

— Ca de obicei. Sora lui Fred împreună cu soţul, copiii şi socrii. Gemenii ei îmi devastează casa. Eşti norocoasă că ai tăi sunt civilizaţi şi au crescut.

— Crede-mă că-mi este dor de etapa pe care o trăieşti tu cu ai tăi, spuse Annie nostalgică, cu un ton al vocii plin de dor.

— Tu ai uitat cum a fost. Să mă ferească Dumnezeu de băieţii la vârsta pubertăţii, spuse Whitney mâhnită, moment în care izbucniră amândouă în râs. Vino să luăm prânzul săptămâna viitoare. Şi chiar vreau să te gândeşti la propunerea mea pentru noaptea de Revelion. E un tip grozav.

— Sunt convinsă, dar chiar nu am timp.

„Şi nici dorinţa de a cunoaşte pe încă unul dintre prietenii siniştri ai lui Fred”, gândi ea. Pur şi simplu, nu erau distractivi şi nu avea niciun motiv să creadă că de data asta ar putea fi altfel. Nu existau excepţii. Dacă era să se îndrăgostească de un bărbat, Annie îşi dorea ca el să fie un om minunat. Altfel, de ce să-şi piardă vremea? Luase cu ani în urmă decizia să stea mai degrabă singură acasă decât să iasă cu vreun neisprăvit, doar de dragul de a ieşi. În plus, toţi se străduiau prea tare de Revelion şi beau prea mult, inclusiv Fred. Whitney îl credea un sfânt, ceea ce era drăguţ. Dar modelul lui Annie de cuplu ideal erau sora şi cumnatul său, care se iubiseră nebuneşte până în ultimul moment. Nu-şi dorea să fie mai prejos, atât din respect faţă de propria persoană, cât şi faţă de copii. Le povestise multe despre părinţii lor de-a lungul anilor, şi peste tot prin casă erau fotografii cu Jane şi Bill. Le păstrase amintirea vie de dragul tuturor.

Annie se ridică din pat să verifice curcanul, iar câteva minute mai târziu apăru şi Ted, în pantaloni de pijama şi tricou, având înfăţişarea unui copil mare. La cei douăzeci şi patru de ani ai lui, Ted era un bărbat frumos, la fel ca tatăl său. Annie constată că friptura arăta bine şi începea să capete crustă.

— Ai nevoie de ajutor? se oferi Ted, în timp ce-şi umplea un pahar cu suc de portocale, oferindu-i unul şi mătuşii sale.

— Nu, mulţumesc. Mă poţi însă ajuta să-l tai.

— Cum să nu! Mă bucur că sunt acasă. Mă săturasem să împart apartamentul cu trei băieţi. Sunt aşa de dezordonaţi.

— Exact ca sora ta, spuse Annie cu un zâmbet trist, în timp ce stăteau amândoi la masa din bucătărie.

— Sunt chiar mai rău decât Kate, o completă Ted zâmbind.

— E de-a dreptul înspăimântător atunci, spuse Annie în momentul în care cea mai tânără nepoată a ei intra în încăpere. Părul ei ţepos stătea zbârlit şi purta o cămaşă de noapte din flanel, acoperită cu un imprimeu în formă de cranii.

Annie le pregăti celor doi o omletă, apoi stropi curcanul cu grăsime, iar cei doi tineri devorară mâncarea şi îi mulţumiră.

— E bine acasă, spuse Kate bucuroasă, iar Annie îi zâmbi, se întinse şi o sărută.

— Şi mie îmi place, spuse Annie în şoaptă. Locul acesta e ca un mormânt fără voi.

— Trebuie să cunoşti pe cineva, spuse Kate pe un ton hotărât, care o făcu pe Annie să îşi dea ochii peste cap.

— Parcă ai fi Whitney. Vă salută, apropo.

— Şi noi o salutăm, spuse Kate liniştită.

Annie apoi observă că o avea tatuată pe Tinkerbell pe celălalt braţ.

— Ce e asta? întrebă Ted cu o privire critică, pe care sora sa o cunoştea prea bine. Un omagiu adus lui Disney?

— Eşti doar invidios, spuse Katie, aşezându-şi farfuria în maşina de spălat vase. Cred că Annie ar trebui să-şi facă un tatuaj. I-ar schimba complet înfăţişarea.

— E ceva în neregulă cu înfăţişarea mea? În plus, mi-aş speria clienţii.

— Sunt convinsă că le va plăcea la nebunie, insistă Katie. Nu te lua după Domnul Curăţenie aici de faţă. N-ar ştii ce-nseamnă să ai stil nici dacă l-ai bate. E blocat în anii 1950. Lasă-te pe mâna lui Beaver.

— Ăsta e chiar mai mişto decât nebunia de desene de pe braţele tale. Ce urmează? Cenuşăreasa sau Albă ca Zăpada?

— Cred c-ar trebui să-mi fac un vultur pe piept, spuse Annie gânditoare, iar Katie zâmbi.

— Ţi-l desenez eu, dacă vrei. Ai putea să-ţi faci un fluture pe spate. Am desenat unul grozav săptămâna trecută pentru salonul de tatuaje. L-au folosit deja două persoane.

— Ţi-ai găsit scopul în viaţă, comentă Ted sec. Maestră a tatuajelor. Pot să pariez că mama şi tata ar fi fost foarte fericiţi să audă una ca asta.

— Ce ştii tu? se răţoi Kate, iritată de comentariu. Poate că şcoala ta de drept li s-ar fi părut plictisitoare, având în vedere că erau plini de viaţă.

— Ar fi fost mândri de amândoi, interveni Annie şi stropi din nou curcanul. Probabil c-ar trebui să ne îmbrăcăm.

Era deja ora unsprezece.

— Nu e nicio grabă. Liz va întârzia o oră şi va face pe mirata. Aşa se întâmplă mereu, comentă Katie.

— Are multe pe cap, o apără Annie.

— Pur şi simplu, nu ştie să citească ora. Cu cine vine de data asta? întrebă Ted, interesat.

— Cu fotograful cu care se vede. Jean-Louis.

— Aha! Un broscoi. Am cu cine să văd meciul de fotbal.

— Norocosul de tine, îşi tachină Kate fratele mai mare. Fotbalul american e un sport pentru ţărani.

Ted îi aruncă o clipă o privire de criminal, apoi râse. Katie ştiuse mereu să pună degetul pe rană, chiar de când începuse să vorbească, şi nu se schimbase deloc.

Câteva minute mai târziu dispărură cu toţii în camerele lor şi ieşiră din nou pe la amiază. Ted purta pantaloni largi gri şi cravată, iar lui Annie i se păru că semăna incredibil de tare cu tatăl lui. Ca şi când ar fi fost clonat. Iar Katie arăta ca o versiune aranjată a ei înseşi. Purta o fustă mini neagră, de piele, un pulovăraş negru, căptuşit cu blăniţă, pe care i-l cumpărase Annie, colanţi negri şi tocuri înalte. Părul şi-l aranjase cu gel, astfel că era şi mai ţepos, şi se machiase, lucru pe care-l făcea rar. Arăta minunat, deşi rămăsese fidelă stilului ei unic.

Annie purta o rochiţă maro de caşmir şi pantofi cu toc.

Era aproape unu când Liz intră în apartament. Purta pantaloni negri de piele, o jachetă albă Chanel şi pantofi cu tocuri foarte înalte. Părul ei blond era prins la spate într-un coc lejer, iar în urechi purta o pereche de cercei micuţi cu diamant, pe care-i împrumutase de la sesiunea de fotografie şi care-i străluceau în urechi. Bărbatul care intră în urma ei arăta ca un boschetar pe care-l adunase de pe stradă. Purta o pereche de tenişi uzaţi, jeanşi găuriţi şi un tricou negru cu glugă, şi el plin de găuri. Părul nepieptănat era prins într-o coadă de cal şi avea barbă. Zâmbea şi părea relaxat când intră în încăpere şi îi oferi flori lui Annie. Avea maniere impecabile, dar înfăţişarea sa nu era deloc în armonie cu cea a lui Liz. Aceasta arăta precum unul dintre modelele din reviste, iar el parcă fusese naufragiat timp de un an de zile. Dar accentul franţuzesc adăuga un plus de farmec înfăţişării sale. Le sărută pe Annie şi pe Katie pe obraji, iar lui Ted îi strânse mâna. Era şarmant şi prietenos şi, în câteva minute, uitară cu toţii cum arăta. Era unul dintre cei mai de succes tineri fotografi din Paris, foarte căutat, în acelaşi timp, şi în New York. Nu părea să-l intereseze prea mult cu ce se îmbrăca, şi nici pe Liz. Ea era evident bucuroasă că se afla în preajma lui, deşi Annie îşi dorea ca nepoata ei să nu fi avut o slăbiciune pentru bărbaţi cu un astfel de aspect. Rămaseră cu toţii în bucătărie până când Ted tăie curcanul, apoi se aşezară la masa din sufragerie, unde Kate aprinse lumânările, iar Liz şi Annie aduseră mâncarea. Era un adevărat festin. Iar când se ridicară de la masă, abia se mai puteau mişca.

— Cred că a fost cea mai bună masă de Ziua Recunoştinţei, pe care-ai pregătit-o până acum, o complimentă Ted pe Annie, făcând-o să radieze de fericire.

Curcanul fusese perfect. Îşi îmbunătăţise de-a lungul anilor talentele culinare, prin multe încercări şi eşecuri.

Ted se întoarse spre Jean-Louis şi îl invită să urmărească împreună meciul de fotbal. Tânărul fotograf era doar cu câţiva ani mai mare decât Ted, dar cu mult mai sofisticat, în timpul cinei povestise despre fiul său în vârstă de cinci ani. Nu se căsătorise niciodată cu mama copilului, dar locuiseră împreună timp de doi ani şi rămăseseră prieteni. Le povesti că-şi vedea băiatul cât putea de des. Plănuia să petreacă Ajunul Crăciunului cu el, urmând să se întâlnească cu Liz la Paris în ziua următoare. Ea avea o sesiune importantă de fotografie cu bijuterii după prima zi a noului an, astfel încât putea să-şi petreacă o săptămână cu Jean-Louis între Crăciun şi Anul Nou. Annie a fost intrigată să afle despre fiul lui, întrebându-se ce părere avea Liz despre asta, dar constată că pe ea nu părea s-o deranjeze. Era un semn de maturitate din partea lui Liz să se întâlnească cu un bărbat care avea un copil. Nu putea să o oprească nimeni să-şi asume astfel de

responsabilităţi, dacă asta îşi dorea. Annie însă nu era foarte sigură. Liz nu părea să aibă sentimente mult mai serioase în privinţa lui Jean-Louis decât avusese în trecut în privinţa celorlalte copii alea acestuia. Acelaşi lucru se putea spune şi despre el, deşi flirta foarte mult cu ea, iar Annie îi surprinsese sărutându-se pasional în bucătărie. Bănuia că relaţia lor era strict legată de sex şi că se bucurau unul de compania altuia. Se simţi bătrână văzând toate astea. Şi, pentru un moment, se întrebă dacă Whitney nu avea cumva dreptate. Annie lăsase la o parte aspectul intim al vieţii ei şi uitase complet de el, iar faptul că-şi amintea nu o ajuta deloc. Acele jocuri aparţineau tinereţii. Se simţi ca şi cum ar fi avut o mie de ani când îi văzu pe Jean-Louis şi pe Liz. Renunţase la propria tinereţe în favoarea rolului de mamă-surogat pentru copiii surorii sale. Chiar şi din această perspectivă, alegerea i se părea corectă şi nu regreta nimic.

Ted şi Jean-Louis se duseră la televizor în living, iar fotograful ridică în slăvi fotbalul european, deşi părea să aprecieze şi versiunea americană. Din faţa televizorului se auziră o serie de huiduieli şi de strigăte de bucurie, în timp ce femeile strângeau masa, şi Liz le spunea surorii şi mătuşii sale ce bărbat grozav era Jean-Louis. Kate era înclinată să-i dea dreptate şi-i plăcea înfăţişarea lui, iar Annie recunoscu că bărbatul avea un aspect prea dezordonat pentru gusturile ei, dar ştia că această înfăţişare era la modă. Cunoscuse suficienţi prieteni de-ai lui Liz şi nu o mai şoca acest lucru, dar nici nu-i plăcea. Prefera stilul îngrijit al lui Ted, şi nu aspectul lui Jean-Louis.

Cele trei femei stăteau în bucătărie şi povesteau în timp ce spălau vasele, iar când terminară, se sfârşise şi meciul de fotbal. Jean-Louis făcu un comentariu în legătură cu mâncarea şi spuse că fusese cea mai delicioasă pe care-o gustase vreodată. Apoi îi câştigă lui Katie inima când îi admiră tatuajele. Concluzionară cu toţii că fusese o Zi a Recunoştinţei perfectă, iar Jean-Louis păru să se simtă de minune în acea atmosferă caldă. O cuceri şi pe Annie când îi spuse ce femeie minunată era Liz. Se putea vedea cât de mult o plăcea, ceea ce îi impresionă plăcut pe toţi. După plecarea lor, Ted, Annie şi Kate văzură un film pe DVD şi, aproape de miezul nopţii, se duseră la culcare.

Annie veni să-i spună noapte bună lui Kate câteva minute mai târziu şi fu surprinsă s-o găsească aşezată pe pat, încă îmbrăcată, vorbind la telefon. Discuta pe un ton însufleţit şi părea fericită, aşa că Annie părăsi discret camera. Se duse să-i spună noapte bună lui Ted, iar acesta o sărută şi-i mulţumi pentru acea zi minunată. Părea recunoscător că se afla acasă. Când se întoarse în camera lui Kate, ea terminase discuţia telefonică şi avea o privire misterioasă. Arăta ca motanul Cheshire[1].

— O nouă idilă? o întrebă Annie.

Nu-i plăcea să-i tragă de limbă pe copii, dar ţinea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla în vieţile lor. Kate aprobă uşor din cap şi-şi feri privirea.

— Poate.

— Îl cunosc?

— Nu. E cineva de la şcoală. Nu e mare scofală.

Dar ochii ei spuneau altceva. Kate fusese dintotdeauna foarte discretă şi secretoasă, iar relaţiile ei fuseseră mai degrabă serioase decât pasagere. Ieşise cu acelaşi băiat pe toată perioada liceului, dar se despărţiseră atunci când el plecase la facultate pe Coasta de Vest. Nu mai avusese o relaţie serioasă de trei ani, dar ceva îi spunea lui Annie că aceasta ar putea fi următoarea. Katie părea visătoare atunci când îşi sărută mătuşa de noapte bună.

— La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei, spuse Annie, sărutându-şi nepoata, iar Katie zâmbi.

capitolul 4

Aşa cum se întâmpla de ani buni încoace, Annie trebuia să se obişnuiască din nou cu singurătatea, după plecarea nepoţilor ei, la finalul acelui weekend, de Ziua Recunoştinţei. Duminică seara, Ted se întoarse la apartamentul său, iar Kate, la cămin. Casa părea un mormânt, singurul lucru care o mai înveselea fiind doar gândul că ei urmau să se întoarcă să stea împreună cu ea de Crăciun, adică peste o lună. După atâţia ani în care trăise alături de ei şi pentru ei, bucuria cea mai mare a lui Annie era acum să petreacă împreună cât mai mult timp. Nu-i plăcea să recunoască acest lucru în faţa nimănui, nici chiar faţă de Whitney, dar era adevărat.

A fost o uşurare pentru ea să se întoarcă la lucru luni. Avea patru întâlniri cu clienţii, programate într-o singură zi, iar în timpul prânzului trebuia să viziteze şi două dintre locurile pe care le amenaja. Abia seara pe la ora opt se întoarse în apartament. Era atât de obosită, încât se uită peste câteva planuri şi notiţe pe care le luase în timpul întâlnirilor cu clienţii, apoi făcu o baie şi se duse la culcare. Fiind prea obosită, abia dacă le simţi lipsa copiilor, nici măcar nu mai simţi nevoia să ia cina şi aproape că nu observă camerele întunecate şi liniştea din apartament. Era drogul pe care-l folosise mereu pentru a se împotrivi singurătăţii şi durerii: cufundarea completă în muncă.

Lunea de după weekendul cu Ziua Recunoştinţei a fost o zi ocupată şi pentru Liz. Avusese o şedinţă foto importantă cu bijuterii pentru numărul din martie şi adusese piese semnificative de peste tot din lume. Laitmotivul era primăvara şi toate bijuteriile folosite aveau modele florale, cu frunze şi rădăcini, provenite de la cei mai importanţi producători de bijuterii şi de la câţiva designeri, descoperiţi chiar de Liz. La locul unde se realizau fotografiile se aflau trei gardieni înarmaţi şi patru dintre cele mai renumite modele ale lumii, din momentul acela. Una dintre ele acceptase să pozeze nud, acoperită numai de bijuterii, iar fotograful care realiza pozele era şi el foarte cunoscut. Se distrau pe platou probând diferite piese şi jucându-se cu ele în timpul pauzelor.

Jean-Louis trecu pe-acolo când termină cu propria şedinţă foto. Liz şi colegii ei lucrau peste program.

— Frumos unghi, spuse el admirativ, privind de pe tuşă, din dreptul lui Liz. Aceasta purta pantaloni negri strâmţi şi tricou, părul ei lung şi blond fiind prins într-o coadă la spate. Nu era machiată şi avea încălţări cu tocuri înalte. O pereche de sandale Givenchy, realizate special pentru ea. Arăta obosită şi stresată. Lucrau de la opt

dimineaţa, dar ajunsese la studioul fotografului la ora şase, ca să pregătească cele necesare. De obicei o ajuta o asistentă, dar piesele folosite erau de o valoare atât de mare, încât considerase că era necesar să fie prezentă chiar ea.

Jean-Louis o îmbrăţişă şi o sărută. Se întâlneau de luni de zile, adesea cu pauze, din moment ce locuiau în oraşe diferite şi călătoreau amândoi în interes de serviciu. Încercau să se întâlnească în Paris sau la New York o dată sau de două ori pe lună. Părea să funcţioneze aşa şi niciunul dintre ei nu avea timp de un alt fel de relaţie. Amândoi erau staruri în ascensiune, fiecare în domeniul său.

Visul lui Liz era să ajungă într-o bună zi editor la *Vogue* şi ştia că mai avea ani buni de muncit pentru asta. Înainte, trebuia să se facă remarcată. Iar reportajele realizate în acest moment reprezentau un pas înainte. Jean-Louis avea şi el succes, dar era mai relaxat în munca sa. El îi spunea că ia viaţa prea în serios, dar Liz fusese mereu aşa. Viaţa devenise foarte serioasă pentru ea într-o duminică de septembrie, pe când avea doisprezece ani. Şi de atunci tratase totul cu seriozitate. Singurul lucru pe care nu-l făcea niciodată era să se relaxeze. Nu lua niciodată nimic de bun şi nu se ataşa prea tare de nimic. Singurii oameni fără de care simţea că nu ar fi putut trăi erau fraţii şi mătuşa ei. Bărbaţii din viaţa ei veneau şi plecau. Jean-Louis o acuzase de câteva ori că era rece şi detaşată. Îi spunea Prinţesa de Gheaţă. Nu era aşa, dar păstra distanţa faţă de bărbaţi. Era uşor de înţeles de ce. Îi spusese că-şi pierduse părinţii, copil fiind, dar nu intrase niciodată în detalii. Nopţile de teroare care urmaseră, coşmarurile pe care le avusese, şi pe care încă le mai avea uneori, anii de terapie psihologică necesară ca să depăşească pierderea, toate astea nu-l priveau pe el. Tot ce căuta la Jean-Louis erau distracţia şi faptul că-i plăcea că lucrau în acelaşi domeniu. Bărbaţii cu care ieşea aveau mereu legătură cu domeniul modei. Alţi oameni n-ar fi putut înţelege lumea nebună în care trăia şi cât de profund implicată era în munca ei. Mătuşa Annie avea aceeaşi pasiune pentru propria muncă şi fusese un model pentru ea. O sfătuise pe Liz să-şi urmeze visul şi să facă tot ce-i stătea în puteri să-l realizeze. Liz încercase mereu să trăiască după aceste reguli şi, prin urmare, era extrem de respectată în lumea modei. Ideile sale erau inovatoare, îndrăzneţe şi originale.

Se apropia miezul nopţii când realizară ultima fotografie. Jean-Louis se întorsese deja la apartamentul său, iar Lizzie îi promisese să treacă pe la el când termina. Se auziră aplauze în studio când fotograful făcu ultima poză şi se arătă mulţumit de cum ieşise. Fotografiile aveau să fie grozave.

Mai dură încă o oră până ce Liz, împreună cu două asistente, strânseră toate bijuteriile şi notară cutiile. Cei trei gardieni înarmaţi o însoţiră înapoi la birou, unde le puse pe toate în siguranţă. Ajunse la

Jean-Louis pe la ora două. El asculta muzică şi savura un pahar de vin aşteptând-o. Stătea gol în sufragerie, cu trupul său lung, zvelt, splendid, când Liz luă cheia din spatele extinctorului din faţa uşii principale şi intră. Jean-Louis o ascundea acolo, pentru că o pierdea mereu. Jumătate dintre modelele din oraş ştiau unde se află acea cheie. Dar, deocamdată, cheia era doar pentru ea. Nu o deranja că petreceau foarte puţin timp împreună, dar ţinea ca amândoi să fie fideli unul faţă de celălalt. Jean-Louis fusese de acord. El nu simţise nevoia unei relaţii serioase. Mereu când îşi dorise o femeie nouă, plecase şi găsise una. Însă momentan, niciunul dintre ei nu simţea nevoia să plece undeva. Chiar dacă Annie îl considera nepotrivit pentru ea, Lizzie era mulţumită de alegerea ei. Jean-Louis era partenerul perfect în lumea ei plină de ambiţii, trepidantă, stilată, şi el se simţea la fel de confortabil alături de ea.

Când Liz intră, el zâmbi şi ridică în linişte în aer paharul cu vin. După ce se apropie de el, o dezbrăcă de haine, o întinse cu blândeţe pe canapea şi făcură dragoste. Când terminară, amândoi gâfâiau şi se simţeau satisfăcuţi.

— Mă înnebuneşti, îi spuse el fericit, cu capul lăsat pe spate, în timp ce ea îşi plimba graţios un deget prin barba lui, coborându-l spre gât, apoi mai jos. Nu… spuse el, prinzându-i mâna şi zâmbindu-i. Dacă mai facem dragoste o dată, am să mor.

— N-ai să mori, şopti ea şi-l sărută unde-i plăcea mai tare. Munceau din greu, jucau dur, iar sexul era grozav. Cu atât mai mult cu cât se vedeau rar. Intre ei existau încă emoţia, misterul şi dorinţa, care le alimentau focul pasiunii. El nu-i spusese niciodată c-o iubeşte, iar ea nu era interesată să afle. Nu era pregătită pentru aşa ceva şi nici nu fusese vreodată până atunci, cu nimeni altcineva. Ţinea la el, îl plăcea şi se simţea bine cu el, dar, la cei douăzeci şi opt de ani ai ei, ştia sigur că nu fusese îndrăgostită niciodată. Ceva îi stătuse mereu în cale. Teama de a pierde. În acest fel, nu avea nimic de pierdut, în cazul în care el ar fi părăsit-o, cu excepţia sexului de calitate. I-ar fi simţit lipsa, însă nu-şi dorea să retrăiască vreodată agonia sfâşietoare a unei pierderi reale şi făcea tot ce-i stătea în puteri să evite asta. Numea genul acesta de relaţie „intimitate fără durere”, deşi terapeutul îi spusese că aşa ceva nu era posibil. Nici intimitate reală, nici dragoste. Nu există iubire fără risc, spusese el, şi tocmai de aceea Liz nu iubise vreodată niciun bărbat. Se dedica relaţiei, dar nu se lăsa niciodată posedată. Iar atunci când simţea că lucrurile nu mai stăteau la fel sau că se apropiau prea tare, pleca mai departe. Răceala ei era o provocare pentru mulţi bărbaţi, chiar şi pentru Jean-Louis. Ei îşi doreau să pună stăpânire pe ea şi s-o facă să se îndrăgostească. Dar nu se întâmpla niciodată asta. Sau, cel puţin, nu încă. Se întreba dacă va iubi vreodată, ori dacă ceva din ea murise atunci când aflase că

avionul părinţilor ei se prăbuşise. Avea doisprezece ani, iar partea aceea din ea era predispusă la vulnerabilitate şi la asumarea de riscuri.

— Sunt nebun după tine, Liz, îi spuse Jean-Louis când începură să facă dragoste din nou, la lumina lumânărilor din apartamentul său.

— Şi eu după tine, spuse ea uşor, părul ei blond inundându-i faţa precum o perdea, prin care se ivea un ochi mare, albastru, privindu-l pe furiş.

Era bucuroasă că nu-i spusese c-o iubeşte. Nu voia să facă acest pas. Nici el nu era îndrăgostit de ea, dar o plăcea şi o dorea, iar asta era tot ce voia Liz de la el. Îi acoperi apoi gura cu buzele şi se sărutară. În final, adormiră îmbrăţişaţi, pe canapea, în timp ce lumânările pâlpâiră şi se stinseră uşor. Liz stătea lipită de Jean-Louis şi răsufla liniştită în somn.

Lunea de după Ziua Recunoştinţei nu a fost una fericită pentru Ted. Era una dintre zilele acelea când toate merg pe dos. Apa fusese oprită în clădirea unde locuia, pentru nişte reparaţii urgente, şi nu putu face duş când se trezi. Colegii lui de apartament terminaseră toată cafeaua şi nu cumpăraseră alta. Pierdu două autobuze, apoi un metrou, când încerca să ajungă la şcoală, astfel că întârzie la cursuri, iar când asistenta universitară le înapoie testele date în săptămâna precedentă, constată că avusese câteva răspunsuri greşite şi primise o notă proastă. Colegul din dreptul lui mirosea a transpiraţie, iar până la sfârşitul cursului era deja cu moralul la pământ, din cauza notei proaste la un test pentru care chiar se pregătise şi a locului prost ales.

Tocmai părăsea sala de curs cu o privire posacă pe chip, când asistenta îi făcu semn. Profesorul care preda acest curs în mod normal îşi luase concediu să scrie o carte, astfel că asistenta îi preluase responsabilităţile timp de un an. Numele ei era Pattie Sears. Era o femeie atrăgătoare, cu un păr lung, ondulat, şi purta de obicei jeanşi, sandale Birkenstock, cu şosete, şi tricouri care-i evidenţiau sânii. Observase asta când se plictisea în timpul cursului. Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi era o femeie sexi, în felul acela sănătos, natural.

— Îmi pare rău de nota de la test, spuse ea înţelegătoare. Contractele sunt criminale, ştiu.

Ted zâmbi auzind asta.

— Şi eu am picat la subiectul ăsta prima dată când am urmat cursul. Unele dintre reguli nu au nicio logică.

— Nu prea. Chiar am învăţat pentru test. Va trebui să recitesc capitolele alea, spuse Ted silitor. Pe tot parcursul carierei lui de elev şi apoi de student, avusese doar note bune. Exceptând testul ăsta, avea rezultate grozave. Era student în anul doi la şcoala de drept din cadrul Universităţii din New York.

— Ai nevoie de ajutor? Uneori ajută să te pregăteşti cu cineva care

te poate ghida. Nu m-ar deranja să te ajut.

Îi anunţase că vor primi un nou test săptămâna viitoare, aşa că nu-şi dorea încă o notă proastă.

— N-aş vrea să te deranjez, spuse el, părând jenat.

Ea se îmbrăcă cu o haină groasă şi-şi pusese o căciulă de lână pe cap. Avea o fire modestă şi prietenoasă. Ted şi-o putea imagina cu uşurinţă tăind lemne şi făcând un foc în Vermont sau pregătind o ciorbă din resturi de prin casă.

— Voi reciti capitolele şi, dacă simt că nu le-am înţeles, te voi întreba după cursul următor.

— Ce-ar fi să treci pe la mine în seara asta? spuse ea, cu o privire caldă.

Nu voia s-o lase să creadă că nu-i aprecia gestul, dar i se părea ciudat să se ducă la ea acasă. Nu vorbiseră niciodată în afara sălii de curs.

— Copiii mei merg la culcare la ora opt. Ce-ar fi să vii pe la nouă? Putem încheia pregătirea pentru test într-o oră. Am să-ţi dau câteva indicaţii în legătură cu metoda de abordare a contractelor şi-ţi voi arăta câteva aspecte de bază.

— În regulă, spuse el ezitând, reticent la gândul de a-i invada viaţa personală.

Ea îşi notase deja adresa pe o bucată de hârtie şi i-o întinse. El observă că locuia în East Village, aproape de universitate, într-un cartier nu prea grozav.

— Eşti sigură că nu te deranjează? o întrebă, simţindu-se ca un copil. Avusese o atitudine mămoasă faţă de el, deşi nu părea cu mult mai în vârstă. N-am să stau mult.

— Nu fi caraghios! Odată ce adorm copiii, am tot timpul din lume la dispoziţie.

El încuviinţă din cap şi-i mulţumi din nou, bucuros de norocul care-i ieşise în cale. Era uşurat că ea fusese cea care se oferise să-l ajute, pentru că avea nevoie de aşa ceva la acest curs. Mai avu un curs după aceea, apoi se duse la bibliotecă să citească şi, înainte de întâlnirea cu asistenta universitară, de la ora nouă, se opri să ia cina la un local. Ajunse la locuinţa ei cu cinci minute mai devreme şi, fiindcă afară era ger, intră. Clădirea mirosea a urină, a varză şi a pisici. Apăsă pe butonul soneriei şi urcă scările două câte două până la etajul al treilea. Văzând starea în care se afla clădirea, îşi dădu seama cât de puţin trebuia să câştige un asistent universitar. Se întrebă dacă ar trebui să-i ofere vreun fel de taxă de pregătire pentru ajutorul ei, dar nu voia s-o jignească. Sună la uşă şi auzi copiii râzând înăuntru. Se pare că nu se duseseră la culcare la timp, aşa că Pattie era agitată atunci când deschise uşa. Purta un pulover roz decoltat, jeanşi şi era desculţă, iar părul ei lung, cârlionţat şi blond o făcea să pară mai

tânără decât era în realitate. Fetiţa din spatele ei era copia ei fidelă, în miniatură, cu cârlionţi şi ochi mari, albaştri.

— Ea e Jessica, spuse Pattie formal, zâmbindu-i. Şi nu vrea să se ducă la culcare. A mâncat brioşe după masa de seară, iar acum are energie.

Fetiţa avea şapte ani şi era cel mai drăguţ copil pe care-l văzuse Ted vreodată. În timp ce vorbea cu ea, fratele ei, Justin, trecu valvârtej pe lângă ei, „cu viteza luminii", după cum spuse chiar el. Purta o capă în stilul lui Superman peste pijama, iar Jessica era îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte roz, din flanel, care părea destul de uzată.

— E preferata mea, explică fetiţa, apoi îşi urmă mama şi pe Ted în sufragerie, unde Justin zbură peste canapea şi ateriză pe podea cu o bufnitură puternică.

— Bine, voi doi aţi terminat programul pe ziua de astăzi. Eu şi Ted trebuie să învăţăm împreună şi nu-mi pasă câte brioşe aţi mâncat, e timpul să mergeţi la culcare.

Trecuse deja mai bine de o oră peste ora lor obişnuită de culcare, iar sufrageria era vraişte, cu jucării aruncate peste tot. Apartamentul era mic. Avea două dormitoare, o sufragerie şi o bucătărie, iar Pattie îi spusese că stăteau cu chirie. Departamentul responsabil cu locuinţele din cadrul universităţii i-l găsise, iar ea se bucura să-l aibă. Unde mai pui că dădaca locuia la parter şi, de la divorţ încoace, aranjamentul fusese grozav. Promise că se întoarce în cinci minute, cât să-i ducă pe copii în pat. Dar, în final, dură o jumătate de oră, timp în care Ted citi manualul despre contracte şi făcu o listă cu întrebări pentru ea.

Tocmai încheiase lista când Pattie reapăru. Părul îi cădea pe faţă în bucle delicate, iar obrajii îi erau îmbujoraţi după joaca cu copiii.

— Uneori, pur şi simplu, nu vor să meargă la culcare, îi explică. Au petrecut Ziua Recunoştinţei cu tatăl lor. Avem custodie comună, iar în casa lui nu există reguli, aşa că de când s-au întors e o nebunie continuă. Când încep să se liniştească, să se cuminţească şi să redevină normali, se întorc la el. Divorţul este destul de greu pentru copii, adăugă, în timp ce se aşeză lângă Ted şi privi lista pe care acesta o alcătuise.

Întrebările erau inteligente şi aveau logică, iar ea îi dădu răspunsuri clare pentru fiecare în parte. Îi arătă exemple şi răsfoi cartea, pentru a-i indica exact ce anume trebuia să aprofundeze şi să memoreze. Îi clarifică unele lucruri, iar o oră mai târziu, Ted se întinse pe canapea, părând incredibil de uşurat.

— Faci să pară totul atât de uşor, spuse cu admiraţie.

Pattie era un bun pedagog, iar lui Ted îi plăcea stilul ei de abordare. Era o persoană sociabilă, caldă, o femeie inteligentă şi, evident, o mamă bună, din ceea ce văzuse. Felul cum îşi ghemuia picioarele sub ea şi îi zâmbea îl ducea cu gândul la Mama Natură. Avea un trup plin,

dar părea flexibilă şi plină de graţie, şi-i explică faptul că practica yoga de ani buni. Uneori preda yoga şi în particular şi-i spuse că făcea tot posibilul să iasă la lumină. Fostul ei soţ era artist şi nu-şi permitea să plătească nici măcar pensia alimentară a copiilor. Ea era cea care ducea tot greul. Ted o admiră pentru sinceritatea şi curajul ei. Nu vorbise urât despre fostul soţ şi părea să fie împăcată cu viaţa ei, aşa cum era; în plus, fusese suficient de drăguţă încât să îl ajute. Simţea că s-ar cădea s-o răsplătească pentru pregătire, dar nu ştia cum şi nu voia s-o jignească.

Se pregătea să se ridice şi să plece, ca să nu deranjeze mai mult decât o făcuse deja, când ea îi oferi un pahar de vin. Ezită pentru o clipă, neştiind cum ar trebui să procedeze, îl făcuse să se simtă oarecum copilăros şi nelalocul lui, iar compania ei îi dădea o stare ciudată. Ca să n-o jignească, acceptă. Ea îi turnă un pahar de vin roşu spaniol, ieftin şi apoi îşi turnă şi ei unul.

— E destul de bun pentru un vin ieftin, îi spuse, iar el o aprobă. Vinul era bun şi îi făcea plăcere să stea acolo, alături de ea. Îşi întinse picioarele lungi sub măsuţa de cafea, iar ea îl atinse uşor când îşi aşeză paharul pe masă, apoi se întoarse spre el şi-i zâmbi. Eşti cam tânăr pentru şcoala de drept, îi spuse cu o voce caldă. Te-ai înscris imediat după facultate? Amândoi ştiau că astfel de cazuri erau rare – majoritatea studenţilor lucrau o vreme înainte de a se înscrie la şcoala de drept.

— Nu sunt chiar atât de tânăr. Am douăzeci şi patru de ani. Am lucrat pe un post de avocat stagiar timp de doi ani. Mi-a plăcut la nebunie şi aşa am hotărât să urmez şcoala de drept.

— Eu am lucrat ca funcţionară pe lângă un judecător specializat în dreptul familiei. Experienţa asta m-a convins că vreau să predau. Nu mi-aş dori în veci o asemenea responsabilitate – să distrug vieţile oamenilor şi să iau decizii în numele lor.

— Eu mi-aş dori să profesez ca procuror federal când mă fac mare, spuse Ted, mai în glumă, mai în serios.

— Eşti hotărât. Eu am treizeci şi şase de ani şi tot ce-mi doresc când o să cresc mare este să fiu fericită şi să nu mai fiu nevoită să-mi fac griji în legătură cu banii de chirie. Asta ar fi grozav, spuse ea şi mai luă o înghiţitură de vin. Privirile li se încrucişară peste pahar, iar în ochii ei se zărea o flacără ce ardea mocnit. Nu ştia cum să-i interpreteze privirea, dar îl hipnotiza, ca şi când ea ar fi deţinut secretul veacurilor şi ar fi dorit să i-l împărtăşească. Privindu-l în felul acela, diferenţa de vârstă dintre ei dispăru complet.

Se lăsă o tăcere prelungă, iar Ted se pregătea să-i mai mulţumească o dată pentru ajutorul oferit, când, fără o vorbă, ea se întinse către el, îi puse un braţ în jurul gâtului şi-l trase mai aproape. Apoi îl sărută şi, când făcu asta, el simţi cum buzele şi spatele îi luară brusc foc. Nu mai

simţise aşa ceva înainte. Încercă să se tragă înapoi, dar observă curând că îi era imposibil să se oprească. Era ca şi cum s-ar fi aflat sub influenţa drogurilor. Ea era drogul, iar el voia mai mult. Când se îndepărtară în sfârşit unul de celălalt, simţi nevoia teribilă de a se apropia din nou de ea şi îşi strecură o mână sub tricou pentru a-i atinge sânii. Nu părea să o deranjeze deloc, iar mâna ei se aşeză blând pe prohabul său, care se umflă la atingere. Simţi brusc că o ia razna. Pattie îi zâmbi în timp ce se lipi tot mai tare de el şi îl sărută din nou.

— Şi copiii tăi? întrebă el, căutându-i în acelaşi timp lacom în jeanşi şi devorându-i gura. Grija pentru copiii ei a fost ultimul gând raţional pe care-l mai avu.

— Au adormit, şopti ea, căci observase liniştea din dormitorul alăturat.

Copiii reuşiseră într-un final să-şi epuizeze energia, dar Pattie şi Ted abia se trezeau la viaţă, ca şi când ar fi fost ţintuiţi de un curent electric care-i atrăgea unul înspre celălalt. El nu-şi putea ţine mâinile departe de ea, iar ea îi deschise fermoarul de la pantaloni şi-l mângâie.

— Haide să mergem în pat, îi şopti ea şi, fără a ezita, el o urmă în dormitor. Era singurul loc unde-şi dorea să fie, iar Pattie încuie uşa şi îi smulse pur şi simplu hainele, în timp ce el i le scoase pe ale ei. Acum nu-şi dorea decât să fie înăuntrul ei şi nu ştia cum să ajungă acolo mai repede, iar când se prăbuşiră pe pat, ea îl tachină şi-l amăgi până când nu mai putu, înainte de a-l lăsa să o pătrundă. Apoi se întoarse brusc, lăsându-l şi pe el să o satisfacă. Ted se simţi absorbit într-o altă lume şi întors pe dos. În viaţa lui nu trăise o astfel de experienţă sexuală. Când terminară, era ameţit şi zăpăcit, şi zăcea gâfâind pe podea, acolo unde ajunseseră în final.

— Doamne, Dumnezeule… spuse Ted. Fusese atât de excitat, încât aproape că-i venise rău, iar acum voia mai mult. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui părea la fel de răvăşită ca ei. Îi aruncă o privire în întuneric şi se urcară înapoi în pat. Trupul lui lung şi atletic lucea de sudoare la fel şi al ei. Formele ei erau generoase şi apetisante, şi fiecare centimetru din trupul ei era precum o îmbrăţişare năvalnică şi caldă, un soi de elixir magic, fără de care nu mai putea trăi.

— Cred că i se spune iubire, rosti Pattie uşor, în întuneric, încercaseră să nu facă prea mult zgomot, ca să nu-i trezească pe copii, iar acum vorbeau în şoaptă. El nu era întru totul de acord cu alegerea ei în privinţa cuvântului folosit. Nu o cunoştea suficient de bine ca s-o iubească, n-o cunoştea mai deloc, dar fusese cea mai sălbatică partidă de sex pe care şi-o putuse imagina vreodată şi o experienţă pe care ştia că n-o va uita.

— Nu sunt sigur că e iubire, spuse el sincer, dar e cea mai bună partidă de sex de care am avut parte în viaţa mea. Îşi plimbă o mână

pe abdomenul ei şi coborî între picioare, pentru a atinge locul care tocmai îl primise cu atâta căldură şi-i oferise asemenea bucurie.

— Asta e tot ce-a fost pentru tine? Doar sex? Ea păru dezamăgită, iar el râse uşor în întuneric.

— A fost un fel de explozie la nivel mondial, încercă el s-o descrie. Un fel de Hiroshima a amorului sau Vezuviu, sau ceva asemănător.

Nu mai trăise asemenea senzaţie până atunci. Îşi putea doar imagina că aşa trebuie să se simtă cei care iau droguri halucinogene, dar el nu încercase niciodată.

— Te-am dorit din prima clipă când ai intrat în sala mea de curs, îi spuse Pattie în şoaptă şi, văzând-o în lumina lunii care pătrundea pe fereastra dormitorului, îi păru dintr-odată o fetiţă cu şuviţe ondulate de păr auriu şi cu ochi imenşi. Era inocentă şi dulce, total opusul femeii fatale care-l dusese pe culmile seducţiei cu doar câteva clipe în urmă. Părea să aibă mai multe chipuri şi înfăţişări, care îl intrigau şi mai tare. A fost surprins să audă că îl remarcase în sala de curs.

— Credeam că nici nu ştii cine sunt.

Erau două sute de studenţi care frecventau cursul acela, iar Ted nu ieşea niciodată în evidenţă şi stătea adesea în spatele sălii.

— Ştiam exact cine eşti, îi mărturisi ea în timp ce-l săruta pe gât şi-i ciupea un sfârc cu degetele.

Se excită mai repede decât s-ar fi aşteptat. Fetiţa inocentă se metamorfoza din nou în zeiţă a sexului, iar câteva momente mai târziu se rostogoleau în pat şi încercau fiecare poziţie spre care îl ghida Pattie, până când nu mai putu rezista, şi explodară amândoi violent în acelaşi moment. După aceea abia mai puteau vorbi.

— Pattie, ce e asta? spuse el slăbit. Ce-mi faci? Cred că m-ai prins în vraja ta.

— Ţi-am spus… Râsul ei răsună precum clinchetul unor clopoţei. Asta e iubire…

— Cred că mă va ucide, dacă nu facem o pauză.

Dar ea nu se lăsă; îl excită din nou, îl tachină şi-l amăgi, apoi îl aduse la extaz iar şi iar. Nu se opriră până în zori, când el adormi într-un final, odihnindu-şi capul pe sânul ei, în timp ce ea îi mângâie cu blândeţe părul, la fel cum ar fi făcut cu un copil. Adună aşternuturile în jurul lui şi-l sărută uşor pe frunte. Fusese cea mai grozavă noapte din viaţa lui.

capitolul 5

Când Ted se trezi a doua zi la prânz, Pattie plecase deja. Pregătise pentru el o ceaşcă de cafea, nişte biscuiţi şi un bilet: „Ne vedem la curs. Te iubesc, P.” Spre exasperarea lui îşi dădu seama că pierduse două cursuri în acea dimineaţă, iar când porni clătinându-se spre bucătărie, simţi că abia putea merge. Nu-şi dădea seama ce i se întâmplase cu o noapte înainte. Îl fermecase. Avusese asupra lui efectul unei vrăjitoare. Arăta şi părea atât de mămoasă şi de bună, când, de fapt, cu un sărut, se transformase pe rând într-o tigroaică şi apoi în copil. Îşi spuse că ceea ce se întâmplase nu se mai putea repeta. Era o treabă prea răsuflată să te culci cu profesorul, şi totuşi, în timp ce-şi bea cafeaua, mintea îi rămase numai la acrobaţiile făcute cu o seară înainte, şi doar gândul la ea îl excită din nou. Simţea că, pentru o clipă, îşi pierduse minţile.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, aşeză aşternuturile pe pat, îşi luă haina şi apoi alergă pe scările clădirii bizar mirositoare. Nici măcar nu-i păsa. Aproape că întârzie la cursul ei, dar apucă să intre ultimul şi se grăbi să-şi ocupe locul, privind-o cu insistenţă în timpul orei şi amintindu-şi evenimentele din noaptea precedentă. Îmbrăcată cu acelaşi pulover roz, se întoarse de câteva ori pentru a se uita la el, cu o privire care-l atinse şi-i trecu direct prin suflet. Avu erecţie pe toată durata cursului şi aşteptă să-şi revină înainte să se ridice de pe scaun. La finalul orei, ea veni înspre el zâmbind şi privi în jos. Îşi simţi tot trupul încordându-i-se când îi vorbi. Erau ultimii rămaşi în sală şi, pentru o clipă, avu gândul nebunesc să facă dragoste chiar acolo. Ea îi luă mâna şi o apăsă între picioarele ei, peste jeanşi. El o prinse apăsat şi o privi, mut de uimire. Peste noapte îl transformase în ceva necunoscut. Simţea că se cunoştea pe sine la fel de puţin cum o cunoştea pe ea.

— Trebuie să fii o vrăjitoare, îi spuse încet, dar ea scutură din cap în semn de negaţie.

— Nu, sunt doar a ta. Îţi aparţin acum, Ted. Rostise acele cuvinte pe un ton atât de simplu, încât l-ar fi emoţionat, dacă nu ar fi fost atât de ciudate. Dintr-odată, totul în jurul lui era nou.

— Nu vreau să-mi aparţină nimeni, spuse el sincer, încercând să-şi păstreze o fărâmă de normalitate, înainte de a-şi pierde capul din nou. Vreau doar să fiu cu tine iar. Se simţea ca un copil în preajma ei, dar atunci când o pătrundea, redevenea bărbat – unul cum nu visase că va fi vreodată. Aceasta era o experienţă a vieţii lui care trecea dincolo de orice alte evenimente banale de până atunci. Se despărţise de prietena lui cu şase luni în urmă, deoarece nu voia o relaţie serioasă. Aceasta însă era o lume cu totul nouă, alături de o femeie care era cu mult,

mult mai experimentată decât el. Avu o senzaţie de îmbătare când ea se întinse spre el, îi mângâie cu blândeţe umflătura din pantaloni, apoi îl trase să se ridice în picioare. El stătea acum în faţa ei, înlănţuind-o cu braţele, agăţându-se de ea, precum un copil pierdut în timpul unei furtuni.

— Te iubesc, Ted. O spuse cu asemenea sălbăticie, încât aproape că-l sperie, şi începu să se întrebe dacă asta însemna cu adevărat iubirea. Poate ea chiar ştia.

— Nu spune asta. Încă nu mă cunoşti. Haide să ne cunoaştem şi să aflăm ce simţim, de fapt. Încercă să discute raţional cu ea, dar nimic din ceea ce se întâmpla nu avea vreo logică.

— Asta e iubire, îi şopti ea la ureche, iar el era dispus s-o creadă, dacă în felul acesta putea să ajungă din nou în aşternutul ei. Haide să mergem acasă, îi spuse în timp ce părăseau sala de curs.

— Şi copiii tăi? Îşi făcea griji pentru ei. Nu voia ca aceştia să îşi dea seama ce fel de relaţii avea el cu mama lor şi-l sperie gândul că ar putea fi acasă. Uitase, în cele din urmă, de ei în noaptea precedentă, dar nu voia să i se întâmple din nou, pentru că nu i se părea normal.

— Stau cu tatăl lor în seara asta, spuse Pattie cu un zâmbet adolescentin, iar Ted o privi şi zâmbi. I-a luat de la şcoală. Vor sta la el în următoarele două zile.

Era o veste bună pentru amândoi, aşa că plecară pe jos spre apartamentul ei şi o luară la fugă, întrecându-se, pe scări. El o lipise deja de uşa de la intrare, în timp ce ea o descuia, apoi trântiră uşa, zburară în sufragerie şi se prăbuşiră îmbrăţişaţi pe canapea. Noaptea petrecută împreună a fost chiar mai sălbatică decât cea precedentă. A doua zi, niciunul dintre ei nu se duse la şcoală. Amândoi anunţară că erau bolnavi şi se iubiră încontinuu. Pattie sugeră că trebuia să ai vârsta lui Ted pentru a putea face dragoste atât de des, dar ea reuşi să-i facă faţă de fiecare dată. În timp ce trupurile lor se răsuceau, se alăturau şi se contopeau, nici unuia dintre ei nu-i păsa de vârsta celuilalt. Acum, Ted o dorea doar pe ea.

Când copiii lui Pattie se întoarseră de la tatăl lor, Ted reveni în apartamentul său pentru prima dată după trei zile. Nopţile pe care le petrecuse alături de ea fuseseră asemănătoare fluxului, şi era ca şi cum ar fi fost aruncat înapoi, pe ţărm. Când ajunse în sfârşit acasă arăta de parcă venea după o beţie de trei săptămâni. Descoperi cu încântare că niciunul dintre colegii săi de apartament nu era acasă. Nu trecuse pe la şcoală de trei zile. Pattie îi promisese că-i va da o notă maximă la cursul ei, indiferent de ce ar fi făcut, dar asta nu i se părea corect. Trebuia să reînceapă să participe la cursuri. Şi ea se întorsese la şcoală în după-amiaza aceea.

Îl sună la o oră după ce ajunsese acasă. El stătea întins pe pat, cu

ochii închişi.

— Nu mai rezist. Trebuie să te văd. Vocea lui Pattie suna aspru la telefon, iar el zâmbi gândindu-se la ea.

— S-ar putea să fim nevoiţi să mergem peste tot precum gemenii siamezi. Cu o zi înainte chiar o dusese până la bucătărie în braţe, el fiind încă adânc înfipt în ea. O hrănise cu struguri şi căpşune, o aşezase pe blatul bucătăriei şi terminaseră acolo. Încercaseră tot ce se putea în ultimele trei zile. Mulţumită lui Pattie, educaţia lui sexuală era acum finalizată, sau poate doar începea.

— Pot să vin la tine? se auzi vocea ei cuprinsă de disperare.

— Copiii unde sunt? El îşi făcea mereu griji pentru ei. Nu-şi dorea să fie în niciun fel afectaţi din cauza aventurii sale năvalnice cu mama lor.

— Îi pot lăsa cu doamna Pacheco de la parter pentru câteva ore. Tu ce faci?

— Stau întins în pat. În curând trebuie să se întoarcă şi colegii mei, dar poţi veni încoace, dacă vrei. Avea camera lui, deşi zidurile erau subţiri ca hârtia. Nici nu-i trecu prin minte că vârsta ei ar putea să îi sperie colegii. Din prima seară nu se mai gândise la diferenţa de vârstă. Sexul nivelase terenul de joacă dintre ei.

Într-o jumătate de oră ajunse la el, după ce îi lăsase pe copii şi luase un taxi. Reuşise să vină înaintea colegilor lui Ted şi făcură dragoste nebuneşte timp de două ore, după care ea plecă. Nu ieşiră din cameră şi nu părăsiră patul nici măcar o clipă. Abia îşi vorbiră, cu excepţia momentelor când erau prea obosiţi să mai facă dragoste din nou. Pattie îi spusese că erau suflete-pereche, şi el o crezuse. Ce altă explicaţie ar fi putut exista pentru aşa ceva? El nu-şi putea imagina alta.

— Ne vedem mâine, rosti ea visătoare când plecă, iar el o sărută. Era atât de epuizat, încât, cinci minute mai târziu, adormi buştean şi nu mai apucă să înveţe, deşi avea multe lucrări de pregătit şi îşi propusese să le termine în seara aceea. Trebuia să recupereze în ziua următoare. Se adunaseră atât de multe acum.

În următoarele două zile, Ted recuperă parţial din munca planificată, dar amândoi se simţeau oribil. Pat avea şi ea lucrări de corectat, dar când îi propuse să treacă pe la el pentru câteva ore, Ted nu a fost de acord. Ştia că, din nou, n-ar fi fost în stare să se despartă, şi avea de învăţat pentru examenele finale, care urmau în câteva săptămâni. Îi promise c-o va duce vineri să ia cina împreună la Waverly Inn, aşa că aşteptau amândoi cu nerăbdare seara aceea. El voia să petreacă o seară obişnuită, să discute la masă şi să încerce s-o cunoască, în loc să facă sex sălbatic, nestăvilit, pe fiecare suprafaţă liberă din apartamentul ei. Îşi dorea să aibă o relaţie cu ea şi să încerce să afle ce era între ei. Era doar o atracţie animalică

incontrolabilă sau, aşa cum susţinea Pattie, putea fi vorba despre dragoste? Ted voia să afle şi de aceea dorea s-o ducă la cină şi să se poarte cu ea ca un adult civilizat, nu doar ca un maniac sexual turbat. Pattie era impresionată că dorea s-o scoată în oraş, iar copiii stăteau oricum cu tatăl lor în weekend. Având în vedere aranjamentul stabilit privind custodia comună, copiii se plimbau de la un părinte la celălalt, lucru care le oferea lui Ted şi lui Pattie timp să stea împreună, dar şi un mic răgaz între întâlniri.

Cina de la Waverly Inn începu perfect, cu o masă bună şi cu o mâncare delicioasă. Ted comandă vin pentru amândoi. Îşi etală oarecum intenţionat bunele maniere şi încercă să-i arate cât de sofisticat era, dar lui Pattie nu-i păsa. Nu-şi dezlipi ochii de la el toată seara şi erau amândoi nerăbdători să se întoarcă acasă cu mult înainte de desert.

— Poate că nu suntem încă pregătiţi să ieşim undeva, spuse Ted când se grăbeau spre casă. Ideea fusese bună, dar pur şi simplu nu-şi puteau ţine hainele pe ei, nu puteau sta departe de pat şi nu îşi puteau ţine trupurile dezlipite unul de celălalt suficient de mult, astfel încât să poată lua o cină normală şi să se cunoască şi altfel. Ted încuie uşa de la intrare în urma lor şi nu ajunseră nici cu un pas mai departe. O întoarse, o întinse cu blândeţe pe covor şi-i ridică fusta. Ea tremura de nerăbdare, iar el o pătrunse chiar acolo, apoi o duse spre dormitor, unde îşi înşirară hainele peste tot pe podea. Nu părăsiră apartamentul nicio clipă în următoarele două zile, până când copiii ei se întoarseră acasă. Ted plecă cu doar cinci minute înainte ca fostul soţ al lui Pattie să-i lase acasă şi se întoarse în apartamentul lui, frânt de oboseală, fericit şi dornic s-o revadă.

Annie îl sună pe Ted de mai multe ori în timpul weekendului, dar telefonul său era setat să redirecţioneze apelul către mesageria vocală. Le sună într-un final pe Liz şi pe Kate, care erau în oraş cu prietenii lor.

— Ştiţi ceva despre fratele vostru? le întrebă ea pe fete. De obicei o suna la un interval de câteva zile, dar nu şi în săptămâna care tocmai se încheiase, ceea ce i se părea ciudat. Sper că e bine.

Poate că era bolnav. Nu fusese niciodată prea ocupat ca s-o sune, dar de data aceasta nu ştia nimic despre el din duminica de după Ziua Recunoştinţei, când fusese la ea. Kate îi spusese că pe ea n-o sunase şi nici pe Liz, care adăugase că avusese şi ea o săptămână aglomerată. Cu toţii fuseseră ocupaţi, iar programul lor avea să devină şi mai aglomerat înainte de Crăciun şi în timpul sărbătorilor.

— Sunt sigură că e bine, o linişti Liz. Probabil că e doar ocupat cu şcoala. Chiar se plângea de asta când ne-am văzut. Şcoala de drept e foarte grea.

— Poate are o iubită nouă, sugeră Annie, pe un ton melancolic, iar Liz râse.

— Nu cred. După ce s-a despărţit de Meg, a fost foarte atent să nu se apropie prea tare de cineva. Cred că doar şcoala e de vină.

— Mă gândesc că ai dreptate.

Cele două femei mai discutară câteva minute, iar Liz îi spuse că Jean-Louis se întorcea la Paris în weekend.

Ea urma să zboare acolo, să îl întâlnească în ziua de după Crăciun, să petreacă o săptămână împreună, după care trebuia să se întoarcă la lucru. Încerca să-l angajeze pentru o şedinţă foto pe care urma s-o realizeze. Ar fi fost amuzant să lucreze împreună, dacă era posibil.

— Devine o relaţie serioasă? o întrebă Annie, iar Liz râse în semn de răspuns.

— Nu ştiu cum să o numesc. Niciunul dintre noi nu se vede cu altcineva, deci avem o relaţie, dar nu ne facem planuri de viitor sau mai ştiu eu ce. Suntem prea tineri pentru aşa ceva.

Annie nu era atât de sigură. Unele femei erau pregătite să se aşeze la casa lor la douăzeci şi opt de ani. Altele, nu. Lizzie nu era. Iar Jean-Louis nu părea nici el prea dornic să se liniştească. Amândoi erau mulţumiţi de vieţile lor. În plus, Jean-Louis se pare că nu se simţise prea tânăr să aibă un fiu, din moment ce avea un băiat de cinci ani la cei douăzeci şi nouă ai săi. Annie deveni agitată la gândul că avusese vârsta lui Ted când i se născuse fiul. Nici nu-şi putea imagina aşa ceva. În ochii ei, Ted părea încă un copil. La fel şi Kate, la cei douăzeci şi unu de ani ai ei. Iar Annie nu o putea vedea pe Liz într-o relaţie pe termen lung cu Jean-Louis. Pur şi simplu nu i se părea că acesta ar fi bărbatul potrivit. Nu era nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi bărbaţi cu care se văzuse Liz. Ea ieşise mereu cu oameni care, la fel ca ea, nu doreau să-şi asume angajamente. Annie avea alte visuri în legătură cu ea, de exemplu un bărbat serios, care să-şi poarte de grijă. Iar pe Jean-Louis nu şi-l putea imagina nici ca fiind tatăl cuiva, nici în rolul soţului pe care-l merita Liz. La douăzeci şi opt de ani, nu era rezonabil să nu se gândească la viitorul ei. Annie nu-şi dorea ca Liz să sfârşească singură, la fel ca ea. În cazul ei funcţionase, dar pentru Liz îşi dorea mai mult decât atât. Jean-Louis nu era omul potrivit pentru asta. Ted şi Kate erau mult prea tineri să se gândească la parteneri pe termen lung deocamdată. Erau încă nişte copii, şi studenţi pe deasupra, dar Liz era deja adult.

Annie reuşi să dea de Ted duminică seara, când acesta se întoarse la apartamentul său, şi simţi o uşurare când îi auzi vocea, deşi părea puţin bolnav.

— Eşti bine? Ai răcit?

— N-am nimic. El zâmbi simţindu-i îngrijorarea în glas. Nu putea să nu se gândească cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat de Pattie, dar nu

era încă pregătit să împărtăşească vestea apariţiei ei în viaţa lui, astfel că o ţinu pentru el. Sunt doar obosit. Am muncit din greu toată săptămâna. Aşa şi făcuse, însă nu în felul la care se gândea Annie.

— Cel puţin vei avea parte de o mică pauză de Crăciun, spuse Annie cu căldură, lucru care-i aminti lui Ted că discutase săptămâna trecută cu Pattie să-l însoţească la schi după Crăciun. Ea îi spusese că trebuia să discute cu fostul ei soţ, să vadă dacă acesta putea lua copiii la el. Ted era nerăbdător să plece împreună în excursie, dacă se puteau ţine departe de pat suficient de mult, încât să poată să şi schieze.

Annie îi reaminti lui Ted că era bine-venit la cină când dorea şi-i sugeră că weekendul care urma ar fi fost perfect, dar primi în schimb un răspuns evaziv. Nu ştia de ce, însă avu impresia clară că Ted îi ascundea ceva. Brusc, se gândi din nou dacă nu cumva apăruse o fată în viaţa lui şi zâmbi la gândul acesta, întrebându-se dacă era vorba despre vreo colegă de la şcoala de drept.

Puţin mai târziu, când se gândi la asta, Ted îşi dădu seama că nici într-un milion de ani Annie nu ar fi bănuit că el se încurcase cu o asistentă universitară de treizeci şi şase de ani, care mai avea şi doi copii pe deasupra. În plus, era convins că nu i-ar fi putut dezvălui una ca asta pentru o lungă perioadă de timp. Deocamdată, trebuia să se obişnuiască şi el cu ideea.

capitolul 6

Zilele de dinainte de Crăciun au fost, la propriu, complet nebuneşti. Annie avea cinci construcţii la care lucra în acelaşi timp, două dintre ele cu date de finalizare imediat după Revelion. Le vizita pe toate cinci zilnic. Ninsese de două ori în săptămâna de dinainte de Crăciun, lucru care făcuse aproape imposibilă orice modalitate de deplasare. Avea de cumpărat cadouri de Crăciun pentru nepoţii şi asistenţii ei, dar şi pentru Whitney şi copiii ei. Doi clienţi noi insistau să se întâlnească cu ea şi mai trebuia să pregătească un set de schiţe preliminare pentru unul dintre ei. Prevăzuse acest haos din preajma sărbătorilor, dar cu toate astea îşi făcea griji mereu că nu va reuşi să-şi finalizeze toate proiectele. Pentru a complica şi mai tare lucrurile, clienţii ei preferaţi, soţii Ebersohl, o anunţaseră că luaseră decizia de a divorţa şi că plănuiau să vândă casa cea nouă. Nu era prima dată când i se întâmpla aşa ceva, din moment ce reamenajarea sau construcţia unei case scotea ce era mai rău din oameni. Era un proces dureros şi un prilej ideal pentru o serie de discuţii interminabile. Alicia Ebersohl o sunase plângând, să-i spună că Harry depusese actele de divorţ. Casa de pe Sixty-ninth Street era un adevărat şantier, lucru care îngreuna vânzarea ei. Annie a fost dezamăgită la aflarea veştii, dar şi mai tare o întristă gândul la cei doi.

Liz era aproape la fel de ocupată cu revista. Până la Crăciun, încheiase deja lucrul pentru numărul din martie şi începuse treaba pentru cel din aprilie. Încerca să-şi pună toate lucrurile în ordine, înainte de a pleca la Paris. Şi-i era dor de Jean-Louis. Fusese deosebit de atent faţă de ea după călătoria la New York, sunând-o de câteva ori pe zi. Spunea că abia aştepta să o vadă, iar ea era la fel de nerăbdătoare. După ce-şi petrecea Crăciunul împreună cu familia, Liz plănuia să plece chiar în ziua următoare. Iar Jean-Louis îi promisese că o va aştepta împreună cu fiul său. Îi pregătise băiatului un trenuleţ superb, foarte vechi, care fusese modernizat, astfel încât să poată funcţiona pe baterii, iar pentru Jean-Louis cumpărase un ceas foarte frumos.

Ted îşi petrecu cât mai mult timp cu Pattie, înainte de sărbători. Planul cu excursia la schi căzuse, din cauză că fostul ei soţ pleca şi el undeva şi nu putea lua copiii, astfel că aveau să rămână în New York. Ted plănuia să-şi petreacă timpul toţi trei, dar bunul-simţ îl făcea să respingă ideea de a locui în apartamentul lor pe durata şederii copiilor acolo. Pattie a fost de acord cu el, deşi amândoi făceau un sacrificiu.

Ted avu examenele finale şi luă note de trecere, deşi mai mici decât în mod normal. Se simţi jenat când observă că Pattie îi dăduse nota

maximă la cursul ei, deoarece ştia că nu o merita.

— E din cauză c-am meritat-o, o întrebă el sincer, sau pentru că avem o aventură?

— Nu avem o aventură, răspunse ea pe un ton blând. Sunt îndrăgostită de tine. Dar, da, nota ai meritat-o.

— Nu sunt prea sigur de asta, spuse el, dar oricum nu avea să scoată nimic mai mult de la ea. Pe de altă parte, Pattie era mereu fermă în a-l corecta atunci când îi vorbea despre „aventura" lor sau despre relaţia lor sexuală, atrăgându-i atenţia că se iubeau. Ted nu pronunţase încă acele cuvinte şi ştia că, atunci când avea să le spună, femeia respectivă va rămâne în viaţa lui pentru totdeauna. Până atunci, în mintea lui, ei aveau doar o aventură. Pattie plângea de fiecare dată când îl auzea spunând asta şi părea profund rănită de cuvintele lui. El nu dorea s-o lase să creadă altceva, dar nu era sigur dacă ceea ce simţea era dorinţă sau iubire.

Nu prea mai vorbise cu Annie şi cu surorile lui de la Ziua Recunoştinţei încoace. Pur şi simplu nu mai avea timpul necesar, iar când nu mergea la şcoală sau nu dormea, era cu Pattie. Ea dorea să ştie când o va prezenta familiei, dar Ted îi spusese, pe un ton blând şi ferm în acelaşi timp, că era prea devreme pentru asta. Ţinea la Pattie, dar nu înţelesese încă ce se petrecea între ei. Şi mai ştia, fără niciun dubiu, că mătuşa şi surorile sale ar fi fost zguduite la aflarea vârstei ei şi a faptului că are copii. Ted nu se simţea încă pregătit să facă faţă piedicii opiniilor lor. Lucrul acesta o făcea pe Pattie să sufere. Ea îi spusese că nu voia să o ţină ascunsă, reamintindu-i chiar înainte de Crăciun că nu se purta corect faţă de ea. Îşi dorea să fie partenera lui oficială, nu să o ţină ascunsă într-un dulap. Îi spusese că merita mai mult decât atât şi se necăji foarte tare când el o anunţă că nu vor putea fi împreună de Crăciun. Ted mergea acasă, să stea cu Annie şi cu surorile lui, şi nu se punea problema s-o invite şi pe ea împreună cu copiii. Annie ar fi făcut o criză, căreia nu era încă pregătit să-i facă faţă. Nu aflase de existenţa ei, cu atât mai puţin că era o femeie mai în vârstă decât el, care avea şi doi copii.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? îl întrebă Pattie pe un ton plângăreţ, când trecu pe la ea în seara de Ajun. Îşi petrecuse ultima oră plângând că o părăseşte. Ce te aştepţi să fac eu acum? Să stau, pur şi simplu, aici cu copiii mei?

— Ce-ai fi făcut în mod normal, dacă nu ne-am fi cunoscut? Anul trecut ce-ai făcut?

— Copiii au stat cu Hank, iar eu am plâns până am adormit.

Ted se întristă, dar nu se lăsă convins să-şi petreacă Crăciunul cu ea. Cel puţin, anul acesta, fostul ei soţ nu avea să ia copiii, deci Ted ştia că nu va fi singură.

— Am să încerc să trec pe aici în seara de Crăciun sau în ziua

următoare.

— Şi mai târziu, în seara asta? întrebă Pattie, ştergându-şi uşor ochii.

— Nu pot. Ţi-am spus, luăm cina acasă şi apoi mergem la slujba de la miezul nopţii.

— Înduioşător! Şi ce neortodox din partea ta să o laşi pe femeia iubită să stea singură acasă!

— Vei fi cu Jessica şi cu Justin, îi spuse blând. Nu pot face nimic în privinţa asta. Mătuşa mea n-ar înţelege dacă aş ieşi tocmai în seara asta. E tradiţia noastră.

Reproşurile ei îl făceau să pară mai rău decât unchiul Scrooge{2}.

— Vorbeşti de parcă ai avea doisprezece ani, se plânse Pattie, apoi păru dezamăgită când Ted îi oferi un pulover superb din caşmir, care-l costase o avere. Nu se exprimă în vreun fel, dar mesajul pe care i-l transmise era că şi-ar fi dorit un inel, un fel de inel de logodnă, sau ceva asemănător. Vorbise despre asta de zile bune, oferindu-i indicii concrete, dar Ted simţea că era mult prea devreme. Se întâlneau de doar patru săptămâni şi, oricât de mult susţinea Pattie că se iubeau, lui Ted încă i se părea că se aflau doar la începutul relaţiei. Era suficient timp pentru inele. El nu avea treizeci şi şase de ani ca ea, ci douăzeci şi patru, iar asta era a doua relaţie serioasă din viaţa lui.

Compromisul la care ajunseră în final a fost ca el să încerce să treacă puţin pe la ea în noaptea de Crăciun, avertizând-o însă deja că nu va putea petrece noaptea acolo, indiferent dacă erau copiii sau nu. Pattie discutase deja să o plătească pe doamna Pacheco să-i ia pe copii să doarmă la ea, în caz că se puteau întâlni, dar Ted o asigură că trebuia să se întoarcă înapoi la apartamentul lui Annie în câteva ore. Altfel Annie ar fi devenit suspicioasă.

— Poate că e timpul să te maturizezi, îi spuse Pattie pe un ton răutăcios. Ţi-o tragi ca un bărbat, poate e momentul să începi să te şi comporţi astfel.

Ted se simţi rănit de cuvintele ei, iar ea, la rândul ei, păru bosumflată atunci când o sărută de plecare şi îi spuse pe un ton tăios că-i va oferi cadoul când va trece pe la ea în seara de Crăciun. El luă un taxi până la Annie, iar când ajunse acasă, Kate era deja acolo. Când îşi văzu fratele intrând, îl privi insistent.

— Vai, dar pe cine eşti aşa de supărat? Te-a ocolit spiritul Crăciunului? Ce i-ai luat lui Annie?

— Un şal de caşmir şi o cască de protecţie asortată. E chiar drăguţă, cred c-o să-i placă.

Nu-i răspunse surorii lui în legătură cu motivul supărării. Era supărat din cauza lui Pattie şi a celor spuse de ea, ca pedeapsă pentru că nu putea petrece Ajunul Crăciunului împreună cu ea. Îi displăcea profund s-o lase supărată, dar ea refuza să înţeleagă că, pur şi simplu,

nu era posibil ceea ce-i cerea. De aceea rămăsese bosumflată şi îl tratase cu răceală, atunci când plecase. Îl supărase foarte tare, mai ales atunci când îi spusese să se poarte ca un bărbat.

— Şi nu sunt supărat, apropo. Pur şi simplu, am avut o discuţie în contradictoriu cu un coleg de apartament, înainte de a veni încoace. E un idiot.

Kate nu-i răspunse, dar avu sentimentul ciudat că altul era motivul supărării lui.

— Annie va fi încântată de cască, iar şalul pare şi el o idee bună. Îi zâmbi afectuos fratelui ei.

— Tu ce i-ai luat? Pentru o clipă se simţiră ca şi când ar fi fost din nou copii, pe vremea când împachetau împreună cadourile pentru mătuşa Annie.

— Nu i-am luat nimic, spuse Kate cu o expresie serioasă.

— Serios? Ted păru uimit. Nu-i stătea în fire aşa ceva. Kate era mereu foarte generoasă cu toţi, în ciuda alocaţiei ei mici, dar era mereu chibzuită în felul cum o cheltuia.

— I-am făcut ceva, spuse ea, iar Ted zâmbi, amintindu-şi de vremea copilăriei, când şi el îi făcuse lui Annie o masă, într-un depozit de lemn, iar Lizzie îi tricotase un pulover cu mâneci gigantic de lungi. Annie îl purtase în ziua de Crăciun. Purtase şi colierul făcut de ei din macaroane, şi orice altceva îi oferiseră.

Kate se duse să-şi ia mapa şi scoase cu grijă de acolo trei foi mari de desen pictate cu tempera. Le întoarse pe rând una câte una, iar Ted îşi pierdu respiraţia de uimire. Uneori uita cât de talentată era sora lui mai mică, la fel ca mama lor. Realizase portrete splendide ale fiecăruia dintre ei, pentru a i le dărui lui Annie, iar asemănarea era absolut perfectă, chiar şi autoportretul ei.

— Sunt minunate, Kate, spuse Ted, privindu-le cu atenţie de aproape. Erau fără de cusur, dar păstrau în acelaşi timp blândeţea unui tablou şi nu păreau să fie realizate după fotografii. Le făcuse din memorie şi fiecare dintre ele era un tablou pe care ştia că mătuşa lor îl va preţui. Sunt absolut fantastice!

— Sper să-i placă, spuse Kate cu modestie, apoi le aşeză cu grijă înapoi în mapă. Urma să le împacheteze în noaptea aceea şi să le înrămeze ulterior pentru Annie. Şi ce-ai mai făcut? îl întrebă ea, fără să-i acorde prea mare atenţie, după ce ascunsese picturile şi se trântiseră amândoi pe canapea. Annie pregătise bradul de Crăciun, cu toate decoraţiunile pe care ei le adorau, o zi şi o noapte weekendul trecut.

— Nimic important. Doar referate şi examene, îi răspunse.

Privindu-l, Kate îşi dădu seama că o minţea. Ceva se întâmpla cu el. Intuiţia ei feminină îi spunea că era vorba despre o femeie. Abia aştepta să le spună lui Liz şi lui Annie. Nu o sunase pe niciuna dintre

ele de la Ziua Recunoştinţei încoace.

— Dar tu? o întrebă Ted, încercând să-i distragă atenţia. Ceva piercinguri, tatuaje, bărbaţi noi?

— Poate, spuse Katie rezervată. Avea şi ea secretele ei.

— Aşa deci? insistă, părând intrigat. Care dintre ele?

— Poate toate trei, glumi ea.

Ted porni televizorul. Se uitau la *Miracolul de pe strada 34* când Annie ajunse acasă, ducându-şi servieta şi cele două plase cu cumpărături pe care uitase să le comande de dimineaţă. În Ajunul Crăciunului luau mereu o cină uşoară, iar în ziua de Crăciun pregăteau curcan, la fel cum făceau de Ziua Recunoştinţei. Într-un an, Annie încercase să gătească o gâscă, dar ieşise groaznic, astfel că rămaseră la curcan.

Ted se ridică şi cără cele două plase în bucătărie, iar Katie se duse să-şi sărute mătuşa. Annie arăta epuizată. Fusese la unul dintre şantiere cu o oră mai devreme, pentru a rezolva o problemă între furnizor şi clienţii ei. Ţinea încă sub braţ schiţele făcute sul, dar le aruncă pe biroul ei înainte de a-şi scoate haina.

— Crăciun fericit! le strigă Annie amândurora, după care îşi scoase haina şi puse nişte muzică de Crăciun.

Katie o complimentă pentru brad, iar Ted turnă pentru toţi trei câte un pahar cu lichior de ouă, o altă tradiţie de familie. Annie adăuga, de obicei, un strop de coniac în al ei, dar lui Kate şi lui Ted le plăcea simplu, exact aşa cum îl beau când erau copii. Vorbeau cu toţii însufleţit când intră Liz, cărând trei plase de cumpărături pline cu cadouri. Ea cumpăra de fiecare dată cele mai extravagante cadouri, iar ei le adorau. Liz era într-o dispoziţie de zile mari şi îşi urară cu toţii sărbători fericite, iar după ce admirară bradul şi fredonară melodiile ce se auzeau în fundal, pregătiră împreună cina. Era un Ajun de Crăciun perfect. Liz promisese să rămână acasă până la plecarea spre Paris, iar Annie era încântată să-i aibă pe toţi aproape.

Stătură la poveşti la masa din bucătărie până în jurul orei unsprezece, apoi se pregătiră să plece la slujba de la miezul nopţii. Kate îl observă pe Ted vorbind la telefon, când trecu pe lângă uşa deschisă de la dormitorul lui. Şi-l auzi lăsând cuiva un mesaj. Părea supărat şi arăta îngrijorat când li se alătură în holul de la intrare. Dăduse şi ea un telefon când se dusese să-şi ia haina, dar mesajul ei fusese unul prietenos şi scurt, în care promisese să mai sune a doua zi de dimineaţă. Seara aceasta era dedicată familiei şi era importantă pentru ei toţi.

Luară un taxi către Catedrala St. Patrick, acolo unde mergeau la slujba de la miezul nopţii în fiecare an. Annie fu singura care se împărtăşi, la fel cum făcea în fiecare an, şi o priviră cum aprindea lumânări pentru Bill şi Jane. După aceea, îngenunche în faţa unuia

dintre altarele mai mici, îşi plecă fruntea şi se rugă, iar când se ridică, pe obraji îi curgeau lacrimi. Lui Kate i se umpleau mereu ochii de lacrimi văzând-o acolo. Nu întrebase niciodată, dar ştia pentru cine erau lumânările. Părinţii ei nu fuseseră uitaţi, iar Annie se purtase minunat cu copiii, încă de la dispariţia lor. Ted o îmbrăţişă când Annie se strecură înapoi în strană, iar Kate îi apucă cu blândeţe mâna. Liz arăta izbitor de şic, ca de obicei, purtând o căciulă mare, din blană de vulpe albă, şi o haină neagră, elegantă, cu cizme înalte, negre, de piele. Îi amintea lui Annie atât de tare de Jane la vârsta ei. Era mai stilată decât fusese mama ei, dar chipul era aproape identic. Iar Annie simţea uneori o durere în suflet când o vedea. Încă îi era dor de sora ei.

Cântară împreună *Silent Night* la sfârşitul slujbei, apoi se plimbară până pe Fifth Avenue şi luară un taxi spre casă. Annie le pregăti ciocolată caldă cu bezele, apoi se duseră cu toţii la culcare. După ce intră fiecare în camera lui, Annie le umplu şosetele cu mici cadouri simbolice şi le scrise scurte mesaje haioase de la Moş Crăciun, prin care le amintea tuturor să-şi cureţe camerele şi să se spele în spatele urechilor, iar pe biletul către Kate adăugă că anul următor va găsi în şosete un băţ, dacă îşi mai făcea tatuaje. Apoi Annie se duse la culcare în apartamentul liniştit, recunoscătoare că toţi cei pe care-i iubea cel mai mult pe lume erau acasă şi dormeau profund în camerele lor. Era noaptea ei preferată din tot anul. Mai bine de atât nu se putea.

capitolul 7

În dimineaţa zilei de Crăciun, Annie se trezi cu noaptea-n cap să pună curcanul la cuptor, apoi o sună pe prietena ei, Whitney, aşa cum făcea de ani de zile. Îşi urară „Crăciun fericit”, discutară timp de câteva minute, iar Whitney îi reaminti că o aşteaptă de Anul Nou pe la ei, însă Annie îi răspunse că nu-şi dorea să meargă în New Jersey, în cazul în care vreunul dintre copii şi-ar fi dorit să rămână acasă. Nu o deranjase niciodată să stea acasă de Revelion; noaptea asta nu reprezentase prea mult pentru ea şi îi displăcea să şi-o petreacă alături de oameni care se îmbătau, fără să aibă alături pe cineva pe care să poată săruta la miezul nopţii. Lucrul acesta ar fi făcut-o să se simtă chiar mai singură decât dacă ar fi rămas acasă.

— Voi vedea, îi promise Annie lui Whitney. Trebuie să aflu ce planuri au copiii. Lizzie pleacă mâine la Paris, dar ceilalţi doi vor fi aici. Din câte ştiu, niciunul nu şi-a făcut alte planuri.

— Ei bine, vino, dacă poţi, spuse Whitney cu căldură. Ne-am bucura să fii şi tu cu noi… şi, încă o dată, Crăciun fericit, Annie! Transmite-le copiilor dragostea mea.

— La fel din partea mea pentru Fred şi băieţi.

Apoi, Annie aprinse luminiţele din brad, ca să aibă un aspect festiv şi luminos la trezirea celorlalţi. Puţin mai târziu, Kate ieşi din dormitorul ei cu o privire somnoroasă, într-un tricou cu imprimeu rock şi cu părul ei ţepos şi zbârlit. Annie observă că purta un mic diamant în nas, pe care nu-l mai văzuse până atunci. Nu spuse însă nimic, dar nu avea să se obişnuiască vreodată cu piercingurile şi tatuajele ei.

— Moşul mi-a lăsat un mesaj haios, spuse Kate căscând, şi-i zâmbi mătuşii ei.

— Serios? Şi ce spune? Annie mimă că n-ar şti despre ce era vorba, cum făcea mereu, şi cum făcuse mai ales atunci când ei mai credeau încă în Moş Crăciun. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să păstreze mitul acesta pentru ei. Îşi dorise ca viaţa lor să fie plină de toată bucuria şi magia pe care o meritau.

— Moşul zice că-i place noul meu tatuaj cu Tinkerbell şi că tocmai şi-a făcut şi el unul. Are pe fund un tatuaj imens reprezentându-l pe Rudolph. Mi-a promis că-mi lasă o fotografie anul viitor. La final, Katie rânji.

— Dar nu asta spune mesajul de la Moşul! ripostă Annie cu o privire dezaprobatoare. Am citit şi eu biletul când m-am trezit!

— Ba da, asta spune! insistă Katie şi fugi să aducă biletul.

Scrisese şi ea unul cu un desen haios pe el, reprezentându-l pe

Moşul cu figura lui Rudolph tatuată pe fundul său gol. Annie pufni în râs când Kate i-l întinse, apoi îl lipi cu bandă adezivă pe şemineu, chiar în momentul în care Liz îşi făcu apariţia într-o bluză bărbătească de pijama, ce o făcea să arate sexy, cu picioarele ei superbe şi lungi. Annie purta o cămaşă de noapte veche, din flanel, şi un halat roz, din caşmir. Iar Ted ieşi şi el, câteva minute mai târziu, în boxeri şi tricou. Confortul era cel mai important în dimineaţa de Crăciun, nicidecum eleganţa. Puţin mai târziu, îşi înmânară cadourile în jurul bradului luminos.

Picturile lui Kate pentru Annie avură un succes imens, iar pentru fratele şi sora ei făcuse câte un portret al lui Annie. Realizase şi portrete ale părinţilor lor, după fotografii, dar le lăsase agăţate pe peretele din camera ei de cămin. Nu dorise să întristeze pe nimeni aducându-le acasă. Lui Annie îi plăcură la nebunie cele trei picturi superbe ale copiilor, iar Katie îi promise că le va înrăma pentru ea. Annie spuse că va da jos un tablou şi le va agăţa în sufragerie. Avea lacrimi în ochi când o îmbrăţişă pe Kate. La rândul lor, Ted şi Liz au fost teribil de încântaţi de portretul lui Annie.

Ted avu şi el succes cu cadourile oferite, iar Annie îşi puse imediat pe cap casca personalizată. Liz le oferi lui Annie şi lui Kate câte o brăţară superbă de aur, iar pentru Ted aduse un ceas Cartier elegant, cu brăţară sport de cauciuc, pentru scufundări.

Apoi luară cu toţii micul dejun în bucătărie. Liz mâncă o jumătate de grepfrut, ca de obicei, deşi era mai slabă ca niciodată. Katie îşi luă un bol cu cereale, iar Ted pregăti ouă ochiuri pentru el şi pentru Annie. Mirosul de şuncă prăjită era delicios, iar curcanul din cuptor devenea din ce în ce mai auriu. Privindu-i cum discutau şi râdeau între ei, Annie îşi dădu seama că avea o viaţă împlinită. Reuşise să crească trei copii, care nu erau ai ei, fără a şti prea bine ce făcea, iar aceştia deveniseră nişte adulţi minunaţi, care se iubeau unul pe altul, înfrumuseţându-i viaţa într-un fel cum nu-şi imaginase vreodată. În timp ce aşeza vasele în maşina de spălat, simţi că era teribil de norocoasă şi îi mulţumi în gând surorii ei pentru cei trei copii minunaţi pe care-i moştenise de la ea. Îi umpluseră viaţa cu dragoste şi veselie încă de la început.

După micul dejun, se duseră cu toţii în camerele lor. Fiecare avea prieteni pe care dorea să-i sune. Ted închise uşa de la camera lui când o sună pe Pattie, care răspunse de data aceasta, deşi părea în continuare foarte supărată. El îi ură „Crăciun fericit”.

— Ar trebui să fii aici cu mine şi cu copiii, îi reproşă cu tristeţe în glas, după care începu să plângă.

— Trebuie să fiu alături de familia mea astăzi, îi explică din nou, dar ea părea să nu înţeleagă, sau poate că nu voia să înţeleagă.

Lui Ted îi era imposibil să fie în altă parte decât acasă într-o astfel

de zi. În plus, după doar patru săptămâni, nu era corect din partea lui Pattie să aibă pretenţia ca el să-şi părăsească familia pentru ea. Îl supărase atitudinea ei, dar se oferi să meargă s-o vadă mai târziu, în acea după-amiază. Avea cadouri pentru copiii ei, pe care dorea să le ofere. Promise s-o sune înainte să plece spre ea.

— Îţi doresc o zi frumoasă, spuse ea, părând în continuare rănită şi dezamăgită.

De data aceasta, Ted nu-i mai ceru iertare. Trebuia să înţeleagă că familia era importantă pentru el.

— Te iubesc, Ted, continuă Pattie cu tristeţe. Vocea ei avea o tonalitate de parcă şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

— Ne vedem mai târziu, răspunse el.

Încă nu era pregătit să-i spună că o iubea şi, cu siguranţă, nu avea s-o spună ca pe o scuză că-şi petrecea Crăciunul cu surorile şi mătuşa lui. Era supărat, dar nu se simţea vinovat, şi-l deranja posesivitatea pe care o afişa Pattie faţă de el.

Ted păru mai relaxat când ieşi din cameră. Cel puţin, de data asta, Pattie stătuse de vorbă cu el.

— Necazuri în dragoste? îl întrebă Liz ridicând din sprânceană.

Drept răspuns, scutură din cap în semn de negaţie, surprins că se dăduse de gol şi deloc dornic să se deschidă în faţa ei.

— Ce te face să spui asta? îi ceru el lămuriri surorii sale mai mari.

— Nu închizi niciodată uşa când vorbeşti la telefon, doar dacă nu cumva te cerţi cu vreo fată. Vreo noutate? întrebă ea interesată, dar el negă din nou, printr-o mişcare a capului.

— Nu, e doar cineva cu care am ieşit de câteva ori.

Îşi putea imagina privirea de pe chipul ei, dacă i-ar fi spus că femeia cu care se vedea avea treizeci şi şase de ani şi doi copii. S-ar putea să merg să o văd în după-amiaza asta, anunţă el, iar Liz îl aprobă din cap. Ei nu i se părea nimic neobişnuit şi oricum trebuia să se întoarcă şi ea la apartamentul ei, ca să-şi ia câteva lucruri pentru călătorie.

În timp ce discutau, Annie intră în dormitorul lui Katie, ca să-i mulţumească din nou pentru portretele minunate. Le adora, pur şi simplu. Observă o carte pe biroul ei, despre cultura şi obiceiurile musulmane. Nu era genul de carte pe care Katie ar fi citit-o în mod normal. Nu fusese niciodată o cititoare înfocată, iar gusturile ei mergeau mai degrabă în direcţia biografiilor unor artişti contemporani şi ale vedetelor rock. Nu prezentase niciodată până atunci vreun interes pentru alte religii, nici chiar pentru a ei.

— Pare interesantă cartea asta, spuse Annie, ridicând-o. Urmezi vreun curs despre religiile orientale? Ne-ar putea ajuta să înţelegem unele dintre conflictele existente astăzi în lume.

— Am împrumutat-o de la un prieten, spuse Katie şi îi întoarse spatele.

Apoi Annie se duse în sufragerie, să se alăture celorlalţi. Se îmbrăcaseră cu toţii frumos pentru masa de prânz, iar Ted purta sacou şi cravată, cum făcea de obicei la evenimentele de familie. Annie insistase mereu, pe vremea când erau copii, să se îmbrace corespunzător de sărbători.

Liz purta o rochiţă simplă, neagră, de lână, care abia îi acoperea coapsele. Annie era îmbrăcată în rochia ei roşie preferată, de Crăciun, iar Katie apăru un moment mai târziu într-o rochie roşie de piele, cu ciorapi cu personajul Raggedy Ann, bocanci militărеşti roşii, un pulover alb, pufos; în urechi purta globuri de Crăciun pe post de cercei. Nu se dezminţea, dar le mai dovedi încă o dată tuturor ce artistă talentată era. Pe Annie o impresionase cartea pe care o remarcase la ea în cameră. Îi plăcea să vadă că pe Kate o interesau lucruri şi culturi diferite. Kate gândea în felul ei propriu şi nu împrumutase niciodată ideile altora fără a le analiza înainte. Era o persoană independentă. Annie încercase să le deschidă copiilor cât mai multe uşi cu putinţă. Nu-şi dorise niciodată ca ei să trăiască într-o lume îngustă, limitată. Şi îi plăcea teribil faptul că se deosebeau atât de mult unul de altul. Dintre cei trei, Ted era cel mai conservator, iar Katie opusul. Se gândi că Jane şi Bill ar fi fost mândri de ei.

Conversaţia a fost animată în timpul prânzului de Crăciun. Annie turnă fiecăruia şampanie. Erau cu toţii suficient de mari ca să bea, şi rareori o făceau în exces, deşi Ted avusese momentele sale de imaturitate în timpul primilor doi ani de colegiu. Acum însă crescuseră şi deveniseră responsabili.

Liz mărturisi că era nerăbdătoare să plece la Paris şi să se întâlnească cu Jean-Louis. Şedinţa foto pe care urma s-o facă în prima săptămână din ianuarie era extrem de importantă, realizată de un fotograf francez faimos, având ca temă bijuterii grozave de peste tot din Europa. Însăşi regina Angliei le împrumutase o bijuterie, pe care Liz plănuia s-o aşeze pe copertă. Vorbi foarte entuziasmată despre planurile ei. Doar Ted era puţin mai tăcut decât de obicei, iar Annie simţi că îl frământa ceva, dar orice necaz ar fi avut, nu era dispus să discute despre el.

După masă, urmări puţin dintr-un meci de fotbal, apoi se ridică şi spuse vag că urma să iasă în oraş, ca să se întâlnească cu nişte prieteni. Aşteptă să vadă dacă avea cineva obiecţii şi, cum nimeni nu zise nimic, se duse în camera sa şi luă cadourile împachetate pentru copiii lui Pattie. Le cumpărase fiecăruia câte un joc. Nu ştia sigur ce anume le plăcea copiilor la vârsta aceea. Lui Pattie îi dăduse deja cadoul, în cazul în care n-ar fi putut ajunge la ei în ziua de Crăciun.

Îşi puse haina şi se aplecă s-o sărute pe Annie, care discuta cu Kate şi cu Liz. Avea o înfăţişare foarte serioasă. Lăsase cadourile pentru Jessica şi Justin la intrare, ca să nu atragă atenţia asupra lor.

— Mă întorc în câteva ore, promise el, apoi îşi luă cheile de pe masa din hol, cadourile pentru copiii lui Pattie şi plecă.

— Ce probleme are? le întrebă Liz pe celelalte, iar Katie spuse că n-avea nicio idee. Ei nu-i spusese nimic, deşi îl auzise certându-se cu cineva la telefon în camera lui.

— Mie-mi miroase că e vorba despre vreo fată, sugeră Annie calmă. E foarte discret în privinţa asta.

— Aşa e mereu, adăugă Liz, deşi toate erau de acord că de data asta părea mai discret decât de obicei.

— Dacă va continua să se vadă cu ea, o va aduce aici într-un final. Poate arată sau se poartă ciudat, sugeră Kate.

— Da, poate are multe piercinguri şi tatuaje, o tachină Liz, şi toate trei izbucniră în râs. Orice-ar fi pus la cale Ted, ştiau că le va oferi detalii, atunci când va fi pregătit. Pentru moment voia să păstreze secretul. Annie îi respecta pe copii prea mult ca să încerce să afle despre ce era vorba.

Ted alergă pe scările clădirii unde locuia Pattie cât putu de repede. Promisese că va încerca să ajungă acolo înainte de ora cinci şi era deja aproape şase. Dar nu putuse pleca mai repede. Nu dorise să le părăsească pe Annie şi pe surorile sale de Crăciun. Tradiţiile lor erau importante pentru toţi, inclusiv pentru el.

Sună la uşă şi, pentru un moment destul de lung, nu primi niciun răspuns. Ted se îngrijoră la gândul că nu-l va lăsa să intre. Îi spusese că va fi acasă. Brusc, se simţi ca un copil mic care intrase într-o belea. Era o senzaţie pe care n-o mai cunoscuse înainte. Fusese dintotdeauna responsabil şi cuminte. Annie se supărase de puţine ori pe el, iar atunci când se întâmplase, fusese concisă, clară şi directă. Răbufnise scurt şi nimic mai mult. Nu lungise niciodată povestea, nu-i purtase ranchiună şi nu fusese pasiv-agresivă cu niciunul dintre cei trei copii. Pattie părea să-l pedepsească pentru că-şi petrecuse Crăciunul cu familia sa. În cele din urmă, îi deschise uşa, cu o privire îndurerată. Era evident că plânsese, iar în clipa când intră în încăpere izbucni din nou în lacrimi şi se aruncă în braţele lui. Ted rămase înmărmurit.

— Cum ai putut să mă laşi singură astăzi? îi spuse pe un ton acuzator.

Când privi în jur, observă că lipseau copiii.

— Unde sunt Jessica şi Justin? o întrebă nedumerit.

— I-am trimis la film cu doamna Pacheco. Am vrut să fim singuri.

— Le-am cumpărat câte un mic cadou, spuse el, aşezând cutiile ambalate pe masă. Şi nu te-am lăsat singură, Pattie. Ai fost cu copiii tăi, iar eu, cu familia mea. Nu puteam să le părăsesc, pur şi simplu.

Părea calm şi chibzuit, dar isteria şi pretenţiile ei îl îngrijorau. Erau de prea puţin timp împreună pentru ca ea să îi ceară atât de mult.

— Aşa că mai bine m-ai părăsit pe mine, spuse ea încet.

— Nu te-am părăsit, o corectă el cu fermitate. Şi ne vedem de doar patru săptămâni.

— Eu sunt îndrăgostită de tine, Ted. Cuvintele ei l-ar fi convins mai tare, dacă nu le-ar fi spus din prima noapte petrecută împreună. Se ataşa din ce în ce mai tare de ea, dar voia să fie sigur că era vorba despre iubire şi nu doar despre nişte partide grozave de sex.

Se bucură să remarce că purta puloverul pe care i-l oferise, deşi nu se arătase prea entuziasmată de cadoul lui, deoarece dorise altceva de la el. Uitase că avea doar douăzeci şi patru de ani şi că era student, iar ca să ofere cadou un pulover de caşmir făcuse un efort destul de mare. Annie se bucurase teribil pentru şalul de caşmir pe care i-l cumpărase din acelaşi loc. Dar Pattie îi dăduse clar de înţeles că-şi dorise un inel de logodnă. Numai gândul la aşa ceva îl lăsa mut pe Ted. Nu i se părea normal, după doar patru săptămâni. Ea forţa prea tare lucrurile şi-l făcea să nu se simtă în largul lui. Nici chiar un bărbat de vârsta ei nu s-ar fi simţit pregătit să se mişte atât de repede.

În timp ce o privea cu blândeţe, Pat îi oferi cadoul din partea ei. În timp ce desfăcea ambalajul, se simţi extrem de stingherit să observe că era un fel de cutie pentru bijuterii.

Îşi pierdu răsuflarea când deschise cutia – era un ceas vechi, superb, de aur, nicidecum genul de ceas pe care l-ar fi purtat el. Purta ceasul Cartier sport, primit de la sora lui, care era mult mai potrivit pentru vârsta lui. Se simţi şi mai prost să vadă că Pattie îi făcuse un cadou scump.

— Îţi place? întrebă Pattie, plină de speranţă. A fost al tatălui meu.

— E foarte frumos, spuse el încet, închizând cutia, fără a-l proba, dar nu-l pot accepta. E un obiect foarte preţios şi a aparţinut tatălui tău. Nu-l poţi da, pur şi simplu, unuia ca mine.

— Cum să nu? Ce vrei să spui? Părea rănită.

— Abia mă cunoşti. Dacă ne despărţim? N-ai vrea să plec cu ceasul tatălui tău. Ar trebui să-l păstrezi şi să i-l dai lui Justin, într-o bună zi.

La fel cum ceasul tatălui său îl aştepta pe el, dar nu îl purtase încă. Annie i-l păstra într-un seif.

— Atunci, nu te despărţi de mine, spuse Pattie, pe un ton vrednic de milă. Vreau să fie al tău, Ted.

— Nu acum, spuse Ted cu blândeţe şi îi închise gura cu un sărut. Un moment mai târziu, se întâmplă acel lucru previzibil – hainele lor zăceau aruncate dezordonat pe podea, iar tensiunile din ultimele două zile au fost date uitării. Pasiunea puse stăpânire pe amândoi şi se iubiră în neştire, mai întâi pe canapea, apoi în patul ei, contopindu-se cu lăcomie. El nu se mai sătura de ea, iar ea păru atât de disperată în felul de a face dragoste, ca şi când ar fi vrut să-l înghită cu totul şi să devină o parte din el.

Era deja trecut de zece când sună doamna Pacheco şi întrebă dacă îi putea aduce pe copii acasă. Voia să se culce. Pierduseră complet noţiunea timpului, iar Ted încă nu plecase. Se îmbrăcă în grabă şi, câteva minute mai târziu, Jessica şi Justin sunară la uşă, iar Ted le dădu cadourile de cum intrară în casă. Copiilor le plăcură jocurile, iar Pattie părea din nou fericită şi relaxată. Ultimele câteva ore o convinseseră că Ted era încă dependent de ea. Fusese îngrozită că-l pierduse şi-l făcuse să se simtă mizerabil din cauza asta, pedepsindu-l pentru plecarea lui acasă.

— Trebuie să plec, îi şopti el, iar ea scutură din cap.

Ar fi vrut să-l facă să rămână, dar copiii erau acasă, iar el nu dorea să facă nimic nebunesc cu ei acolo. În schimb, le dori un Crăciun fericit, o sărută pe Pattie, îşi puse haina şi porni în grabă pe scări. Voia să ajungă acasă. Nu ştia de ce, dar seara aceasta îl întristase. Pat păruse atât de disperată, iar ceasul tatălui ei fusese un cadou prea valoros. Nu-l emoţionase gestul, ci îl speriase. Lăsase ceasul de aur pe masa de toaletă din dormitorul ei. Nu erau căsătoriţi, nici măcar logodiţi, iar el nu ştia dacă o iubea. O plăcea mult şi voia să fie cu ea, iar sexul era grozav, dar nu-şi dorea să devină prizonierul ei, aşa cum lăsase să se înţeleagă de multe ori. Luă o gură sănătoasă de aer, apoi făcu semn unui taxi şi urcă în el. Pattie fusese mai focoasă ca niciodată, dar, pentru prima dată de când se iubeau, se simţea uşurat să plece de la ea. Nu ştia sigur de ce, dar dintr-odată avea senzaţia că Pattie îl sufoca.

Toată lumea dormea când ajunse acasă. Fusese o zi lungă. După ce plecase Ted, văzuseră un film, apoi Kate şi Annie jucaseră scrabble, în timp ce Liz îşi terminase de făcut bagajele pentru călătoria la Paris. Apoi merseseră la culcare.

Ted intră pe vârfuri. Annie lăsase intenţionat luminiţele din bradul de Crăciun aprinse. Se aşeză pe canapea şi îl privi, gândindu-se la locul de unde tocmai plecase, întâlnirile sale cu Pattie erau extrem de incitante şi de intense, dar incandescenţa pasiunii ei îl istovea uneori. Iar acum nu se putea gândi decât la plăcerea de a fi acasă, în apartamentul unde copilărise, cu oamenii pe care-i iubea. Pattie era precum o fantezie nebunească, de care nu se putea sătura. Ceea ce avea acum în jur era însă real. Rămase în sufragerie, simţindu-se din nou copil, zâmbind în faţa bradului de Crăciun, fericit să fie acasă.

capitolul 8

În prima zi după Crăciun, Ted dormi aproape până la prânz. Liz plecase la ora zece, pentru a prinde zborul de la ora treisprezece către Paris, iar Annie era la birou, lucrând la nişte schiţe pentru apartamentul lui Jim Watson, când intră Kate şi întrebă dacă putea aduce un prieten acasă în seara aceea, să mănânce împreună pizza. Era mereu suficient de atentă încât să întrebe dacă putea chema pe cineva în vizită, iar Annie se bucura când îşi aducea prietenii acasă. Îi primise mereu foarte bine pe oricare dintre prietenii lor.

— Fireşte. Nu trebuie să întrebi, dar îţi mulţumesc oricum. Apoi o privi şi-i zâmbi. Asta e vreo nouă idilă, despre care nu mi-ai povestit încă?

— Nu, e doar un amic.

Dar Annie ştia mai bine adevărul, după ce fusese părinte-surogat atâţia ani de zile. Noii iubiţi sau iubite erau mereu anunţaţi ca amici.

— S-ar putea să mergem la un film sau să stăm aici.

— Faceţi cum vreţi. Eu am de lucru. Pot rămâne în camera mea.

— Nu trebuie să te ascunzi, îi zâmbi Kate. Nu mai am cincisprezece ani. Nu-mi este ruşine de tine.

— Asta e bine de ştiut. Am fost destul de jenată pentru o clipă.

— Ţi-ai îmbunătăţit reacţia, spuse Katie mărinimos, cu un zâmbet larg.

— Cum îl cheamă?

— Paul. Suntem la aceeaşi facultate. E foarte talentat, îşi doreşte să fie artist grafic într-o bună zi, dar e foarte priceput la obiectele de artă. Părinţii lui vor ca el să înveţe ceva practic, cum ar fi proiectarea.

— Ce vârstă are?

— Douăzeci şi trei.

Lui Annie i se păru o vârstă rezonabilă, aşa că aprobă printr-o mişcare a capului.

— Voi fi încântată să-l cunosc. Îmi place când îţi aduci prietenii acasă.

Katie o aprobă şi se duse în camera ei pentru a-l suna pe Paul. El îi spuse că va veni în jurul orei cinci. După ce termină de vorbit cu el, ieşi şi Ted din camera lui. Părea extenuat. Aventurile sale sexuale cu Pattie îl oboseau peste măsură. Pattie tocmai îl sunase şi-l chemase să ia prânzul împreună cu ea şi copiii. În parc, pământul era încă acoperit de zăpadă, aşa că-i sugerase o bătaie cu bulgări sau poate să meargă la patinoar după-amiază. Îi plăcuse ideea şi acceptase.

Plecă de acasă o oră mai târziu, fără să le anunţe pe mătuşa sau pe sora lui unde se ducea. Le spuse doar că se întâlnea cu nişte prieteni şi

nu anunţă când se va întoarce. Annie nu se miră şi nici n-o deranjă plecarea lui. La douăzeci şi patru de ani, nu-i ţinea evidenţa fiecărei ieşiri, iar el trebuia să se simtă liber să plece şi să se întoarcă după bunul plac, atunci când stătea la ea.

Katie ieşi şi ea o vreme. Voia să vadă ce reduceri se făcuseră la magazinele ei preferate şi se întoarse la apartament cu puţin înainte de ora cinci. Annie lucra încă la biroul ei, unde-şi petrecuse toată după-amiaza. La câteva minute după întoarcerea lui Kate, se auzi soneria de la intrare, iar ea se duse să deschidă. Annie auzi râsete şi voci în sufragerie, apoi Katie puse nişte muzică. Era formaţia „The Clash“, a căror muzică ea o asculta cu plăcere.

Stăteau acolo de vreo oră când Annie intră în încăpere. Se ducea să-şi pregătească o ceaşcă de ceai şi să-l salute pe musafirul lui Kate. Îi zâmbi tânărului chipeş, care se ridică şi-i întinse mâna. Era mult mai politicos şi mai echilibrat decât prietenii obişnuiţi ai lui Kate. Se prezentă, dând dovadă de maniere impecabile; unde mai pui că purta jerseu şi cravată, lucru nemaiîntâlnit în grupul pe care-l frecventa Kate. Era un bărbat frumos, cu părul de un negru intens, cu pielea de culoarea mierii, iar ochii de cea a onixului. Annie îşi dădu seama că venea probabil din Orientul Mijlociu sau era poate indian, şi brusc îşi aminti de cartea despre cultura musulmană pe care o văzuse în camera lui Katie. În mod evident, de la el o împrumutase. Şi nu-i spusese o vorbă despre el lui Annie, înainte de venirea lui. Se dovedi foarte politicos în felul cum îi strânse mâna. Părea foarte matur pentru vârsta lui şi era la ani distanţă de prietenii lui Kate de la şcoala de arte, tatuaţi şi cu piercinguri, care purtau jeanşi cu turul lăsat, tricouri rupte şi umblau nepieptănaţi.

Ca o bună gazdă, Annie îi oferi un pahar de vin, dar el zâmbi şi spuse că ar prefera un ceai. Era o schimbare bine-venită faţă de cantităţile vaste de bere pe care prietenii lui Kate le consumau mereu când veneau în vizită.

Cei doi tineri o urmară pe Annie în bucătărie cât timp pregăti ceaiul. Katie îşi luă o Cola, iar Paul discută puţin cu Annie. În timp ce ea îi servi ceaiul, Paul explică faptul că părinţii săi erau iranieni, din Teheran, dar locuiau cu toţii în State de când avea el vârsta de paisprezece ani. Spuse că încă mai avea o parte din familie acolo, dar nu-şi mai vizitase ţara natală de nouă ani, de când plecaseră, şi adăugă faptul că atât el, cât şi părinţii săi erau cetăţeni americani. Vorbea fără urmă de accent şi părea foarte rafinat şi matur şi, de asemenea, foarte respectuos în felul cum vorbea cu Annie. Ochii lui Katie străluceau intens de fiecare dată când îl privea, iar inima lui Annie tremura uşor când se uita la ei.

Erau tineri şi foarte drăguţi, iar Paul era, în mod evident, un bărbat minunat, dar Annie se gândi cu îngrijorare că fiecare dintre ei

aparţinea unei alte culturi, total diferite. Katie părea îndrăgostită şi, dacă era aşa, Annie nu putu să nu se gândească cum anume o vedeau părinţii lui Paul pe Katie, cu urechile ei pline de cercei, cu tatuajele şi cu felul ei libertin de a fi. Era prea tânără pentru a lua în serios o relaţie, dar, în cazul în care era cu adevărat interesată, Annie se întrebă dacă părinţii lui Paul nu erau îngrijoraţi. În ceea ce privea originile lor, Katie şi Paul veneau din două lumi diferite. Iar Katie părea cu mult mai sălbatică decât era în realitate. Annie se obişnuise cu asta şi ştia ce copil bun era. Dar, pentru străinii care nu o cunoşteau, aspectul lui Katie ar fi putut provoca un adevărat şoc, mai ales pentru părinţii unui băiat atât de politicos şi cu un aspect atât de conservator cum era Paul.

Tot ce-şi dorea Annie era ca aceasta să fie doar o idilă fericită, şi nu o relaţie stabilă, care i-ar fi supus prea multor încercări. Însă privirea din ochii nepoatei sale spunea cu totul altceva. Annie nu o mai văzuse privind vreun alt băiat în felul acesta. Iar Paul nu era un băiat, era un bărbat. Annie putea vedea cu uşurinţă tot ceea ce iubea Katie la el, dar asta nu însemna că o relaţie serioasă, la vârsta lor, avea să fie uşoară. Annie ştia că relaţiile erau şi aşa complicate, fără a adăuga contraste extreme şi medii atât de diferite din punct de vedere cultural şi al tradiţiilor. Era oricum suficient de greu să creezi o relaţie solidă cu cineva crescut într-un mediu asemănător.

Annie încă se gândea la toate astea, când ajunse în camera ei şi rămase cu privirea aţintită asupra schiţelor de pe birou. Nu ştia ce să creadă; era prima dată când o vedea îndrăgostită şi îşi făcea griji pentru ea. Amândoi erau nişte oameni buni şi nu voia ca vreunul din ei să sufere.

Katie şi Paul se uitară la un film pe DVD în sufragerie şi comandară pizza. Annie nu-l mai văzu pe Paul înainte să plece. Îşi închisese în linişte uşa, ca să le ofere intimitate, dar îşi făcu griji pentru ei toată noaptea şi o sună pe Whitney, ca să-i povestească.

— De ce eşti aşa de speriată? Doar nu se mărită cu el, pentru numele lui Dumnezeu, o mustră Whitney.

Pentru Annie, discuţiile cu Whitney despre copii o aduceau cu picioarele pe pământ. Prietena ei era mereu pragmatică şi raţională.

— Dar dacă se mărită cu el? E musulman. Ea e o fată americană extrem de rebelă şi complet independentă. Sunt convinsă că şi părinţii lui trebuie să-şi facă griji din această cauză, dacă au cunoscut-o. Căsătoria e suficient de grea, chiar fără să adaugi diferenţele culturale şi religioase.

— Of, pentru Dumnezeu, nu mai fi de modă veche. Au loc mereu căsătorii interculturale. Şi cine spune că se căsătoresc?

Whitney râse de ea şi încercă să o facă să vadă lucrurile din alt unghi. Annie şi-i imagina deja căsătoriţi. Asta era prima poveste de

dragoste serioasă a lui Kate.

— În primul rând, din ce mi-ai povestit, pare complet natural. În plus, nu se mărită cu el. Sunt doi copii şi frecventează aceleaşi cursuri. Asta înseamnă că ies împreună, nu că se căsătoresc. Ea are douăzeci şi unu de ani, iar el pare inteligent. Ai spus că e chipeş, îmbrăcat decent şi foarte bine-crescut. Pare un tip grozav. Nu căuta calul de dar în gură. Pare minunat. Şi, dacă vrei să te distrezi, gândeşte-te la reacţia părinţilor lui când îi vor vedea pe Tweety Bird şi pe Tinkerbell tatuaţi pe braţele ei, ca să nu mai vorbim de cei zece cercei din urechi. Mă îndoiesc că te vor suna mâine să vă pregătiţi de nuntă. Ce-ar fi să te relaxezi un pic?

— Şi în legătură cu părinţii lui îmi fac griji, vreau să spun. Dacă nu vor aprecia omul minunat care este Kate şi o vor judeca după aspect, care, trebuie să recunosc, mă sperie uneori şi pe mine? Urăsc tatuajele alea. Iar ea e serioasă în privinţa acestei relaţii. Simt asta. O cunosc. Pot să-mi dau seama. Citeşte cărţi despre cultura lui, spuse Annie cu o voce gâtuită. Nu mă deranjează, dar nu sunt de acord dacă o face cu gândul să se căsătorească.

Annie se ambala prea tare. Acum nu se mai gândea decât la viitor şi la eventuala dificultate de a face să se integreze cele două lumi.

— Bine, spuse Whitney calmă, la paisprezece ani mi-am dorit să fiu călugăriţă, iar fratele meu a vrut să se convertească la iudaism, ca să i se organizeze un bar mitzvah şi o petrecere mare, pentru a sărbători evenimentul. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea şi nu cred că fiica ta s-ar muta în Iran. În plus, e cetăţean american. Probabil că nici el nu vrea să locuiască în Iran, din cine ştie ce motiv. Asta e casa lui acum.

— Spune că încă mai are rude acolo. Un unchi, o mătuşă şi mulţi verişori. Dacă se întoarce acolo şi ea pleacă împreună cu el?

Annie nu voia s-o piardă pentru nimic în lume şi cu atât mai puţin s-o ştie plecată în altă ţară. Katie era tot copilaşul ei.

— Eu am o verişoară în Islanda, adăugă Whitney. Nu mă mut acolo. Annie, trebuie să treci peste asta. Te-ai descurcat grozav cu ei, sunt minunaţi, iar sora ta ar fi mândră de tine, dar sunt adulţi. Trebuie să-şi trăiască propriile vieţi şi să facă propriile greşeli. Poate că-ntr-o bună zi unul dintre ei se va căsători cu cineva care ţie nu-ţi place, dar nu cred că vreunul e pregătit de căsătorie încă, nici chiar Lizzie, iar ea e suficient de matură. Şi, dacă se întâmplă să o dea în bară şi face o greşeală imensă, lucru care i se poate întâmpla oricui, în orice cultură, tu tot va trebui să stai şi să priveşti de pe tuşă. E viaţa lor. Tu ai nevoie de o viaţă a ta. Nu te poţi agăţa de ei la nesfârşit sau să trăieşti prin ei şi să-i opreşti să facă greşeli. Asta e înţelegerea. Odată ce au crescut, îşi aparţin lor înşişi, nu nouă. E îngrozitor, şi îmi va displăcea profund să trăiesc momentul ăsta cu băieţii mei, când vreunul dintre

ei va veni acasă cu vreo dementă, dar va fi viaţa lor şi alegerea lor, nu a mea. Annie, trebuie să-ţi faci o viaţă a ta. Ai sacrificat şaisprezece ani pentru ei, ţi-ai îndeplinit promisiunea făcută lui Jane cu vârf şi îndesat. Acum, coboară de pe tuşă şi intră înapoi pe teren. Vreau să-ţi găseşti un bărbat.

— Dar nu vreau un bărbat. Sunt fericită aşa cum sunt. Vreau ca ei să fie fericiţi şi n-am să tac, dacă îşi distrug vieţile sau fac cine ştie ce greşeală prostească.

— Nu-i poţi opri, spuse Whitney ferm, iar Annie o urî când o auzi şi, mai ales, când recunoscu în sinea ei că avea dreptate.

— De ce nu?

— Pentru că nu avem dreptul acesta. Nu e sănătos nici pentru tine, nici pentru ei. Sunt adulţi, fie că-ţi place sau nu. Tu ai făcut greşelile tale, lasă-i şi pe ei să le facă pe ale lor.

— Ce greşeli am făcut eu? întrebă Annie surprinsă.

— Ai renunţat la viaţa ta pentru ei, spuse Whitney cu blândeţe, iar Annie nu răspunse.

Aşa făcuse, dar la momentul respectiv fusese alegerea corectă şi nu avea niciun regret. Ultimii şaisprezece ani fuseseră cei mai frumoşi din viaţa ei. Iar cel mai greu lucru cu care trebuia să se obişnuiască acum era acela că rămăsese de una singură. Îşi făcuse treaba. Era timpul să deschidă colivia şi să-i lase să-şi ia zborul, chiar dacă astfel Katie ajungea să trăiască undeva departe sau într-o altă cultură. Era alegerea ei şi nimeni n-o putea opri pentru că nu avea acest drept. Nici chiar Annie.

— Nu ştiu dacă pot sta să privesc cu mâinile în sân, spuse Annie cu sinceritate.

— Nu ai altă opţiune, o încurajă Whitney. Treaba ta s-a sfârşit. Îşi vor conduce propriile vieţi, orice-ar fi.

Îi era greu să accepte. Îi era suficient de greu, oricum, să trăiască într-o casă goală. Dar cel mai greu îi venea să-i privească luând decizii care ulterior le-ar fi putut aduce nefericirea.

— Ai fost norocoasă până acum şi te-ai descurcat de minune. Nu cred c-o vor da în bară. Iar dacă o vor face, nu-i poţi opri. Tot ce poţi face este să-i ajuţi să adune mai târziu cioburile, dacă te vor lăsa. Iar Katie ar putea fi la fel de nefericită dacă s-ar căsători cu un bărbat din Paris, Londra sau New Jersey.

— Urăsc partea asta, spuse Annie cu tristeţe, referindu-se la acţiunile care vor avea un impact asupra viitorului lor. Riscurile sunt cu atât mai mari, cu cât înaintează în vârstă. Era mult mai uşor când erau mici.

— Nu-i adevărat. Erai teribil de îngrozită că nu procedai cum trebuie cu copiii altora. Dar, pur şi simplu, ai uitat.

— Poate că am uitat, spuse Annie tristă. Paul e un băiat bun. Îmi

place. Doar că n-aş vrea să ajungă de cealaltă parte a globului, să trăiască în Teheran. Nu vreau s-o pierd.

— Ai puţină încredere în Katie. N-ar vrea nici ea aşa ceva. E foarte apropiată de voi şi probabil că tot în New York va ajunge să locuiască. În plus, Paul locuieşte şi el în New York, la fel ca părinţii lui. Nu-ţi mai imagina că se mărită cu el şi se mută de cealaltă parte a globului. Mă înnebuneşti fără motiv.

Whitney încercase s-o liniştească, iar Annie ştia că ceea ce-i spusese era adevărat. Oricât de greu îi venea, trebuia să înveţe să trăiască fără ei, şi poate că acel moment sosise, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Stătea aşezată pe pat, gândindu-se la toate astea când intră Katie. Paul plecase. Avea o privire visătoare pe chip şi îi zâmbi cu timiditate mătuşii ei. Inima lui Annie se topi când o văzu. Nu mai văzuse pe nimeni atât de îndrăgostit. O astfel de stare o făcea vulnerabilă, în cazul în care lucrurile n-ar fi mers conform aşteptărilor ei, iar la douăzeci şi unu de ani, aproape nicio idilă nu dura o veşnicie. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Annie pentru Katie era s-o vadă vreodată rănită sau dezamăgită. I-ar fi plăcut s-o ţină într-un cocon şi s-o protejeze pentru tot restul vieţii ei.

— E un băiat bun, spuse Annie cu grijă, neştiind ce altceva putea să spună cuiva care părea să plutească pe un nor. Este foarte bine-crescut, inteligent, foarte chipeş şi pare a fi un om bun.

— E un om minunat, spuse Katie, sărindu-i instantaneu în apărare, ca şi când ar fi avut vreun motiv s-o facă.

— Sunt convinsă, o aprobă Annie cu o voce joasă, aventurându-se înspre ape mai tulburi, dar provine dintr-o cultură diferită de a ta. E ceva la care trebuie să te gândeşti cu atenţie.

Katie o privi cu ostilitate, pregătită să pornească o dispută, lucru de care-i fusese cel mai teamă lui Annie. Nu voia s-o piardă încă în favoarea acestui băiat sau a altuia. Nimeni nu merita acest sacrificiu.

— Ce diferenţă poate fi? E american. Trăieşte în New York şi nu se întoarce în Iran decât ca să-şi viziteze rudele. Viaţa lui e aici, la fel ca a mea.

— Asta e bine, dar ar putea avea idei diferite de ale tale. Familia lui nu e una americană, nici rudele sale din Iran. Ştiu că tu nu crezi asta, dar există o diferenţă. Dacă te-ai căsători cu el, cum ţi-ai creşte copiii? Ce aşteptări ar avea el sau familia lui de la tine? Te-ai simţi mereu ca o intrusă sau ca o străină. Katie, dacă ai intenţii serioase în privinţa lui, trebuie să te gândeşti şi la lucrurile astea. Proveniţi din medii diferite şi de aceea îmi fac griji pentru tine.

Annie era cât se poate de sinceră, explicându-i îngrijorările sale.

— Nu pot să cred că eşti atât de puţin tolerantă. Ce te deranjează? Că are pielea mai întunecată decât a mea? Cui dracului îi pasă?

— Fireşte că nu. Îmi fac griji că ideile lui sunt diferite de ale tale,

poate prea diferite. Este posibil ca şi părinţii lui să creadă asta despre tine.

— Eşti absurdă, spuse Katie cu o privire de sfidare tinerească. Tu nici măcar nu ai un bărbat în viaţa ta. Şi n-ai avut niciodată. Trăieşti ca o călugăriţă, ce naiba! Ce ştii tu despre iubire, despre viaţa trăită alături de un bărbat?

— Nu prea multe, recunoscu Annie cu lacrimi în ochi. Katie o lovise sub centură. Nu vreau decât să înţelegi în ce direcţie o iei. Se aplică în cazul oricărei relaţii. Mediul din care provin, obiceiurile şi tradiţiile de familie îşi spun cuvântul într-o relaţie, indiferent cât de mult s-ar iubi cei doi. Nu vreau decât ce-i mai bun pentru tine.

Nu răspunse celorlalte acuzaţii. Nu-i spuse că trăise ca o călugăriţă, deoarece crescuse trei copii de la vârsta de douăzeci şi şase de ani, iar bărbatul pe care-l iubea atunci o părăsise, din cauză că nu îşi asumase răspunderea creşterii a trei copii care nu erau ai lui. Nu-i explică nici că nu mai avusese timp să trateze vreo relaţie cu seriozitate de atunci încoace, pentru că fusese prea ocupată să meargă cu maşina de colo-colo, la ortodont sau la meciuri de fotbal. Nu-i povesti nimic din toate astea, concentrându-şi atenţia asupra lui Katie şi Paul, aşa cum trebuia.

— Voi face ce simt că e corect, spuse Katie, privind-o furioasă, iar Annie încuviinţă printr-o mişcare a capului, amintindu-şi de avertismentul lui Whitney, de acum o oră, care-i spusese că erau vieţile lor, că aveau dreptul să facă propriile greşeli şi că trebuia să le dea drumul. Încerca să o asculte, dar îi era greu. Şi cine putea şti că relaţia ei cu Paul era sau nu o greşeală? Poate că nu era.

— Te iubesc, Katie, spuse Annie uşor, ca răspuns, dar ea ieşi furioasă din cameră şi trânti uşa. Tot ce-şi dorea Annie pentru ea era o viaţă bună.

În noaptea aceea, Annie stătu întinsă în pat, gândindu-se la Katie şi la ceea ce discutaseră. Se întrebă dacă avea dreptate. Poate că nu avea niciun drept să-şi dea cu părerea. Paul părea un om bun, ceea ce era probabil suficient. Poate că apartenenţa lor la două culturi diferite nu conta, iar ea se înşela. Ce drept avea să-i spună lui Katie pe cine să iubească şi cum să trăiască? Poate avea să fie fericită cu el. Cine era ea să emită astfel de judecăţi? În plus, Katie avea dreptate în unele privinţe. Annie chiar trăia ca o călugăriţă. În punctele importante, viaţa ei de femeie se sfârşise la douăzeci şi şase de ani, iar la patruzeci şi doi de ani, părea prea târziu s-o reînvie. De dragul lor, renunţase la viaţa ei alături de un bărbat şi nu regreta schimbul. Nu avusese alte relaţii ca să poată face comparaţii, iar cunoştinţele ei despre cultura iraniană proveneau din lecturi. Nu era viaţa pe care ar fi ales-o pentru Katie, dar avea dreptul să facă singură această alegere.

În timp ce stătea aşa în pat, Annie se gândi şi la Ted şi se gândi la

femeia misterioasă care îl zăpăcise. Păruse năuc pe toată perioada sărbătorilor şi dispăruse chiar în noaptea de Crăciun. Nu-l văzuse niciodată comportându-se aşa. Cât despre Liz, era convinsă că îşi pierdea vremea cu bărbaţi ca Jean-Louis. Liz se distra şi se bucura de cariera ei, dar bărbaţii de teapa lui Jean-Louis nu puteau avea grijă de ea, erau prea preocupaţi de ei înşişi. Îi era greu să-i vadă pe toţi trei maturizându-se.

A doua zi când se trezi, pe Annie o durea capul. Atât Ted, cât şi Katie ieşiseră deja, şi niciunul dintre ei nu-i lăsase vreun bilet în legătură cu planurile lor pentru ziua respectivă. Ştia că la vârsta lor nu-i mai datorau explicaţii, şi că nu avea niciun drept să le pună întrebări. Cu gândul la cei doi, Annie îşi pregăti un ceai şi ieşi să se plimbe. Whitney o sună pe telefonul mobil, iar ea îi povesti despre discuţia avută cu Katie în seara precedentă.

— Trebuie să-şi apere relaţia, indiferent de ceea ce crede cu adevărat. Nu poate recunoaşte în faţa ta că ai dreptate, altfel va începe şi ea să-şi pună întrebări. Nimeni nu vrea să recunoască faptul că nu e sigur de ceea ce face. E mai uşor să ataci. În plus, să spui ceea ce crezi nu e un lucru chiar atât de rău. Katie ştie că eşti bine intenţionată. Aşa că acum stai deoparte şi las-o să acţioneze singură. Mai distrează-te şi tu. Vii încoace de Revelion? Ţi-ar prinde bine să ieşi din casă o seară.

— N-aş vrea să-i las baltă de Anul Nou.

— Alo! Tu glumeşti? Am mai discutat despre asta. Te vor lăsa ei baltă pe tine. Sunt mari acum. Şi-au făcut planurile lor. În plus, vreau să te prezint prietenului lui Fred. E un tip grozav.

Când Whitney îi spunea toate astea, Annie îşi aminti de comentariul lui Katie din seara precedentă, referitor la faptul că trăia ca o călugăriţă. Avea patruzeci şi doi de ani, nu nouăzeci şi cinci. Poate că Whitney şi Katie aveau dreptate. Cel puţin, trebuia să încerce. Nu voia să sfârşească singură şi mai avea patruzeci sau cincizeci de ani de trăit, aşa că un partener de viaţă ar fi fost bine-venit.

— Bine, am să vin, spuse Annie, cu entuziasmul unui om care tocmai acceptase să-i fie scos ficatul pe nas.

— Minunat! Whitney părea încântată. Poţi rămâne peste noapte, ca să nu conduci singură, la întoarcere. Dacă mă gândesc mai bine, acesta ar putea fi începutul unei idile fierbinţi şi al unei vieţi complet noi pentru tine. Tipul acesta are să-ţi placă la nebunie.

Trecuseră ani buni de când Annie nu mai acceptase să meargă la o întâlnire aranjată, deci suficient de mult încât să nu-şi mai amintească ce dezamăgitor putea fi. Cel puţin, avea ceva de făcut de Anul Nou. Whitney avea dreptate. Copiii îşi făcuseră, probabil, planurile lor.

Annie nu-i întâlni pe Ted şi pe Katie decât a doua zi şi le spuse amândurora că va merge la Whitney şi la Fred în seara de Anul Nou.

Dacă ei ar fi obiectat, era pregătită să anuleze totul, dar, aşa cum prevăzuse Whitney, amândoi îi spuseră că îşi făcuseră planuri cu prietenii lor. Annie nu mai scoase o vorbă despre Paul în faţa lui Katie. Spusese oricum destule, iar Katie era încă supărată pe ea în seara de Anul Nou, când Annie plecă înspre New Jersey.

capitolul 9

Annie ajunse la casa din Far Hills a lui Whitney şi Fred pe la ora şase. Traficul fusese destul de lejer, aşa că nu făcuse mult. Îşi adusese o rochie neagră, simplă, de seară şi o agăţase pe mânerul de deasupra uşii din spate. Cei trei băieţi ai lor jucau baschet în curte. Aveau paisprezece, şaisprezece şi, respectiv, şaptesprezece ani şi toţi trei semănau cu Fred, cu pistrui şi păr roşcat. Toţi erau împătimiţi ai sportului, la fel ca tatăl lor, iar cel mare era în plin proces de înscriere la facultate. Îşi dorea să meargă la Duke şi să urmeze medicina, la fel ca tatăl său. Băieţii îi făcură cu mâna când ajunse.

Fred era chirurg ortoped şi se descurcase bine. Nu era genul de bărbat pe care Annie l-ar fi ales, dar Whitney era fericită şi ducea o viaţă bună cu el. Era extrem de orgolios şi se supraaprecia de când îl ştia, dar era un tată şi un soţ bun, aducea bani frumoşi în casă şi era un om responsabil. Annie îl respectase mereu pentru asta.

După ce intră în casa lor şi Whitney o îmbrăţişă, Annie observă că masa era aşezată frumos, cu veselă de cristal şi tacâmuri de argint, pretutindeni fiind presărate flori albe şi panglici argintii. Seara părea mai pretenţioasă decât se aşteptase.

— Câte persoane aţi invitat? întrebă Annie, agitată.

Ştia că mare parte dintre prietenii lor, puţini la număr, erau căsătoriţi şi locuiau în Far Hills, mulţi fiind medici, ca Fred. Mereu se simţise ciudat în mijlocul lor, ca o intrusă sau aşa ceva. Încercă să nu se gândească la asta de-acum.

— Vom avea douăzeci şi patru de musafiri, răspunse Whitney, ajutând-o să-şi ducă lucrurile în cameră. Era o cameră de oaspeţi minunată, iar Whitney se gândise la fiecare detaliu. Ce făcea Katie când ai plecat?

— Era încă supărată. Abia am văzut-o în ultimele câteva zile. A spus că şi-a făcut planuri cu prietenii. Nu am întrebat, dar probabil că este cu Paul.

— Va fi bine, spuse Whitney. Ia-ţi o zi liberă. Distrează-te şi tu în seara asta. Oaspeţii ajung la şapte. Ne vom aşeza la cină în jur de opt sau opt şi jumătate. Annie nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a se pregăti. Se scufundă câteva minute în cadă după plecarea lui Whitney şi îşi promise că va face un efort şi se va integra în atmosferă.

Annie îşi uscă părul şi-l prinse într-un coc franţuzesc, se machie cu grijă, apoi se îmbrăcă cu rochia neagră. În picioare îşi puse o pereche de sandale cu toc înalt şi cu aplicaţii din pene, pe care Lizzie i le cumpărase de la Paris, îşi luă şi cerceii cu diamant pe care şi-i cumpărase singură. Se privi în oglindă înainte de a părăsi încăperea şi

decise că nepoata sa expertă într-ale modei, Lizzie, ar fi fost de acord cu ţinuta ei. Avea un plic negru de satin în mână. Când sosiră primii oaspeţi şi păşiră în sufragerie, Annie arăta aranjată şi sofisticată. Era un cuplu cu care se mai întâlnise înainte. El, chirurg ortoped, la fel ca Fred, iar soţia lui, prietenă de-a lui Whitney, cu copii de aceeaşi vârstă; îşi aminti că mereu beau puţin cam mult.

Cei doi o priviră pe Annie când păşi în încăpere, iar soţia nu-şi putu reţine privirea aceea îngâmfată, condescendentă, pe care unele femei căsătorite le aruncă celor singure, ca şi când le-ar compătimi. Annie nu şi-ar fi schimbat viaţa cu a ei pentru nimic în lume, dar discută amabil cu ei, în timp ce alţi oaspeţi continuară să sosească. Până la ora opt ajunseseră cu toţii. În suburbii, oamenii ajungeau la timp, spre deosebire de oraşe, unde toată lumea întârzia. Încă nu-şi dădea seama care anume era partenerul ei. Toţi bărbaţii din încăpere aveau abdomene proeminente şi păreau de vârsta a doua, iar majoritatea femeilor erau uşor supraponderale. La fel şi Whitney, deşi era cât Annie de înaltă şi arăta bine. Annie bănuise mereu că acele kilograme în plus se datorau faptului că majoritatea femeilor beau cam prea mult vin. Annie avea cea mai suplă siluetă din încăpere. O intrigă faptul că femeile o ignorau, iar bărbaţii stăteau în grupuri, discutând despre afaceri sau despre subiecte legate de medicină. Bărbaţii se purtau ca şi cum femeile nu existau, iar femeilor nu părea să le pese şi vorbeau despre cumpărături, tenis sau copiii lor.

— L-ai văzut? o întrebă Whitney din mers, când Annie trecu pe lângă.

Deşi era ocupată cu oaspeţii, o prezentase câtorva persoane, căsătorite însă. Annie îşi dădu seama că ea şi partenerul său erau probabil singurele două persoane neînsoţite din încăpere, dar nu-l observase încă. Tot ce ştia de la Whitney era că avea cincizeci şi doi de ani, era chirurg, conducea un Porsche şi era divorţat. Ar fi fost greu de identificat după această descriere, cu excepţia situaţiei în care l-ar fi văzut coborând singur din maşina sa.

Femeile din încăpere purtau rochii de cocktail sau de seară, iar bărbaţii erau la costum, dar nimeni nu arăta prea sofisticat, deşi păreau cam prea gătiţi. Abia cu cinci minute înainte să se aşeze la masă, Whitney îl aduse şi i-l prezentă pe Bob Graham, bărbatul pe care ţinea morţiş să i-l prezinte lui Annie. Atunci când îl văzu, inima i se opri în loc. Făcea parte din categoria de bărbaţi cu care avusese întâlniri nereuşite, iar el o privea ca pe o bucată de carne. Îi spuse imediat că e chirurg, că s-a specializat pe transplanturi de inimă şi plămâni, şi arăta de parcă aştepta aplauze. Avea un aspect atletic, dar, cu toate astea, avea burtă şi mai multe straturi de grăsime sub bărbie. Îşi făcuse nişte implanturi foarte proaste de păr, cu un an înainte de divorţ. Annie ar fi preferat să fie chel, dar îşi aminti să fie de treabă şi

să-i acorde bietului om o şansă. Dacă era cel mai cumsecade om de pe planetă, dar avea implanturi de păr nereuşite? Ar fi meritat să-i accepte părul, dacă era un om minunat, şi poate chiar era. Sau fascinant. Sau amuzant. Sau extrem de inteligent. Orice era posibil. Îl observă cum îi privi intens cerceii cu diamante şi trecu la subiect.

— Eşti divorţată? Aşa presupuse el, văzând-o singură la vârsta ei.

— Nu. Nu m-am căsătorit niciodată, spuse ea, zâmbindu-i şi întrebându-se dacă asta o făcea să pară indecentă sau ratată.

— Frumoşi cercei. Fostul tău iubit trebuie să fi fost un tip foarte generos.

O surprinse comentariul, mai ales că nu avusese niciodată un iubit care să-i fi cumpărat altceva decât o cină sau o eşarfă.

— Mi i-am cumpărat singură, îi spuse zâmbindu-i, în timp ce Whitney îi direcţiona spre sufragerie, ca pe o turmă de oi, unde chirurgul de inimă şi plămâni se aşeză lângă ea. O ignoră cu desăvârşire în prima parte a cinei, timp în care discută cu doi bărbaţi de cealaltă parte a mesei despre cele mai recente operaţii pe care le realizase, precum şi despre politica internă a spitalului. Bărbatul din stânga ei stătea cu spatele la ea şi era prins într-o conversaţie serioasă cu femeia de lângă el. Ajunseseră deja la desert când chirurgul de inimă şi plămâni se întoarse din nou spre ea, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit de prezenţa ei. Se aştepta s-o întrebe cu ce se ocupa, din moment ce îl ascultase toată seara povestind despre profesia lui.

— Îmi construiesc o casă în Insulele Cayman, spuse el, total ieşit din context. Am deja o moşie în Montana, dar am avut nevoie de o reşedinţă într-un paradis fiscal. Acum îmi ţin vasul acolo. Ai fost vreodată în St. Bart's?

— Nu, nu am fost, spuse ea zâmbind. Am auzit că e frumos.

— Tocmai am vândut o casă acolo. Mi-am dublat investiţia în doi ani.

Annie nu ştia ce anume să răspundă la o astfel de afirmaţie şi era fascinată de faptul că încă nu o întrebase cu ce se ocupa sau nimic altceva în legătură cu ea. Vorbea numai despre el.

— Recent m-am întors din Kenia, unde am fost la safari cu copiii mei, de Crăciun. Anul trecut ne-am dus în Zimbabwe. Mi-a plăcut mai mult în Kenia.

Făcea o conversaţie uşoară, de fapt, monologa. Nu-i puse întrebări, nu îl interesară părerile ei, experienţa ei de viaţă, vacanţele sau ocupaţia ei.

— Am făcut nişte fotografii grozave cât am stat acolo.

De asemenea, nu era interesat de evenimentele din lume, ci doar de cele care-l priveau pe el. Annie îl ascultă stupefiată.

Whitney îi zâmbi de cealaltă parte a mesei. Părea că băuse destul de mult, la fel ca toţi ceilalţi. Cina fusese grozavă, oferită de cel mai

priceput furnizor din Far Hills, dar nimănui nu părea să-i pese. Nu discutau decât despre vinuri. Fred scosese ce avea mai bun, fiind un bun cunoscător. La fel ca Bob. Îi mai spuse despre pivniţele cu vinuri pe care le avea acasă şi care erau aprovizionate cu cele mai bune vinuri franţuzeşti. Apoi, îi povesti despre vasul său şi despre dimensiunea lui uriaşă, despre tablourile grozave de pe vas, menţionând că o parte dintre ele i le dăduse fostei sale soţii. Terminară cina şi părăsiră masa, Annie nu apucase nici măcar să deschidă gura. Bărbatul din stânga ei îşi ceru scuze, când se ridicară, pentru că nu îi adresase niciun cuvânt, în schimb, Bob se îndepărtă, pur şi simplu, ca să discute cu Fred şi cu alţi câţiva colegi.

Se simţea precum omul invizibil în acea încăpere. Femeilor le era teamă de ea pentru că era mai suplă, mai bine îmbrăcată şi mai frumoasă decât ele, iar bărbaţilor nu le păsa de ea. Bob Graham ar fi putut foarte bine să-şi vorbească în oglindă toată noaptea, s-ar fi simţit la fel de bine. Annie bănui că se întâlnea, de obicei, cu femei mai tinere, care erau impresionate de banii, de vasul sau de maşina lui Porsche. Pe ea nu o impresiona cu astfel de lucruri şi tot ce-şi dorea era să plece acasă. Din păcate însă, era blocată acolo pentru tot restul serii. Îi părea rău că venise. Ar fi fost mai bine dacă ar fi stat singură acasă, dar acum trebuia să păstreze aparenţele, măcar de dragul lui Whitney, dacă nu de altceva.

— Nu-i aşa că e grozav? îi şopti Whitney când trecu pe lângă ea, ca să vorbească cu femeile cu care juca zilnic tenis. Erau prietene de ani buni, iar lui Annie îi plăcea de minune să stea de vorbă cu ea, dar văzând-o aici, îşi dădu seama cât de puţine lucruri aveau în comun şi cât de diferite erau vieţile pe care le duceau. Whitney nu lucrase o zi de când îl cunoscuse pe Fred, cu douăzeci de ani în urmă, chiar după terminarea facultăţii. Avea deja doi copii, atunci când Annie moştenise familia lui Jane, iar Whitney îi oferise sprijinul şi sfaturile ei nepreţuite. Ceea ce le lega era trecutul, dar nimic mai mult. Lui Annie îi displăceau prietenii lor. Mereu uita cât de mult îi displăceau, până când o vizita în New Jersey, lucru pe care nu-l făcea prea des. De obicei se vedeau în oraş, când Whitney venea să facă cumpărături, şi stăteau de vorbă între patru ochi. Dar aici, în habitatul ei natural, cu oamenii aceştia îngâmfaţi, mulţumiţi şi plini de sine, lui Annie îi venea să ţipe şi să iasă în fugă din încăpere. Cea mai plăcută parte, de până atunci, a serii fusese mâncarea.

Toată lumea bău non-stop până la miezul nopţii, când Fred începu numărătoarea inversă, apoi urlară cu toţii şi suflară în nişte goarne mici, pe care Whitney le scosese mai devreme. Se îmbrăţişară cu toţii, îşi urară un An Nou fericit, iar douăzeci de minute mai târziu plecară acasă. La ora aceea, Whitney era deja beată, iar Fred se dusese la culcare fără a spune noapte bună vreuneia din ele.

— Bob a spus că eşti grozavă, o asigură Whitney, accentuându-şi cuvintele. Lui Annie îi displăcu s-o vadă în starea aceea. Şi-ar fi dorit ca prietena ei să fie mai presus decât ceilalţi, să fie diferită, dar nu era. Era una de-a lor, iar minunata întâlnire fusese o nouă glumă proastă. Annie uitase cât de proaste puteau fi întâlnirile de acest fel. Jurase mereu că nu va mai repeta experienţa, dar Whitney insistase, iar vorbele lui Katie o determinară să mai încerce o dată.

Când Whitney se duse în bucătărie pentru a plăti furnizorii, Annie se furişă în linişte în camera ei, îşi scoase hainele şi-şi şterse machiajul, se urcă în pat şi stinse lumina. Tot ce-şi dorea nu era legat de un bărbat, ci de puterea de a întoarce timpul, pe vremea când nepoţii ei erau mici. Trăiseră momente atât de minunate, bând bere de ghimbir şi stând treji până la miezul nopţii de Anul Nou, pentru ca apoi să adoarmă toţi trei în patul ei. De acele nopţi de Anul Nou îi era dor. Nu de întâlniri cu bărbaţi precum Bob Graham. Înainte de a adormi, îşi dori să se afle la ea acasă. Aici, cu Whitney şi prietenii acesteia, se simţea cu mult mai singură decât s-ar fi simţit acasă.

Noaptea de Anul Nou pe care Ted o petrecuse cu Pattie fusese tandră şi încântătoare. Gătiseră cina împreună în apartamentul ei, după ce îi lăsase pe copii la tatăl lor, întors de curând în oraş. Ciocniră câte un pahar de şampanie şi se iubiră sălbatic şi, în acelaşi timp, blând, iar la miezul nopţii porniră televizorul, priviră globul din Times Square coborând, iar apoi făcură dragoste din nou. A fost o seară haioasă, amuzantă, plină de pasiune. Asta simţea, până în momentul în care reuşi să-l uimească din nou când îl întrebă dacă s-ar muta vreodată cu ea.

— Copiii tăi ce părere ar avea despre asta? întrebă el, vizibil surprins. Nu locuise până atunci cu nicio femeie, ci doar cu colegii săi de apartament şi cu surorile şi mătuşa lui. Nu ştia dacă era pregătit să se mute cu o femeie şi se simţea stânjenit faţă de copiii ei.

— Ar crede că ne iubim, îi răspunse Pattie la întrebare, deşi el era conştient că asta ar presupune o responsabilitate prea mare.

Ce-ar fi fost dacă lucrurile n-ar fi mers între ei? Ce impact ar fi avut despărţirea lor asupra copiilor? Trecuseră deja printr-un divorţ. Nu voia să-i supună unei noi încercări, şi-i spuse toate astea, dar ea nu vru să înţeleagă. Era complet neatentă la motivele lui de îngrijorare.

— De ce să nu meargă?

— Avem nevoie de mai mult timp, îi spuse el cu înţelepciune, dar ea îi zâmbi, ca şi când ar fi ştiut toate secretele lumii.

În seara aceea îi spuse de o mie de ori că îl iubeşte şi se iubiră la nesfârşit. Era cea mai palpitantă noapte de Anul Nou pe care el o trăise până atunci. Se îmbătară amândoi cu şampanie şi, în final, adormiră îmbrăţişaţi, în timp ce soarele răsărea, vestind începutul

unui nou an.

Paul şi Katie îşi petrecură Anul Nou în apartamentul lui Annie. Anul trecut, rămăseseră în camera lui. Colegul de apartament al lui Paul avea o iubită care deţinea o locuinţă proprie, astfel că, în mod convenabil, stătea la ea în cea mai mare parte a timpului. Anul acesta însă, Paul stătu la Katie. Pregătiră cina în bucătăria spaţioasă, vizionară câteva filme, se sărutară la miezul nopţii şi făcură dragoste în patul ei. El era blând, iubitor şi respectuos, iar ea ştia că toate îngrijorările lui Annie în legătură cu diferenţele culturale nu se aplicau în cazul lui. Avea cetăţenie americană, la fel ca ea, indiferent unde se născuse. În plus, era cel mai bun om din lume, iar Katie era profund şi complet îndrăgostită, pentru prima dată în viaţa ei.

Paul se îngrijoră că Annie s-ar putea întoarce în timpul nopţii, dar Katie îl reasigură că nu avea să se întoarcă până a doua zi. O rugă să încuie uşa dormitorului, pentru orice eventualitate. Nu voia să intre cineva peste ei. Katie se cuibări liniştită în braţele lui şi povestiră până noaptea târziu despre toate lucrurile care îi interesau, despre speranţele, temerile şi visurile lor. El îi spuse că-şi dorea s-o ducă într-o bună zi în Teheran, pentru a-i cunoaşte rudele. Şi lui îi era dor să se întoarcă, să revadă locurile natale. Avea atâtea amintiri acolo şi o familie, dar îşi dorea să trăiască în State. Voia doar să-şi revadă cândva ţara natală, iar Katie îl susţinea. Era curioasă să ştie totul despre el şi să vadă unde locuise pe vremea când era copil.

Paul o prezentase părinţilor săi, care fuseseră foarte politicoşi cu ea, deşi puţin cam glaciali la început. Paul îi explică faptul că ei îşi doriseră dintotdeauna ca el să se căsătorească cu o fată persană. Dar o asigură că aveau s-o îndrăgească în timp, odată ce o cunoşteau mai bine. Acelaşi lucru spusese şi Katie despre Annie, că trebuia să se obişnuiască cu relaţia lor şi, mai ales, să accepte faptul că micuţa Katie se maturizase.

În seara aceea însă, Katie nu se gândi deloc la mătuşa ei. Inima şi mintea îi erau doar la Paul şi la viaţa pe care aveau s-o împartă împreună. Începea un an nou, o lume nouă, o viaţă nouă alături. Iar deosebirile pentru care îşi făceau griji familiile lor nu existau pentru ei. Singura lume de care le păsa era a lor.

capitolul 10

Annie abia aştepta să părăsească Far Hills a doua zi. Dar nu voia să fie nepoliticoasă şi să plece înainte de trezirea gazdelor. Până la ora nouă dimineaţa se trezise şi se îmbrăcase, iar pe la ora zece apărură şi Whitney cu Fred. Li se alătură în bucătărie pentru micul dejun, prilej cu care trecură în revistă petrecerea din seara anterioară. Cei doi păreau dureros de mahmuri. Annie băuse foarte puţin şi se simţea foarte bine.

— Ce părere ai despre Bob? o întrebă Whitney plină de speranţă, în timp ce Fred citea ziarul.

Lui nu părea să-i pese deloc de întâlnirea de rău augur. Era aranjamentul lui Whitney, nu al său.

— E un bărbat foarte interesant, spuse Annie diplomată, nedorind să-i rănească lui Whitney sentimentele, dacă i-ar fi spus ce credea cu adevărat, şi anume că era un egocentrist, un necioplit încrezut şi un tip extrem de plicticos. Mi-a povestit despre safariul din Kenia, cu ocazia Crăciunului, despre moşia din Montana, despre vasul său, despre casa pe care şi-o construieşte în Insulele Cayman şi despre cea pe care tocmai a vândut-o în St. Bart's. Are multe de povestit. Însă doar despre el însuşi.

Whitney înţelese mesajul şi îşi privi atentă prietena. Pricepu că erau multe lucruri pe care Annie nu le spunea, din politeţe. Ascultându-le discuţia, Fred se ridică şi se duse în încăperea alăturată. I se părea o discuţie între fete.

— Recunosc că e cam plin de el, dar e un tip de milioane. I-a lăsat soţiei sale o avere la divorţ.

Annie nu era convinsă că asta îl făcea un tip atât de grozav, decât dacă tot ce-ţi doreai erau banii şi divorţul.

Dacă îţi doreai o conversaţie şi un om adevărat, el n-ar fi fost o opţiune tocmai bună.

— Ce bine pentru ea, spuse Annie vag, în timp ce-şi sorbi cafeaua.

— L-a părăsit pentru profesorul de golf de la club. I-a rănit teribil orgoliul şi a început să iasă cu femei tinere. Toate umblă după banii lui. El are, de fapt, nevoie de o femeie adevărată.

— Asta e părerea lui sau a voastră? Probabil că se distrează mai bine cu femeile tinere, spuse Annie cu înţelepciune. Oricum nu o interesa prea tare.

— Sunt toate nişte vânătoare de averi, le-am cunoscut. El merită pe cineva mai bun.

Annie îşi dori să-i spună că nu era aşa. Merita exact ceea ce primea, iar dacă îşi ţinea în continuare portofelul la vedere, avea să dea doar

peste femei interesate de banii lui. Poate că momentan nu-şi dorea decât o femeie pe care s-o cumpere. Însă pentru ea nu prezenta niciun interes. Acest lucru reieşea din vorbele nerostite. Îl găsise complet revoltător.

— Îmi pare rău, îi spuse Whitney, care înţelesese ce credea Annie despre el din privirea de pe chipul ei. Presupun că nu prea e genul tău. Am sperat să fie. E singurul bărbat singur pe care-l cunosc. Restul sunt toţi căsătoriţi.

Dar Annie oricum nu şi-ar fi dorit alături pe niciunul dintre acei bărbaţi, după cele văzute cu o seară înainte. În viaţa ei nu întâlnise un grup de bărbaţi mai respingători, şi nici soţiile lor nu erau mai grozave. Toată noaptea vorbiseră doar despre bani.

— I-ai spus că eşti arhitect? o întrebă Whitney, iar Annie râse.

— Nu m-a întrebat. A vorbit despre toate casele şi bunurile lui. L-am lăsat să vorbească. Nu era interesat de mine, iar eu nu eram interesată de el. E teribil de greu să cuplezi oameni. Cred că, dacă e să se întâmple, o să se întâmple. N-am avut niciodată o întâlnire aranjată care să fi dat rezultate, îi spuse lui Whitney cu o privire iertătoare.

Ştia că intenţiile ei fuseseră dintre cele mai bune, chiar dacă avea o impresie eronată în legătură cu Bob.

— Poate ar trebui să încerci întâlnirile pe internet, spuse Whitney deznădăjduită.

Chiar îşi dorea s-o ajute. Nu suporta gândul că Annie era singură, cu atât mai mult acum, când copiii plecaseră. Ştia cât de greu îi era şi ce gol îi lăsaseră.

— Dar nu caut un partener de întâlniri sau un bărbat, sau un soţ. Sunt bine aşa cum sunt, spuse Annie. Şi, oricum, nu am timp. Am zece proiecte majore la care lucrez momentan. Serios, Whit, sunt bine. Pentru mine asta nu e o prioritate deocamdată.

Whitney ştia că de prea multă vreme nu mai era.

— N-a mai fost o prioritate de şaisprezece ani, îi aminti Whitney. Trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Nu vei fi tânără şi frumoasă pentru totdeauna, doar nu vrei să sfârşeşti singură.

Annie nici măcar n-ar fi avut regrete, dacă singura alternativă ar fi fost Bob Graham.

— Nu e chiar atât de rău să fiu singură, îi zâmbi Annie. Nu sunt nefericită. Îmi este dor de copii, atâta tot. Dar vei simţi şi tu asta în curând. Cu toţii cresc şi pleacă, mai devreme sau mai târziu.

— Mi-e groază de momentul acela, îi mărturisi Whitney, Fred tocmai intra din nou în bucătărie şi o auzi.

— Mie nu, spuse el zâmbind. De îndată ce pleacă ultimul, putem începe să călătorim şi să facem tot ce n-am apucat în douăzeci de ani. Vom putea pleca fără să stăm cu grijă că vor face praf maşina sau că vor bea până intră în comă alcoolică, sau că vor da foc la casă. Abia

aştept să terminăm, spuse el bucuros.

— Nu cred că femeile văd lucrurile la fel, îi spuse Annie. Pentru noi, plecarea lor e o pierdere uriaşă. Copiii au fost ocupaţia mea favorită în toţi anii ăştia. Acum mă simt scoasă din circulaţie. Slavă Domnului că n-am renunţat la slujbă, altfel aş fi pierdută.

Whitney înţelesese perfect, tocmai de aceea încercase să-i găsească pe cineva.

Annie se ridică de la masă şi se duse să-şi ia lucrurile. Îi spuse la revedere lui Fred, îi mulţumi lui Whitney pentru seara plăcută şi se urcă în maşină, respirând uşurată. Abia aştepta să ajungă acasă. Se simţea ca o proastă fiindcă venise, până la urmă, pentru că avusese încredere că această întâlnire avea să fie altfel. Îşi reaminti – cum o făcuse şi în alte dăţi – să nu mai repete experienţa. Dar ştia că, peste câţiva ani, avea să uite şi să repete din nou o astfel de întâlnire. Spera doar ca aceea să fie ultima oară când accepta.

Până să ajungă Annie acasă, Katie şi Paul îşi pregătiră micul dejun. Se treziseră devreme şi se îmbrăcaseră. Paul voia să plece înainte de întoarcerea mătuşii ei. Nu ştia cum va reacţiona dacă va afla că şi-a petrecut noaptea acolo şi-i simţise atitudinea rezervată în ceea ce-l privea, deşi Katie fusese atentă la modul cum deschisese subiectul. Amândoi erau dezamăgiţi de rezervele familiilor lor, dar nu erau surprinşi.

— Crede că aparţinem unor lumi diferite, spuse el cu tristeţe. Citise asta în ochii ei, deşi fusese amabilă, iar el o plăcea.

— O să-i treacă, spuse Katie uşor. Problema cu Annie e că are impresia că sunt o copilă încă. Îşi face multe griji în privinţa mea, spuse Katie, în mod just. Era destul de tânără când au murit părinţii mei şi a avut grijă de noi ca o mamă. Cred că îi vine greu acum să accepte că am crescut.

— Pare o femeie de treabă, spuse Paul, apoi se întinse şi o sărută pe Katie. Te iubesc. Şi tu eşti o femeie de treabă, îi spuse, zâmbindu-i. Stabiliseră ca el să se întoarcă în acea după-amiază. Pur şi simplu, nu voia ca Annie să ştie că-şi petrecuse noaptea acolo. Nu voia nici s-o pună pe Katie într-o situaţie delicată, aşa ca se sincronizară perfect. Paul părăsi apartamentul cu zece minute înainte de întoarcerea lui Annie acasă. Katie spălase vasele şi le aşezase la locul lor. Când intră Annie şi-i ură un An Nou fericit, ea tocmai îşi făcea patul.

— Ce ai făcut azi-noapte? o întrebă pe Katie. Voia să ştie dacă Paul îşi petrecuse noaptea acolo, dar nu găsi niciun semn cum că aşa ceva s-ar fi întâmplat. Camera ei era într-o ordine perfectă, iar Paul nu se afla acolo.

— Am ieşit împreună cu nişte prieteni. Nimic special. M-am întors destul de devreme, spuse Katie în timp ce termină de aranjat patul;

merseră împreună în sufragerie. Dar tu? Te-ai distrat? Katie nu mai părea supărată pe ea, iar Annie râse şi-i povesti despre întâlnirea aranjată.

— Cred c-a fost cea mai rea de până acum. Aş prefera să rămân „călugăriţă" pentru totdeauna decât să mai ies cu astfel de indivizi, spuse Annie, iar Katie păru stânjenită de comentariul ei.

— Îmi pare rău c-am spus asta. Eram supărată.

O deranjase că Annie îşi arătase îngrijorarea în privinţa lui Paul. Se purta minunat cu ea şi era un om atât de bun, încât şi-ar fi dorit ca Annie să fie la fel de entuziasmată de relaţia lor şi să nu aibă ezitări de niciun fel, lucru greu de realizat, indiferent cine ar fi fost el. Fusese dintotdeauna protectoare cu ea. „Poate prea protectoare", se gândi Katie.

— E în regulă, ai dreptate. Chiar trăiesc ca o călugăriţă. Că veni vorba, Paul unde este?

— Vine încoace mai târziu, spuse Katie cu un aer degajat, ca şi când ar fi încercat să-i dea de înţeles că prezenţa lui frecventă acolo era un lucru total întâmplător.

— Foarte bine, spuse Annie cu sinceritate. Dacă doreşti, poate rămâne la cină. Annie îl plăcea şi îşi dorea să-l cunoască mai bine, din moment ce era atât de important pentru Kate. Dar mai ştia, de asemenea, că tradiţiile erau fundamentale, chiar şi pentru o generaţie mai tânără, care trăia într-o altă ţară. Fratele tău unde e? o întrebă pe Katie.

— Nu ştiu. A dispărut. Probabil că a ieşit azi-noapte cu prietenii şi a adormit pe unde a apucat.

Katie se duse apoi în camera ei şi-l sună pe Paul să-i spună că se putea întoarce oricând dorea şi că mătuşa ei îl invitase la cină. Păru uşurat să audă una ca asta.

— Nu şi-a dat seama că am rămas peste noapte? o întrebă temător.

— Nu. Am aşezat toate vasele la locul lor. A ajuns acasă imediat după plecarea ta.

— Am să vin după ce iau prânzul cu părinţii mei, promise el, iar Katie se întinse în pat, ascultă muzică şi se gândi la el. Era fericită cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei.

Ted şi Pattie se treziră la ora două după-amiaza, când fostul ei soţ sună să-i spună că venea să aducă copiii. Ted voia oricum să plece. Nu credea că era în regulă să-l vadă acolo prea des şi să bănuiască faptul că-şi petrecuse noaptea cu ea. Voia să păstreze aparenţele şi o oarecare doză de decenţă în faţa lor.

— Trebuie să ajung acasă, o anunţă Ted în timp ce pornea robinetul de la duş, iar Pattie stătea în uşa dormitorului, urmărindu-l şi admirându-i trupul.

— De ce? îl întrebă Pattie, intrând sub duş cu el. De ce trebuie să te duci acasă? De ce nu rămâi aici cu noi?

— Vreau să mai petrec puţin timp cu sora şi cu mătuşa mea, îi răspunse cu sinceritate. Uneori avea sentimentul că încerca să-i acapareze viaţa. Îl voia acolo tot timpul.

— Dar nu ai prefera să fii aici mai degrabă? îl întrebă ea, lipindu-se de corpul lui, în timp ce apa le şiroia pe chipuri. Când îi prinse mădularul între degete, acesta reveni din nou la viaţă. Avea un efect imediat asupra lui, aproape magic.

— Uneori prefer să fiu aici, spuse el sărutând-o şi cuprinzându-i sânii cu mâinile, în timp ce ea îşi folosi propriile mâini pentru a-l călăuzi înăuntrul ei. Dar uneori îmi place să fiu şi cu ele, îi şopti el prin păr, însă Annie şi Katie îi dispărură cu repeziciune din minte. Pattie avea un fel aparte de a alunga orice alte gânduri din mintea lui, nelăsând loc decât pentru ea, şi, în timp ce făcură dragoste sub duş, ea îl acapară din nou. Efectul a fost instantaneu şi exploziv, iar când terminară, cu greu se putu desprinde de ea. Felul iscusit în care îi aplică săpunul îl menţinu excitat chiar mai mult decât de obicei. Dacă vei continua să faci asta, nu mai ies niciodată de aici, o avertiză, iar ea râse.

— Asta-mi şi era intenţia!

El se desprinse apoi şi, privind în jos spre ea, aşeză în cuvinte un gând care nu-i dădea pace:

— Ce vrei tu de la un copil ca mine?

— Sunt nebună după tine. Nu am fost atât de îndrăgostită niciodată în viaţa mea. Când rosti aceste cuvinte, păru tânără şi vulnerabilă.

— De ce? Nu sunt suficient de matur ca să pot ţine loc de tată copiilor tăi. Nu sunt pregătit să fiu soţ. Mai am de terminat şcoala de drept. Simt că am mai crescut de când te-am cunoscut, dar mai am cale lungă.

— Atunci, ia-mă cu tine. Vom creşte împreună.

— Dar tu eşti deja matură, îi aminti el. Eşti mamă şi ai fost soţie… Eu sunt doar un copil.

— Nu-mi pasă, atâta vreme cât eşti al meu. Apoi spuse ceva care-l sperie de-a binelea: N-am să te las niciodată să pleci.

— Nu spune asta, zise el cu voce blândă, în timp ce se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă.

Când îi spunea astfel de lucruri, se simţea ca la închisoare, iar el nu voia să fie prizonierul ei, oricât de tulburătoare era ea. Voia să rămână de bunăvoie. Uneori, Pattie avea o aură de disperare care-l agita. Relaţia lor era cu mult mai intensă decât oricare alta în care fusese implicat înainte.

— E adevărat, insistă ea, privindu-l cu tristeţe. Aş muri, dacă m-ai părăsi.

— Nu ai să mori, spuse el cu asprime. Ai copii. Nu poţi gândi aşa.

— Atunci nu mă părăsi.

— Nu plec niciunde, o asigură el cu blândeţe, dar nu mai spune astfel de lucruri. Mă sperii.

Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului şi-l sărută apăsat pe gură.

El plecă cu doar câteva minute înainte de întoarcerea copiilor şi luă un taxi până acasă la Annie. Se întoarse pentru o clipă să-i facă cu mâna lui Pattie, care-l privea de la fereastră. Ochii ei rămaseră lipiţi de taxi, până când dispăru din raza ei vizuală.

La Paris, Jean-Louis şi Liz plănuiau să-l ia pe fiul acestuia, Damien, să petreacă ziua împreună cu ei. În seara anterioară luaseră cina cu nişte prieteni de-ai lui Jean-Louis. Lizzie se simţise grozav de când venise. Jean-Louis avea un apartament mic şi drăguţ pe malul stâng al Senei, cu o terasă care dădea spre râu. Îi plăcea la nebunie să privească bărcile îndepărtându-se în larg, dar şi faptul că putea, în acelaşi timp, să privească oraşul. Când mai venea aici să lucreze, stătea, de obicei, la *Four Seasons* sau la *Bristol*, dar era mult mai distractiv şi mai romantic să stea cu el. Abia aştepta să-i cunoască fiul. Jean-Louis plănuia să meargă împreună în parc, promiţându-i o plimbare cu caruselul.

Lizzie se aranja în baia lui veche şi interesantă, cu ferestrele de forma ochiului de bou, şi deschise un sertar, în căutarea unui sul de hârtie igienică, ca să-l înlocuiască pe cel care tocmai se terminase. A fost şocată să vadă acolo lenjerie de damă şi un sutien negru de dantelă. Niciunul dintre articole nu era al ei. Nu ştia sigur dacă erau simple relicve din trecutul său ori achiziţii mai recente, dar le scoase pe toate şi le aruncă pe pat, acolo unde Jean-Louis urmărea o partidă de fotbal la televizor, între echipele Paris şi St. Germain.

— Am găsit astea în baie, îi spuse pe un ton relaxat, însă chiar în clipa când el îşi mută privirea dinspre televizor, Paris înscrise. Auzi entuziasmul mulţimii şi se uită înapoi înspre televizor în timp ce vorbea cu ea. Văzuse lenjeria de dantelă de pe pat. Părea deranjat.

— Mi-ai descoperit secretul, spuse el, zâmbindu-i. Mă îmbrac în ele când nu eşti tu pe-aici.

— Foarte amuzant, rosti ea, cu o uşoară strângere de inimă. În mod normal nu era geloasă, dar căzuseră de acord să nu iasă cu alţi parteneri şi voia să ştie dacă erau încă de aceeaşi părere. Lucrurile astea aparţin vreunei persoane pe care o cunoşti? Era puţin probabil că o femeie total necunoscută venise în apartamentul său şi-şi lăsase chiloţii şi sutienul într-un sertar.

— Probabil îi aparţin lui Françoise. Sunt sigur că sunt aici de ani buni şi i-a uitat la plecare. Nu mă uit niciodată prin sertarele alea. Poţi să le arunci. Dacă n-a întrebat de ele în patru ani, presupun că nu-i

mai trebuie.

Françoise era mama fiului său, ceea ce i se părea rezonabil lui Liz, astfel că-i zâmbi şi aruncă totul într-un coş de gunoi de sub biroul lui. Nu se prea observa, dar avea o femeie care îi făcea curat o dată pe săptămână. Apartamentul său era la fel de dezordonat precum hainele pe care le purta.

— Apropo, am rămas fără hârtie igienică, îl anunţă ea în timp ce continua să se îmbrace, uşurată după explicaţia simplă, neteatrală pe care o primise. Nu-i plăceau deloc scenele de gelozie şi era frumos să afle că nu o înşelase. Nu era povestea de dragoste a secolului, dar era un aranjament care le convenea amândurora.

— Este o rolă în birou. Sertarul de jos. Locaţia caraghioasă în care aşezase hârtia igienică era tipică pentru el. Îi lipseau complet calităţile gospodăreşti. Ştiu că sună nebuneşte, dar altfel uit unde am pus-o.

Purta jeanşi, un pulover, şi o pereche de pantofi înalţi şi sexy care o făceau să arate foarte suplă. Îşi învârti un şal de culoarea zmeurei în jurul gâtului şi îmbrăcă o haină neagră de vulpe, pe care o cumpărase de la Milano. Arăta foarte stilată pentru o plimbare în parc şi pentru carusel, iar el îi zâmbi cu admiraţie în timp ce închise televizorul şi se ridică din pat. Era bucuros, echipa sa preferată câştigase partida. Urmau să ia împreună masa de prânz la localul *Brasserie Lipp*, înainte de a se întâlni cu fiul său. Iar Liz era curioasă să-l cunoască pe copil şi s-o vadă pe mama sa. Aceasta era un model renumit, cu care Jean-Louis trăise timp de doi ani şi cu care rămăsese în relaţii bune. Se despărţiseră înainte ca fiul lor să împlinească un an, cu patru ani în urmă, şi avusese alţi iubiţi de la Jean-Louis încoace.

Liz mâncă o salată la faimoasa braserie de pe bulevardul St. Germain, în timp ce Jean-Louis îşi luă un meniu nemţesc greoi. Pe la ora trei, se aflau deja la complexul de apartamente de pe rue Jacob, unde locuia Françoise. Avea douăzeci şi cinci de ani, iar când deschise uşa, arăta de cincisprezece. Era chiar mai înaltă decât Liz, aproape 1,80 m fără tocuri, avea ochi mari, verzi, o piele fără imperfecţiuni şi o coadă generoasă de păr roşcat. Părul lui Damien avea aceeaşi culoare ca a mamei lui, dar, lăsând asta la o parte, era copia fidelă a lui Jean-Louis. Îi zâmbi tatălui său cu o privire mulţumită, apoi se uită întrebător înspre Liz, iar Jean-Louis o prezentă şi spuse că era prietena lui. Françoise o cercetă cu aceeaşi privire curioasă, ca şi fiul ei. Îi strânse mâna şi îi întrebă dacă doresc să intre.

Camera era decorată într-un stil vizibil marocan, cu perne de şezut din piele înşirate pe podea, cu mese joase şi canapele uzate, acoperite cu şaluri colorate. Calităţile sale de gospodină erau similare cu ale lui Jean-Louis. Peste tot erau împrăştiate reviste, fotografii, portofoliul ei de model, sticle de vin pe jumătate goale şi perechi de pantofi.

Damien părea un copil fericit, degajat, după felul cum alergă să-şi

îmbrăţişeze tatăl şi după cum îşi sărută mama la plecare.

Cele două femei se priviră cu interes, dar discutară foarte puţin. Lizzie avu sentimentul că Françoise nu era prea încântată s-o vadă, dar nici prea supărată nu păruse. Jean-Louis menţionase în trecut că avuseseră o relaţie foarte deschisă atunci când locuiseră împreună şi că niciunul dintre ei nu fusese complet fidel celuilalt. Îi spusese lui Liz că ea era prima femeie căreia îi promisese monogamia, şi considera acest lucru o imensă îngăduinţă şi un mare angajament din partea lui. Până atunci, monogamia lui ori a partenerei lui nu fusese niciodată importantă pentru el. Credea în savurarea momentului şi în aprecierea oportunităţilor, la momentul apariţiei lor. Şi o tachina pe Lizzie în mod frecvent pentru cât de acaparată era de stilul extrem de puritan al americanilor. Dar ea rămăsese fidelă propriilor reguli. Nu-şi dorea ca prietenul ei să se culce cu alte femei. Nu avusese până atunci vreun motiv să creadă contrariul, iar când îl suna de la New York noaptea, acasă, la Paris, era mereu singur. Liz a fost fascinată să-i vadă comportamentul faţă de mama lui Damien, atunci când se întâlniră. Păreau prietenoşi şi nimic mai mult. Îi spusese chiar de la început că el şi Françoise erau prieteni buni, iar ea îl crezuse. Nu o minţise cu nimic până atunci.

Se duseră în Bois de Bologne, deşi era frig, dar alergară mult şi se jucară cu mingea cu Damien. Era foarte drăguţ, iar Liz făcu efortul de a i se adresa în franceză, apoi se urcară toţi trei în carusel. La sfârşit, se opriră la celebra cafenea pariziană *La Durée,* de pe Champs Élysées, pentru o ciocolată caldă şi nişte foitaje. Lui Damien îi plăcură la nebunie şi nici chiar Liz nu rezistă ispitei şi savură o porţie de *macaron*{3} şi o ceaşcă de ceai. Apoi se întoarseră la apartamentul lui Jean-Louis, iar Liz îi oferi lui Damien trenuleţul pe care i-l cumpărase. Îi plăcu foarte tare şi, când se plictisi jucându-se cu el, Jean-Louis îi puse în dormitor un DVD cu desene Disney în franceză, iar cei doi adulţi discutară liniştiţi în sufragerie. Fusese o zi perfectă. De multă vreme îşi dorise Lizzie să-i cunoască fiul, dar nu venise momentul până atunci. Era pentru prima dată când avea ocazia să-şi petreacă timpul liber în Paris – când venea la şedinţele foto, era mereu prea ocupată, iar timpul rămas între zboruri era mereu prea scurt.

— Mi-aş dori să stea mai mult cu mine, spuse Jean-Louis melancolic. E un copil minunat, dar nu sunt niciodată aici pentru el. Sau cel puţin nu suficient de mult. Françoise călătoreşte şi ea mult. Mama ei vine de la Nisa să aibă grijă de el, dar se gândeşte să-l ia pe Damien să locuiască acolo cu ea, acum, că începe şcoala. Este greu pentru el să se plimbe de la unul la altul, iar mama ei are mare grijă de el. Françoise era mult prea tânără la naşterea lui. La vremea când a rămas însărcinată, ne-am gândit că e o idee grozavă, dar probabil că era mai bine să aşteptăm, spuse el zâmbindu-i lui Liz. Dar atunci nu s-

ar mai fi născut. Mă gândesc că destinul ia cele mai bune decizii, până la urmă.

Lui Liz i se păru ciudat să laşi o decizie atât de importantă, precum naşterea unui copil, în voia destinului. Ea nu se simţea deocamdată pregătită să aibă un copil şi nu se imagina în acea postură mulţi ani de atunci înainte. Era prea implicată în tot ceea ce ţinea de cariera ei, şi la fel erau şi Françoise, şi Jean-Louis, însă nu părea să le pese prea mult.

— N-o să vă simtă prea tare lipsa, dacă îl trimiteţi să locuiască cu bunica lui?

Îi părea rău de copil, de felul cum urma să fie plimbat între doi oameni extrem de independenţi, care îl făcuseră la vârste prea fragede, şi o bunică din alt oraş.

— Ar fi mai bine pentru el. Bunica lui are o viaţă mai stabilă decât noi, iar Françoise are două surori, una în Aix şi alta în Marsilia. Şi-ar vedea mătuşile, unchii şi verişorii. Noi nu avem timp să-l ducem să se întâlnească cu alţi copii, decât la grădiniţa unde îl duce Françoise. Şi tu ai fost crescută de altă persoană decât părinţii tăi. Nu pare să te fi crescut rău, spuse el pragmatic, dar ceea ce nu observase şi nu înţelesese niciodată era felul profund în care moartea părinţilor o afectase pe Lizzie, indiferent cât de minunat se purtase Annie cu ei. Nu ar fi fost la fel dacă ar fi crescut alături de mama şi tatăl ei, iar pentru ea, pierderea lor fusese sfâşietoare. Şi poate era chiar mai rău dacă părinţii hotărau să-l trimită departe. Cum avea să-şi explice toate astea mai târziu?

— N-am avut de ales. Părinţii mei au murit. Dar Damien s-ar putea simţi cu adevărat abandonat de voi doi. Am suferit teribil toată adolescenţa din cauza pierderii părinţilor mei. Cred că i-am condamnat că au murit, deşi o iubesc mult pe mătuşa mea, care s-a purtat cu noi ca o mamă. Dar nu e mama, e mătuşa mea.

— Îi vom explica mai încolo. Jean-Louis îi zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. Françoise nu e pregătită să renunţe la cariera ei. Iar altceva nu ştie să facă, deocamdată. Ar fi păcat să se oprească acum. Iar eu nu pot. Sunt convins că va înţelege, spuse Jean-Louis încrezător.

Liz nu era prea sigură asupra sentimentelor pe care le va avea copilul mai târziu faţă de doi părinţi care nu au putut face aranjamentele necesare pentru el şi s-au gândit doar la binele lor. În unele privinţe, Liz avu senzaţia că îşi tratau copilul ca pe o jucărie. Ea îi era încă recunoscătoare lui Annie pentru sacrificiile făcute, de care devenea şi mai conştientă acum. Nu-şi putea închipui cum i-ar fi viaţa dacă s-ar ocupa acum de creşterea a trei copii de vârstele pe care ea şi fraţii ei le avuseseră când intraseră în grija lui Annie, la douăzeci şi şase de ani. Liz nu se credea în stare de aşa ceva, acum sau la oricare altă vârstă, lucru care o făcea s-o admire pe Annie şi mai mult, pentru

tot ceea ce făcuse.

— Nici eu n-aş putea, spuse Liz cu sinceritate, dar nu aş face un copil. Nu vreau să distrug viaţa cuiva.

— Dar nu facem asta, o asigură Jean-Louis, orb la posibilele consecinţe ale faptelor lor.

Exact atunci, Damien intră în încăpere. Filmul se terminase şi îi era foame. Jean-Louis îi pregăti o farfurie cu brânză şi paté şi deschise o cutie cu fursecuri *macaron*, pe care le cumpăraseră în acea după-amiază de la *La Durée*. Damien păru perfect mulţumit cu toate astea. Trăia cu pizza şi sendvişuri, când stătea cu mama lui. Tatăl lui avea mereu feluri mai bune de mâncare. Însă copilul nu părea nefericit sau prost hrănit şi nu era deloc pretenţios, învăţase de mic să se obişnuiască cu adulţii din preajma lui şi să nu facă boacăne. Dacă făcea, atunci îl trimiteau de acolo. Liz se gândi că băiatul ducea o viaţă grea, care nu semăna deloc cu viaţa pe care ar fi vrut ea să i-o ofere unui copil, nici cu cea pe care o dusese alături de mătuşa ei, care se sacrificase de dragul lor şi le oferise o copilărie sigură şi fericită. Annie spunea mereu că e norocoasă să-i aibă. Acum, Lizzie îi era mai recunoscătoare ca niciodată, fiind convinsă că nici pentru Françoise şi Jean-Louis nu era uşor. Dar Damien plătea preţul. Ea nu făcuse asta. Ea avusese o copilărie minunată, date fiind împrejurările. Şi chiar şi aşa, tot se temea de angajamentele pe termen lung. Nu-i spusese nici unui bărbat că-l iubeşte, de teamă că, dacă l-ar fi iubit, ar fi putut muri sau dispărea, şi nici nu credea că fusese vreodată îndrăgostită. Încă se întreba acest lucru în legătură cu Jean-Louis. Era ataşată de el şi îi plăcea compania lui, dar pentru ea, iubirea era ceva mult mai profund, ceva de la care nu mai exista cale de întoarcere. Nu renunţase încă la opţiunea ei de a încheia o relaţie şi de a pleca. Iar acesta era gradul maxim de angajament pe care şi-l dorea pentru moment. Nici nu-şi putea imagina să aibă un copil cu el. Şi, cu siguranţă, nu ar fi făcut-o la douăzeci de ani, ca Françoise. Jean-Louis spunea adesea că şi-ar mai dori un copil, la un moment dat. Liz nu plănuia să se ofere voluntară.

Lizzie jucă o vreme cărţi cu Damien, după aceea se jucară din nou cu trenuleţul primit, iar apoi Jean-Louis îi mai puse un DVD. La final, băieţelul cel irezistibil, cu ochi mari şi verzi şi cu păr roşu, adormi în patul tatălui său, iar Jean-Louis îl ridică şi-l aşeză în patul îngust pe care-l pregătise într-o cameră micuţă, unde stătea când rămânea la el. Urma ca a doua zi să-l ducă înapoi la Françoise.

După ce Damien adormi, Liz şi Jean-Louis petrecură o seară liniştită, discutând şi savurând o sticlă de vin. Discutară cu precădere despre modă, despre editorii şi fotografii pe care-i cunoşteau, despre politicile din cadrul diferitelor reviste, în special ale revistei unde lucra ea, şi despre carierele lor. Se simţeau bine unul cu altul şi erau

compatibili, aveau aceleaşi interese, cunoşteau aceiaşi oameni şi lucrau în acelaşi mediu. Era situaţia ideală pentru amândoi, iar prima zi din noul an i se păru perfectă lui Liz. Când se duseră la culcare în noaptea aceea, ea se cuibări în braţele lui. Nu voia mai mult decât atât, şi-i plăcea să stea cu el în micuţa mansardă haioasă din Paris şi în apartamentul din New York. În seara aceea nu făcură dragoste, deoarece lui Liz îi era teamă că Damien ar putea intra peste ei. În plus, exista o singură baie în apartament, deşi Jean-Louis o asigurase că Damien n-ar fi auzit nimic şi că nu se trezea în timpul nopţii, dar ea nu vru să rişte şi să-l traumatizeze. Cât timp se afla acolo, se simţea răspunzătoare pentru el.

În dimineaţa următoare, se treziră toţi deodată, iar Damien apăru în uşa dormitorului lor în aceleaşi haine pe care le purtase cu o zi înainte. Jean-Louis nu încercase să-l dezbrace, de teamă să nu-l trezească. Sări în pat alături de ei, întrebându-i ce planuri aveau pentru ziua respectivă. Jean-Louis îi spuse că-l duceau înapoi la mama lui după micul dejun, deoarece el şi Lizzie trebuiau să se pregătească pentru serviciu şi aveau multă treabă.

— În seara asta vine bunica mea, spuse Damien bucuros. *Maman* pleacă la Londra mâine, să muncească. Va fi plecată cinci zile. Ştia deja planul şi părea bucuros că venea bunica lui. Când vine bunica, mâncăm zilnic îngheţată, îi explică el lui Liz, lucru care o întristă. Îngheţata nu putea ţine locul părinţilor, care erau atât de rar alături de el şi atât de preocupaţi de ei înşişi, în puţinele momente pe care i le dedicau. Speră ca bunica lui să suplinească aceste lipsuri cât se putea de bine.

Liz pregăti pâine prăjită cu dulceaţă pentru toţi şi fierse un ou pentru Damien, în timp ce Jean-Louis făcu cafeaua cu lapte şi-i dădu puţină şi băiatului. O servi în boluri, aşa cum se proceda în cafenelele cu tradiţie. Era delicioasă, iar lui Damien îi rămase deasupra buzei o dungă din spuma aromată a laptelui. Liz îşi goli bolul.

Până la ora unsprezece erau înapoi în apartamentul în stil marocan al lui Françoise, de pe rue Jacob, iar Damien era fericit să-şi revadă mama, deşi păru întristat când îşi luă la revedere de la tatăl său. Jean-Louis spuse că avea să rămână în Paris pentru două săptămâni şi că plănuia să-şi revadă fiul curând, iar Damien se bucură la auzul acestor veşti. Era evident că-şi iubea tatăl.

Când ajunseră la apartamentul lui Françoise, găsiră acolo un bărbat, care lui Lizzie îi păru foarte tânăr, nu mai mult de nouăsprezece ani. După câteva minute, îl recunoscu. Era un tânăr model englez, pe care *Vogue* îl folosise adesea în ultima vreme, şi se purtă foarte frumos cu Damien când intrară. Îi vorbi acestuia pe limba lui, iar Damien părea să-l cunoască. Îl chema Matthew Hamish, iar Jean-Louis îl cunoştea şi el. La plecare, păru uşor iritat de întâlnire, lucru care o surprinse pe

Liz. Comentariile pe care le făcu în legătură cu tânărul model aproape că îi dădură lui Liz impresia că era gelos.

— Eşti gelos pe el? îl întrebă, în timp ce se îndepărtau de clădirea unde locuia Françoise.

— Fireşte că nu. Nu mă priveşte cu cine se culcă fosta mea soţie. Nu era sigură, dar la venirea lor, Matthew stătea întins pe canapea în bustul gol, în jeanşi şi cu picioarele goale, ca şi cum tocmai ar fi ieşit de sub duş. Doar că sunt de părere că e puţin prostesc să tot aducă în viaţa lui Damien oameni care nu sunt importanţi pentru ea.

— De unde ştii că nu e important? îl întrebă Lizzie interesată. I se părea vizibil gelos. De data aceasta, Françoise fusese mai amabilă cu Liz decât fusese Jean-Louis cu tânărul model. Abia i se adresase acestuia, dar Françoise îi mulţumise pentru că avusese grijă de Damien şi fusese mai prietenoasă la cea de-a doua întâlnire a lor decât la prima.

— Nu e genul ei, răspunse Jean-Louis cumva tăios şi schimbă subiectul. Dar Liz observă că o vreme fu iritat. Se relaxă, în sfârşit, când se întoarseră în apartamentul lui. Amândoi aveau de dat telefoane în legătură cu sesiunile de fotografie stabilite pentru a doua zi, iar lui Liz îi era teamă că nu vor putea lucra împreună. Reportajul ei era unul major, despre bijuterii, la care lucra de luni bune, iar el poza coperta pentru numărul din aprilie al ediţiei franţuzeşti a revistei *Vogue*.

La cină coborâră la un bistro din apropiere pentru o supă şi o salată, după care se întoarseră în apartament, unde făcură dragoste. Iritarea sa în legătură cu Françoise şi modelul englez părea să se fi risipit din nou, iar Lizzie înţelese că, mai devreme, Jean-Louis îşi apărase teritoriul. Nimănui nu-i făcea plăcere să fie pus faţă în faţă cu perechea fostului partener, indiferent când se sfârşise relaţia. Realiză că deschiderea lor unul faţă de altul, în mare măsură datorită lui Damien, era ceva tipic franţuzesc. Oricum, Jean-Louis era din nou binedispus când se duseră la culcare în seara aceea şi adormiră amândoi îmbrăţişaţi după ce setaseră alarma pentru ora cinci.

Amândoi trebuiau să ajungă pe platouri până la ora şase. Liz adormi cu gândul la Damien. Nu ştia de ce, dar nu şi-l putea scoate din minte. O durea sufletul din cauza vieţii pe care o ducea acest copil. Merita mult mai mult decât i se oferea. Aproape că îşi dori ca ea şi Jean-Louis să rămână împreună o perioadă îndelungată. Cine ştie, poate chiar aşa avea să se întâmple. Până acum, zilele lor la Paris fuseseră perfecte.

capitolul 11

Liz era genul acela de editor meticulos, care încerca să anticipeze orice posibile probleme, înainte ca ele să apară. Nu suporta surprizele, în special cele neplăcute, şi făcea tot ce putea ca să le evite. Dar, în ciuda tuturor pregătirilor ei în avans, a doua zi întâlni la locaţia unde avea loc sesiunea de fotografii o serie de probleme încâlcite. Pozele urmau să fie făcute afară, în Place Vendôme, iar primul lucru care merse prost a fost faptul că începu să plouă. Aşezară un cort imens deasupra modelelor şi pregătiră o sursă de lumină artificială. Dură destul de mult să facă aceste pregătiri, dar se descurcară. Aşezară radiatoare, ca să facă faţă gerului teribil. Unul dintre manechine îi anunţă însă că se îmbolnăvise oricum şi că nu mai voia să lucreze.

Vestimentaţia avea rol auxiliar, iar Liz şi stilistul aleseseră câteva rochii negre şi albe simple, croite de un designer american, dintre care două rămăseseră blocate într-o vamă franceză şi nu puteau fi livrate la timp, astfel că trebuia să se descurce cu ce aveau. Stilistul înlocui una dintre rochii cu o fustă albă, superbă, rezolvând astfel problema. Piesa de rezistenţă a fotografiilor erau bijuteriile pe care le prezenta Liz, iar aceea era problema lor cea mai mare. Toţi bijutierii cu care colabora trimiseseră exact ceea ce alesese ea, mai puţin unul dintre cei mai importanţi, care înlocuise câteva piese cu unele care nu-i plăceau. Îl sună de urgenţă, iar acesta îşi ceru scuze, dar vânduse piesele alese de ea şi omisese să-i spună. Mai mult decât atât, era un designer din Roma, astfel că ieşea din discuţie să meargă la el să aleagă altceva. În timpul unei pauze, alergă în grabă la doi dintre bijutierii cu care mai lucrase anterior în Paris, dar nici acolo nu găsi nimic care să-i placă, astfel că îi lipseau în continuare trei sau patru piese pentru fotografii. Avea de-a face cu genul acela de stres şi de grabă care îi displăceau la maximum, dar uneori, astfel de situaţii nu puteau fi evitate.

— Doamne, ar fi trebuit să-mi citesc horoscopul astăzi, se plânse Lizzie stilistului.

Nu ştia ce să facă. Reorganiză bijuteriile pentru câteva fotografii, dar indiferent cât de mult le-ar fi rearanjat, tot ieşeau în minus, iar acesta era un reportaj extrem de important. Editorului-şef din New York nu avea să-i pese că se îmbolnăvise un model, că două rochii rămăseseră blocate în vamă şi că patru piese importante, pe care plănuiseră să le pozeze, se vânduseră între timp. Lizzie se aşeză liniştită pe un scaun, într-un loc retras, cu ochii închişi, încercând să se gândească la o cale de a rezolva problema. Se pricepea să găsească rezolvări în ultima clipă, dar de data asta n-avea nicio idee. Una dintre asistentele stilistului se apropie de ea după câteva minute, dar

Lizzie îi făcu semn să plece. Nu dorea să fie deranjată chiar acum. O sunase şi Jean-Louis, în timpul pauzei lui de prânz, dar îi spusese că nu-şi vedea capul de probleme şi că îl va suna ea înapoi când termină. El o anunţase că sesiunea lui mergea grozav, lucru care o enervă şi mai tare. Avea propriile ei probleme acum. Când închise telefonul, tânăra asistentă se apropie din nou de ea.

— Îmi cer scuze, Liz. Ştiu că eşti ocupată, dar a venit Alessandro di Georgio.

— La dracu', spuse Liz furioasă. Acesta era unul dintre bijutierii renumiţi ale căror piese le foloseau, iar ultimul lucru de care avea nevoie acum era un bijutier curios, care voia să se asigure că piesele sale erau bine puse în valoare. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un astfel de personaj, care să-i spună ce să facă sau care să încerce s-o convingă să-i amplaseze piesele în unghiuri mai bune. Poţi să-i spui că nu sunt pe platou? Nu-l întâlnise până atunci personal; discutaseră prin intermediul poştei electronice, şi toate piesele sale importante fuseseră trimise în condiţii de maximă siguranţă, de la Roma.

— Cred că ştie că eşti aici, spuse tânăra asistentă, scuzându-se. Ca proaspătă absolventă, se speria uşor, mai ales că aceasta era prima ei slujbă importantă. Fiind familiarizată cu reputaţia de perfecţionistă a lui Liz şi având în vedere toate piedicile din acea dimineaţă, era normal să-i fie teamă că cineva s-ar putea răzbuna, strigând la ea. Industria modei era plină de tensiuni, iar atunci când lucrurile nu mergeau conform planului la o şedinţă foto, în mod invariabil se adunau multe frustrări. Iar ea se afla pe poziţie inferioară în lanţul trofic. Liz o privi enervată, dar păstră un ton politicos.

— Nu am timp să discut cu el acum. Încerc să găsesc o cale de a rezolva problema celor trei piese care îmi lipsesc. Patru, ca să fiu mai exactă.

— Tocmai despre asta vrea să îţi vorbească. A spus că se afla oricum în Paris, pentru o întâlnire cu un client important, şi că are la el alte câteva piese pe care nu le-ai văzut. A trecut pe aici şi i-am spus ce s-a întâmplat, aşa că se întreba dacă ai vrea să vezi ce are la el.

Lizzie o privi uimită, iar pe faţă îi apăru un zâmbet.

— Există totuşi un Dumnezeu! Unde este?

Tânăra îi indică un bărbat înalt şi blond, îmbrăcat într-un costum albastru cu cravată, cu o servietă mare în mână şi înconjurat de paznici înarmaţi. O privea direct, cu un zâmbet prevăzător. În timp ce se apropia de ea, Liz remarcă faptul că arăta exact ca în fotografiile pe care le văzuse şi era îmbrăcat impecabil.

— Domnişoara Marshall? o întrebă pe un ton liniştit, iar cei doi agenţi de pază rămaseră uşor mai în urmă, dar suficient de aproape ca să poată acţiona în cazul în care era atacat. Înţeleg că aveţi o

problemă. Am o întâlnire cu o clientă în această după-amiază şi am remarcat şedinţa foto de aici. M-am gândit să vă fac o vizită. Clienta mea se va supăra dacă îi duc mai puţine piese, dar nu va şti, atât timp cât nu le-a văzut. Şi mi le puteţi trimite înapoi mai târziu. Îi voi spune că a fost o întârziere la atelierul meu, dacă veţi alege o parte dintre piesele de care este ea interesată.

— Trebuie să existe un sfânt al editorilor juniori aflaţi la ananghie, îi spuse Liz recunoscătoare. Era o mare admiratoare a creaţiilor sale.

— Aş prefera să nu vă arăt aici piesele, explică el. Sunt sigur că înţelegeţi. Dacă aveţi câteva minute, am un apartament închiriat la Ritz. Am putea merge acolo.

Hotelul se afla la doar douăzeci de metri distanţă. Ea îl privi surprinsă. Vorbea o engleză aproape perfectă, cu un uşor accent italian.

Liz se simţi ca un om al străzii când intră la Ritz alături de el, îmbrăcat cum era în costumul acela perfect. Ea purta pantaloni mulaţi, încălţăminte sport, un tricou şi o haină de ploaie, iar pentru prima dată i se întâmpla să nu aibă o pereche de pantofi cu toc în geantă. În plus, la cinci dimineaţa când se trezise, nici nu se sinchisise să-şi pieptene părul. Îl prinsese pur şi simplu cu o agrafă, băuse o ceaşcă din cafeaua pregătită de Jean-Louis şi ieşise pe uşă. Iar acum arăta groaznic.

A fost impresionată să vadă că Alessandro di Giorgio avea un apartament imens pe latura hotelului care dădea înspre Place Vendôme. Îl folosea pentru întâlnirile sale cu clienţi privaţi şi, fără nicio ezitare, deschise încuietoarea servietei şi scoase douăsprezece bijuterii cu diamante, rubine, smaralde şi safire, care îţi tăiau răsuflarea. Piesele erau chiar mai mari şi mai impresionante decât cele pe care plănuise să le folosească de la celălalt bijutier, lucru care însemna că ar fi apărut mai multe creaţii di Giorgio în fotografii, dar, în acest moment, nu avea de ales, şi erau cele mai frumoase piese pe care le văzuse vreodată.

— Îmi daţi voie să vă întreb cine este clienta dumneavoastră pentru astfel de piese?

Era fascinată. Bijuteriile erau imense.

— Soţia unui emir, spuse el discret, dar nu menţionă vreun nume. Vă vor ajuta?

— Doamne, dar ăsta e un miracol! spuse ea, privindu-l uimită.

— Luaţi orice doriţi, orice aveţi nevoie. Am să mă scuz faţă de soţia emirului.

Aceasta însemna pentru el o bună promovare. Era bine cunoscut în Statele Unite, dar mai renumit era în Europa. Se afla la a treia generaţie de bijutieri din familia sa. Bunicul său pornise afacerea, iar tatăl, care trăia încă, era şi el implicat. Alessandro avea treizeci şi opt

de ani şi proiecta modele pentru tatăl său de cincisprezece ani. Liz se documentase meticulos pentru acest articol şi aprecia faptul că multe dintre piesele lor erau unicat şi că munca lor era atât de respectată în Europa. Aveau magazine în Roma, Londra şi Milano, dar niciunul la Paris. Aici venea personal să îşi întâlnească clienţii, iar faptul că se afla astăzi aici nu însemna decât că avusese un noroc nesperat.

Liz alese patru dintre piesele cele mai mari, iar Alessandro o aprobă din cap în timp ce alegea. Înţelese direcţia spre care se îndrepta şi imaginea pe care urmărea s-o surprindă şi îi sugeră o a cincea piesă, care considera că se potrivea contextului. Ea încuviinţă şi o adăugă celorlalte. El îi împachetă piesele alese în cutii şi rugă un agent de pază s-o însoţească pe platou. După zece minute, ieşiră din hotel, Liz ducând cu ea o plasă comună de cumpărături, cu sigla Ritz, conţinând tot ce avea nevoie, şi chiar o piesă în plus. Când se întoarseră pe platou, se opri şi privi în sus spre el, neştiind ce să spună. Îi salvase pielea, dar ar fi dat dovadă de nepoliteţe, dacă ar fi spus aşa ceva unui bărbat atât de bine-crescut şi de rafinat ca el. Se arătase extrem de politicos.

— Mi-aţi salvat cu adevărat viaţa. Aproape că-i dăduseră lacrimile spunând acestea, iar el zâmbi. Am să vă aduc totul înapoi în această seară sau mâine, cel mai târziu.

— Nu vă grăbiţi, spuse el calm. Voi fi aici timp de trei zile. Avem o serie de clienţi cu care ne întâlnim în Paris.

— Veniţi vreodată în New York? îl întrebă. Simţea că îi datora ceva pentru ajutorul său extrem de generos.

— Nu prea des. Majoritatea tranzacţiilor noastre au loc în Europa. Dar vin din când în când. Îmi place foarte tare New Yorkul. Părea mai tânăr, în timp ce-i vorbea. Era atât de serios şi de bine îmbrăcat, încât, la început, se gândise că era mult mai în vârstă. Dar acum îşi aminti că era doar cu zece ani mai mare decât ea.

— Ei bine, vă rămân datoare, şi următoarea dată când veniţi la New York mă voi revanşa cu o masă de prânz sau cu o cină.

— Mă bucur că v-am putut fi de folos. Sper ca sesiunea dumneavoastră să meargă bine, domnişoară Marshall, spuse el formal.

— Acum va merge cu siguranţă, mulţumită dumneavoastră. Liz îi zâmbi bucuroasă, iar el nu avu nicio dificultate să observe, dincolo de părul nepieptănat şi de hainele de serviciu, ce fată frumoasă era.

— *Arrivederci*, spuse el, apoi se îndepărtă şi urcă într-un Mercedes, alături de şofer şi de un agent de pază, lăsându-l pe celălalt agent cu ea, întrucât avea acum câteva dintre cele mai valoroase creaţii ale sale.

După o jumătate de oră, se întoarseră la lucru. Era într-o stare de spirit grozavă, acum, că avea toate cele necesare, iar fotograful se bucură când văzu piesele. Erau mult mai frumoase decât cele promise

de celălalt bijutier.

La ora şase, când Jean-Louis trecu pe-acolo, ei încă lucrau. Liz părea încordată, afectată încă de problemele din acea dimineaţă, dar totul mergea bine.

— Eşti aproape gata? îi şopti el, apropiindu-se prin spatele ei şi luând-o prin surprindere. Ea îi zâmbi.

— Încă vreo oră.

Era îngheţată bocnă, dar nu-i păsa. Vremea fusese oribilă, dar fotografiile ieşiseră minunat.

— Cum ai rezolvat cu bijuteriile lipsă?

— A căzut din cer un înger cu servietă şi mi-a oferit nişte piese chiar mai bune.

Îi zâmbi, încă zguduită de sperietura de dimineaţă.

— Ce înseamnă asta? Jean-Louis păru derutat, căci, deşi ştia cât de bine se descurca Liz în situaţiile-limită, se gândi că aceasta fusese o problemă prea mare chiar şi pentru ea.

— Exact ce am spus. S-a nimerit ca unul dintre bijutierii cu care lucrăm să fie în Paris şi să treacă pe aici. Avea cu el o servietă plină cu bijuterii incredibile pentru un client arab şi mi-a dat cinci dintre ele pentru fotografii. Sunt cele mai frumoase bijuterii pe care le-am văzut vreodată, mai bune decât cele pe care le aveam. Şi mai mari.

— Ai puteri magice, spuse el, îmbrăţişând-o, şi duci o viaţă fermecată. Se simţise cu adevărat binecuvântată în ziua aceea. Mă întâlnesc cu un prieten la Ritz pentru un pahar, îi spuse el. Vino şi tu când termini şi plecăm acasă. Apoi dispăru în direcţia hotelului Ritz, iar Lizzie se întoarse la lucru.

Mai trecură alte două ore până când reuşiră să termine de fotografiat toate piesele lui di Giorgio. I le înapoie agentului de pază care o însoţise toată după-amiaza şi îi scrise în grabă un bilet lui Alessandro di Giorgio, mulţumindu-i din nou. Îi promise să-i trimită copii ale fotografiilor. Apoi se întâlni cu Jean-Louis la bar. El se bucura de un pahar de Kir Royal împreună cu un prieten vechi. Fuseseră colegi de şcoală, iar acesta arăta la fel de dezordonat şi de ciufulit ca Jean-Louis. Aproape că păreau gemeni. Jean-Louis îi spuse că era artist şi că avea un studio în Montmartre, care îi aparţinuse cândva lui Toulouse-Lautrec{4}. Trebui să recunoască faptul că, pentru prima dată, arăta şi ea la fel de nearanjată ca ei. Abia aştepta să ajungă acasă, la căldură şi să facă o baie lungă şi fierbinte.

În jurul orei zece, ajunseră înapoi la apartamentul lui, iar Lizzie trebuia să se trezească din nou la ora cinci, pentru cea de-a doua zi de fotografii. De această dată, aveau să folosească Place de la Concorde ca locaţie, iar în cea de-a treia zi, Arcul de Triumf. O aştepta o săptămână grea. Jean-Louis era liber în ziua următoare şi plănuia să şi-o petreacă alături de prieteni.

Când Liz se scufundă în cada de baie şi închise ochii, se gândi la toate fotografiile făcute în acea zi, la bijuteriile folosite, la model şi la vestimentaţie. În timp ce filmul acelei zile i se desfăşura din nou în minte, se simţi mulţumită de munca ei. Iar când adormi în patul lui Jean-Louis, încă se gândea la aceleaşi lucruri şi îşi făcea griji pentru ziua următoare. El îi aruncă o privire şi stinse lumina zâmbind. Nu cunoscuse pe nimeni care să lucreze atât de mult ca Liz şi, cu siguranţă, nu-şi dorea aşa ceva pentru el. Puţini oameni îşi doreau asta.

Primele zile de după sărbători ale lui Annie nu erau cu nimic mai liniştite decât ale lui Liz. Părea să se fi aşternut haosul în toate şantierele ei. Cel mai important constructor îşi dăduse demisia şi toate proiectele erau decalate. După prima zi a anului, se dezlănţuise iadul. Era atât de stresată, încât toată săptămâna nu apucase să mănânce măcar o dată de prânz. Abia joi după-amiaza reuşi să se întoarcă la birou la o oră decentă. Avea unele schiţe care trebuiau modificate şi dorea să-şi pună fişierele în ordine. În plus, trebuia să răspundă la o groază de apeluri şi de e-mailuri. O rugă pe asistentă să-i pregătească o cafea neagră şi se apucă de treabă. Decise ca, înainte de toate, să deschidă corespondenţa de pe birou. Cea de-a doua scrisoare era de la şcoala lui Kate, şi brusc se panică, gândindu-se că poate a uitat să-i plătească taxele de şcolarizare. De obicei, se ocupa contabilul ei de acest aspect, însă era posibil ca cecul să nu fi ajuns la destinaţie. În schimb însă, inima aproape i se opri în loc când văzu conţinutul scrisorii. Era o confirmare la cererea prin care Kate renunţa la şcoală pentru un semestru. Săptămâna lui Annie fusese şi aşa destul de stresantă, astfel că se înfurie în secunda în care citi scrisoarea. Ce naiba avea Kate de gând? Annie uită de orice alte activităţi şi o sună furioasă.

— Vreau să ne întâlnim la apartament în seara asta, lătră în telefon, lucru total atipic pentru ea. Rareori îşi pierdea cumpătul faţă de nepoţii ei. Prefera să ofere explicaţii şi să aibă o atitudine rezonabilă. Dar ceea ce făcuse Kate nu era rezonabil. Annie nu avea de gând s-o lase să renunţe la şcoală, mai ales că nu îi ceruse permisiunea. Deşi, la cei douăzeci şi unu de ani ai ei, nici nu mai trebuia să-i ceară permisiunea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katie, uimită.

— Discutăm când ne vedem, spuse Annie tranşant. Nu la telefon. Ajung acasă în jur de ora opt. Să fii acolo! Spunând acestea, îi închise telefonul, fără a aştepta vreun răspuns din partea ei. Annie era atât de furioasă, încât tremura. Nu îi crescuse vreme de şaisprezece ani, învăţându-i tot ce putuse şi oferindu-le tot ce era mai bun, pentru ca ei să abandoneze şcoala. Katie era o artistă talentată, iar Annie îşi dorea

ca ea să meargă în continuare la şcoală şi să îşi ia diploma.

Termină toate sarcinile de pe birou în timp record şi, la plecare, luă cu ea acasă schiţele pe care le avea de modificat. Fusese atât de distrasă în restul după-amiezii, încât nici nu mai putea gândi coerent. Luminile erau aprinse când ajunse acasă, iar Katie se afla în camera ei şi asculta muzică. Ieşi din cameră în clipa când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi rămase pe loc, privindu-şi mătuşa. Annie era, evident, palidă. Îşi scoase haina, o atârnă în cui şi se duse în sufragerie, iar Katie o urmă. Annie se aşeză şi îi aruncă o privire în egală măsură dezamăgită şi furioasă. Dezamăgirea o tulbură pe Katie mai mult decât furia.

— Ce naiba e în capul tău? au fost primele cuvinte pe care Annie i le adresă. Am primit scrisoarea de la şcoala ta. Nici măcar nu m-ai întrebat. Asta dă dovadă de o gravă lipsă de respect. Şi ce plănuieşti să faci acum, fără o diplomă? Să lucrezi la Mcdonald's?

Katie se strădui să-şi păstreze un ton calm. Voia să-i demonstreze lui Annie că era un adult, nu un copil. Avea dreptul să ia propriile decizii.

— Mi s-a oferit o slujbă pe care vreau s-o accept, timp de un semestru. M-am gândit că aş putea-o face şi ca proiect de artă sau ca stagiu de practică, dar nu mi s-a acceptat propunerea. Aşa că mi-am îngheţat un semestru. Nu e aşa mare scofală. Mă întorc la şcoală în semestrul următor.

— Despre ce fel de slujbă e vorba? întrebă Annie, încă supărată pe felul cum procedase Katie. În timpul sărbătorilor, nu menţionase cum că ar avea de gând să renunţe la şcoală sau să facă un stagiu de practică. Putea, cel puţin, să fi discutat cu mătuşa ei.

— E o slujbă bună, spuse Katie, amânând să răspundă la întrebare. Vreau s-o fac.

— Dar în ce constă? Annie era înverşunată în felul cum puse întrebarea, aşa cum numai ea putea fi când era nervoasă, lucru care se întâmpla extrem de rar. Şi îi dorea tot binele lui Katie.

— Voi realiza desenele pentru un salon de tatuaje, spuse Katie încet, iar Annie o privi îngrozită.

— Ai înnebunit? Renunţi la un semestru la Pratt, una dintre cele mai prestigioase şcoli de artă din ţară, ca să lucrezi la un salon de tatuaje? Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu glumesc. Realizează nişte proiecte artistice grozave. Ştiu că acolo îmi voi putea folosi cu adevărat creativitatea. Există o serie de artişti importanţi care au început în saloane de tatuaje.

— Dacă nu te-aş iubi atât de mult, te-aş ucide. Katie, nu poţi face asta. Este prea târziu să te reînscrii la şcoală pentru semestrul acesta?

— Nu ştiu. N-am să mă înscriu. Voi lucra la salonul de tatuaje. Am început marţi şi îmi place la nebunie. Am renunţat deja la camera mea de cămin, începând din acest weekend.

— În acest caz, mă aştept să locuieşti acasă. Tonul lui Annie era glacial. Fiind atât de furioasă şi de supărată, abia mai putea vorbi.

— Oricum aveam de gând să fac asta, adăugă Katie politicoasă. Ti-am spus, mă voi întoarce la şcoală semestrul viitor. Vreau să fac asta o vreme. Este foarte creativ.

— Poţi să-mi spui ce anume consideri tu că e creativ în a tatua ancore şi vulturi pe fundurile oamenilor? Acesta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit.

Katie fusese mereu altfel decât ceilalţi. Era mai independentă, mai artistă, mai individualistă, mai curajoasă şi nu se temea niciodată să încerce idei noi. Dar aceasta era una dintre cele mai proaste idei pe care le avusese vreodată, după părerea lui Annie. Îşi susţinuse mereu nepoata, dar de data asta întrecuse măsura.

— Paul are vreo legătură cu alegerea ta? o întrebă Annie suspicioasă, iar Katie scutură din cap, cu lacrimi în ochi.

— Nu. Şi el e supărat pe mine. Crede că e o prostie şi că e nedemn şi nepotrivit pentru o femeie.

— Are dreptate în privinţa asta. Annie nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost să spună despre nepoata sa că este creatoare de tatuaje sau ce părere ar fi avut părinţii ei despre asta. Nici nu se putea gândi măcar. Sunt foarte dezamăgită de tine, Katie, spuse Annie, liniştindu-se puţin. Mă aştept să termini şcoala. Nu pentru mine, ci pentru tine. Vei avea nevoie de o diplomă, ca să poţi face ceva important cu arta ta sau măcar să-ţi poţi lua o slujbă.

— Ştiu asta, spuse ea rezonabil, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu-i plăcea s-o dezamăgească pe mătuşa ei, pe care-o iubea foarte mult şi al cărei respect conta enorm pentru ea. Am vrut să fac ceva diferit şi mai creativ, iar tatuajele mi-au plăcut dintotdeauna.

— Ştiu, spuse Annie, în timp ce se aplecă spre ea şi o prinse de braţ. Dar îmi doresc să termini şcoala, iar un salon de tatuaje este un loc de prost gust. Oamenii de acolo sunt oribili.

— Nu ştii asta şi oricum nu-mi pasă. Pe mine mă interesează partea artistică. Altcineva se poate ocupa de tatuaje. Nu-i spuse mătuşii că o învăţau să şi tatueze.

— Ted şi Lizzie ştiu? o întrebă Annie, curioasă dacă era o conspiraţie sau doar una dintre ideile nebuneşti ale lui Katie. Dar Katie scutură din cap în semn că nu. Nici ei n-au să fie prea fericiţi. Iar când Annie spuse asta, Katie îşi împinse bărbia înainte sfidătoare, la fel cum făcea când avea cinci ani. Mereu îi fusese cel mai greu să o controleze pe Katie, niciodată temătoare să-şi susţină propriile idei sau să îşi asume consecinţele propriilor alegeri.

— Trebuie să fac ceea ce mă face pe mine fericită şi ceea ce este bine pentru mine, nu doar ce vă convine vouă. Vreau să învăţ să fac tatuaje frumoase. E o formă de artă grafică, chiar dacă ţie nu-ţi place.

După aceea am să mă întorc la şcoală. Păru încăpăţânată şi sfidătoare când spuse aceste vorbe.

— Voi avea grijă să-ţi ţii promisiunea, spuse Annie cu asprime, apoi îi şterse lui Katie lacrimile de pe obraji şi vorbi pe un ton mai blând. Mi-aş dori să nu mai fi atât de al naibii de independentă şi să mai asculţi şi de mine din când în când.

— Ascult de tine, dar trebuie să fac ceea ce consider că e bine. Am douăzeci şi unu de ani. Nu mai sunt copil.

— Pentru mine vei fi mereu un copil, spuse Annie cu sinceritate. Era conversaţia pe care o avusese cu Whitney cu o lună în urmă, despre acceptarea faptului că au crescut, că trebuie să-i lase să facă propriile greşeli şi să aibă propriile lor vieţi. Nu-i putea proteja la nesfârşit.

— Unde e salonul acesta? întrebă Annie, iar Katie îi spuse. Era situat într-un cartier oribil, şi simpla idee că Katie s-ar afla în acea zonă o umplu pe Annie de groază. Dacă i se întâmpla ceva? Dacă se îmbolnăvea de SIDA de la vreunul dintre acele folosite? Mi-aş dori să renunţi la ideea asta, o rugă Annie. Chiar este una dintre cele mai proaste pe care le-ai avut.

— N-am de gând să renunţ, spuse Katie cu înverşunare. Sunt adult şi am dreptul să iau această hotărâre.

— Presupun că da, spuse Annie cu tristeţe, însă nu toate deciziile pe care le luăm sunt şi corecte.

— Vom vedea, spuse Katie liniştită, pregătită să-şi apere independenţa, oricât ar fi costat-o. Nu-i împărtăşi mătuşii ei că-şi dorea şi să călătorească şi că voia să meargă împreună cu Paul la Teheran, în primăvară, pentru ca acesta să-şi viziteze familia. Se gândi că, pentru moment, astfel de veşti mai puteau aştepta. După ce discutară pe un ton liniştit alte câteva minute, Kate se întoarse în camera ei. Plănuise să-şi aducă toate lucrurile de la cămin în acel weekend.

În camera ei, Annie luă două aspirine pentru durerea de cap pe care o avea de la amiază şi se întinse pe pat. Ar fi sunat-o pe Lizzie, dar nu voia s-o deranjeze la Paris, mai ales că acolo era trei dimineaţa. În schimb, îl sună pe Ted. Acesta nu răspunse, iar apelul a fost transferat către mesageria vocală. Annie îi lăsă mesaj s-o sune cât putea de repede. Nu-i venea să creadă că nepoata ei avea să lucreze într-un salon de tatuaje. Numai gândul acesta îi făcea rău. Tot ce putea spera era ca ea să-şi revină, să se ţină de promisiune şi să se întoarcă la şcoală. Cel mai rău lucru i se părea faptul că, oricât de mult o iubea, Annie nu putea face nimic. Peste noapte, parcă îşi ieşise din rol.

capitolul 12

A doua zi a fost şi mai stresantă pentru Annie. Avu o neînţelegere cu doi furnizori şi o întâlnire foarte dificilă cu unul dintre cei mai pretenţioşi clienţi ai ei. Vremea era îngrozitoare, motiv pentru care lucrările erau toate întârziate, iar faptul că nepoata ei renunţase la şcoală, fără ca măcar să fi discutat cu ea înainte sau să-i fi cerut sfatul, îi dădu o stare de nervozitate toată ziua. Ideea ca ea să lucreze într-un salon de tatuaje i se părea tot mai rea, cu cât se gândea mai mult. Iar de la Ted încă nu avea nici o veste. Îşi dorea măcar un umăr pe care să poată plânge şi era probabil ca el să fi avut un cuvânt de spus în faţa surorii sale mai mici sau poate că Liz ar fi putut face asta la întoarcere. Momentan însă, Liz se afla încă la Paris, cufundată până peste cap în munca ei, iar Ted n-o sunase înapoi.

Spre seară, Annie nu mai rezistă şi, după ce vizită o construcţie unde toate mergeau prost, opri un taxi şi îi dădu şoferului adresa salonului de tatuaje, pe care Katie i-o spusese cu o seară înainte. Se afla pe Ninth Avenue, în cartierul care se numise cândva *Hell's Kitchen*{5} şi care în ultimii ani suferise mici îmbunătăţiri. Cu toate astea, nu era un loc pe unde Annie şi-ar fi dorit să umble nepoata ei, cu atât mai puţin să meargă la lucru, în loc să-şi termine şcoala. Oftă gălăgios când ajunseră la destinaţie. Salonul de tatuaje avea o firmă luminoasă cu neoane, iar în faţa intrării un grup de oameni dezgustători stăteau şi fumau. Annie nu văzuse în viaţa ei oameni mai urâţi.

— Aţi greşit adresa? o întrebă şoferul la auzul oftatului de disperare venit de pe scaunul din spate.

— Nu, din nefericire adresa e corectă, spuse ea şi-l plăti, lăsându-i un bacşiş generos.

— Vă faceţi un tatuaj?

Şoferul părea surprins. Annie nu era tocmai genul. Era îmbrăcată într-un paltonaş negru de lână, pantaloni negri largi şi un pulover negru de caşmir, şi arăta extrem de aranjată.

— Nu, nu-mi fac. Mă uit doar.

Nu voia să recunoască în faţa lui că nepoata ei lucra aici. Era prea stânjenitor şi deprimant.

— Eu nu mi-aş face, dacă aş fi în locul tău, o sfătui el. Te poţi îmbolnăvi de SIDA de la ace, o avertiză.

— Ştiu. Îi mai mulţumi o dată şi coborî din taxi, apoi împinse uşa salonului şi privi în jur. Toţi cei care lucrau acolo aveau piercinguri şi tatuaje, iar majoritatea aveau braţele complet acoperite cu tatuaje colorate. Nu-i păsa ce spunea Katie, lui Annie tot nu i se părea că asta

era artă.

O femeie se apropie s-o întrebe dacă o putea ajuta cu ceva, iar ea îi spuse c-a venit s-o vadă pe Kate Marshall. Annie arăta ca un vizitator de pe altă planetă, cu părul ei blond şi drept, cizmele înalte şi moderne şi paltonul ei negru, nou. Îi venea s-o ia la fugă pe uşă, dar rămase pe loc, aşteptând-o pe Kate, iar, câteva minute mai târziu, nepoata ei veni pe o uşă din spate, unde se aflau încăperile private. Purta o fustă mini, un pulover roşu pe gât şi cizme milităreşti roşii, iar părul ei scurt era vopsit negru-albăstrui. Dar chiar şi îmbrăcată aşa, lui Annie i se păru că arăta mult prea bine pentru un astfel de loc.

— Ce cauţi aici? o întrebă Katie în şoaptă. Părea agitată de venirea lui Annie.

— Am vrut să văd unde lucrezi. Cele două femei se priviră adânc în ochi, iar, în final, Katie îşi retrase privirea. Ştia că nu o putea convinge pe Annie că decizia ei era un lucru acceptabil, în locul şcolii, dar nici nu credea că era nevoie să-şi apere punctul de vedere. Luase o decizie care ei îi păruse corectă. Eşti bine? o întrebă Annie cu blândeţe, iar Katie aprobă din cap, apoi zâmbi şi păru mai fericită decât cu un minut în urmă.

— Mă distrez. Mă învaţă multe lucruri. Vreau să învăţ să fac tatuaje, doar ca să ştiu ce presupune şi cum funcţionează desenul pe piele.

Annie se abţinu să întrebe: „De ce?" Stătu doar câteva minute, iar Katie nu o prezentă colegilor. Faptul că mătuşa ei venise s-o verifice o făcea să pară un copil, deşi ea nu se mai considera un copil. Era un adult. Faptul că Annie venise acolo o făcea să se simtă jenată, astfel că, după ce aruncă o privire în jur, Annie plecă.

Îi veni să plângă pe drum înapoi, în taxi. Nu-şi putea scoate din minte imaginea acelor oameni. Aveau piercinguri şi verigi peste tot. I se părea că formau un grup înspăimântător. Mai avea de vizitat un şantier, înainte de a se întoarce la birou, şi apoi acasă, la sfârşitul zilei.

Locul construcţiei prezenta probleme şi, când ajunse, se supără teribil descoperind că unul dintre muncitori lăsase mai devreme un furtun deschis şi că, din cauza vremii reci, apa de pe jos se transformase în gheaţă. Era un prilej de accidente şi o altă bătaie de cap, de care nu avea nevoie. Le atrase atenţia şefului de echipă şi antreprenorului, care erau acolo, apoi, cu gândul la Kate şi la noua ei slujbă, Annie trecu peste grămada de moloz şi ieşi în grabă de pe şantier, întorcându-se pe stradă. Se făcuse târziu. Mintea îi era atât de absorbită de grija pentru Katie, încât nu remarcă fâşia de gheaţă de sub picioarele ei şi alunecă brusc pe un picior, căzând cu un scâncet ascuţit, iar cizmele cu toc înalt îi zburară în aer. Unul dintre muncitori o văzu căzând şi alergă s-o ajute. O ridică, o şterse de praf şi o puse pe picioare. Dar în momentul când o ridică, Annie gemu, îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi crezu că va leşina din cauza durerii.

Cineva îi aduse un scaun pliant, dar durerea pe care o simţea în gleznă era cumplită.

— Sunteţi bine? o întrebă şeful de echipă, cu o privire îngrijorată. Se întâmplă exact ceea ce prevăzuse mai înainte. Nu se gândise însă că tocmai ea avea să fie victima. Fusese complet abătută şi neatentă, după vizita la salonul de tatuaje, iar în graba de a se întoarce la birou, nu se uitase pe unde călca. Şi chiar era unul dintre momentele rare când venea cu pantofi cu toc la şantier. Nu plănuise să viziteze vreun şantier în ziua respectivă, dar îşi schimbase decizia când ajunsese la birou.

Câţiva dintre muncitori se adunaseră deja în jurul ei, iar când încercă din nou să stea în picioare, îşi dădu seama că nu putea. Era foarte nervoasă pe ea însăşi. De douăzeci de ani vizita şantiere şi nu se rănise niciodată. Fusese o mare greşeală să poarte cizme cu toc înalt în acea zi.

— Cred că e rupt, spuse Annie, icnind la încercarea de a se ridica. Nu se putea sprijini pe el.

— Ar fi bine să mergeţi la spital, spuse şeful de echipă. Aţi putea avea doar glezna scrântită, dar oricum trebuie să faceţi o radiografie, ca să ştiţi cum staţi, şi puteţi să-l puneţi în ghips, dacă e nevoie.

Asta îi mai lipsea acum. Cu toate câte avea pe cap în aceste zile, nu-şi dorea să şchiopăteze de colo-acolo în cârje sau cu piciorul în ghips.

— Cred că am să merg acasă, să pun nişte gheaţă pe el, spuse ea încercând să se îndepărteze şchiopătând, fără succes. În final a fost nevoie de doi bărbaţi ca s-o urce într-un taxi. Un al treilea îi aduse servieta şi poşeta. Mulţumesc. Îmi cer scuze că sunt aşa o pacoste.

— Nu sunteţi. Dar mergeţi la Urgenţă, insistă şeful de echipă.

Ea încuviinţă din cap, pretinzând că e de acord cu el, dar, odată ajunsă în taxi, îi dădu şoferului adresa de la birou. Era convinsă că va fi mai bine odată ce va ajunge acasă şi-şi va scoate cizmele din picioare, deşi momentan locul acela o durea îngrozitor. Când ajunse la birou, nu se putu da jos din taxi. Şoferul se întoarse s-o privească cum se forţa.

— Se pare că v-aţi lovit destul de serios, spuse şoferul, cu compasiune în glas. Ce aţi păţit?

— Am alunecat pe gheaţă, spuse ea, încercând să se sprijine de uşă, dar nu-şi putu lăsa piciorul pe sol fără să-i vină să urle de durere.

— Bine că nu v-aţi lovit la cap, comentă şoferul. Era evident că nu avea unde să se ducă. Nu se putea mişca. Ce-ar fi să vă duc la spital? Poate e rupt.

Începea să creadă şi ea că îşi rupsese piciorul şi era furioasă pe ghinionul pe care-l avusese. Alunecă înapoi pe banchetă şi îl rugă s-o ducă la camera de urgenţă a spitalului NYU. Se simţea ca o proastă mergând acolo, dar nu era în stare să mai facă un pas. Avea nevoie cel

puţin de cârje.

Şoferul o duse la spital şi o lăsă să aştepte în maşină, cât timp el intră să caute o asistentă. Se întoarse împreună cu o femeie în uniformă albastră, care împingea un cărucior cu rotile, în timp ce Annie aştepta neajutorată pe marginea banchetei. Nu putea merge.

— Ce avem aici? întrebă asistenta pe un ton amabil.

— Cred că mi-am fracturat glezna. Am căzut pe gheaţă. Annie era palidă şi părea să aibă dureri mari. Asistenta o ajută să se urce în cărucior, apoi Annie îi mai dădu şoferului încă zece dolari, iar acesta îi ură noroc. Se simţea rău din cauza durerii şi-i venea să plângă, mai mult din pricina lui Katie decât a piciorului lovit. Nu suporta s-o ştie că lucrează într-un salon de tatuaje, iar locul acela arăta cumplit. Numai la asta se putea gândi în timp ce femeia în uniformă albastră îi împingea căruciorul spre ghişeul de înregistrări, unde Annie îi înmână funcţionarului cardul ei de asigurări. Completă formularul, îi puseră o brăţară de plastic pe mână, cu numele şi data naşterii, apoi îi parcară căruciorul, îi dădură un pachet de gheaţă şi-i spuseră să aştepte.

— Pentru cât timp? întrebă Annie, privind prin sala de aşteptare aglomerată. Nu-şi dădea seama dacă ordinea se stabilea prin triere sau în funcţie de momentul sosirii, dar, oricum, ar fi putut dura ore întregi. Erau cel puţin cincizeci de oameni acolo, majoritatea răniţi sau bolnavi.

— Vreo două ore, spuse femeia cu sinceritate. Poate mai puţin, poate mai mult. Depinde de gravitatea cazurilor de dinaintea dumneavoastră.

— Poate ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse Annie descurajată. Avusese o zi îngrozitoare, de fapt, două, şi numai aşa ceva nu-i lipsea acum.

— Nu ar trebui să plecaţi acasă, dacă e rupt, o sfătui femeia. Nu cred că vreţi să vă întoarceţi aici la patru dimineaţa, cu glezna cât mingea de fotbal, urlând de durere. Dacă tot sunteţi aici, ar fi bine să faceţi o radiografie, ca să aflaţi.

Părea un sfat înţelept, iar Annie decise să aştepte. Nu avea altceva de făcut acasă. Nici măcar la birou nu reuşise să ajungă, ca să-şi ia schiţele. Oricum nu putea lucra, având în vedere durerea acută pe care o simţea. Încă îi era rău şi spera să nu vomite. Se minuna de starea proastă pe care i-o dădea un accident atât de mic. Când încercă să-şi mişte piciorul în căruciorul cu rotile, o străpunse o durere cumplită. Rămase o vreme cu ochii închişi, încercând să suporte durerea, apoi femeia de pe scaunul de lângă ea începu să tuşească. Părea foarte bolnavă, aşa că, pe cât putu de discret, Annie îşi împinse scaunul mai încolo. Nu voia să se mai şi îmbolnăvească. Glezna accidentată îi era suficientă. Îşi împinse singură scaunul într-un colţ liniştit, unde nu stătea nimeni încă, şi privi cum paramedicii aduseră

un bărbat pe o targă, suspectat că ar fi avut gâtul rupt. Fusese un accident de maşină. Imediat după aceea, sosi un bărbat care făcuse atac de cord. Dacă ar fi selectat cazurile, îşi dădea seama că ar fi putut sta acolo o veşnicie, deoarece cazurile mai grave ar fi fost tratate înaintea ei. Se făcuse deja cinci şi jumătate şi era posibil să urmeze o noapte lungă. Privi de jur-împrejurul sălii de aşteptare, care arăta ca şi cum cineva ar fi golit un întreg aeroport în sala serviciului de urgenţă.

Închise din nou ochii, încercând să facă faţă durerii prin respiraţie, iar un moment mai târziu, cineva se ciocni de căruciorul ei, cerându-şi apoi mii de scuze, în timp ce ea deschidea ochii. Era un bărbat înalt şi brunet, cu o atelă gonflabilă pe braţ. Figura lui i se păru cunoscută. Închise din nou ochii. O cizmă îi era înghesuită în cărucior, iar piciorul desculţ se umflase şi atinsese de două ori dimensiunea normală, de când ajunsese acolo, începând să se învineţească vizibil. Nu ştia dacă asta însemna că era rupt sau nu. Moţăi în scaun o vreme, dar disconfortul din zona gleznei o menţinu conştientă şi, în final, deschise ochii. Bărbatul cu atela stătea într-un scaun lângă ea şi avea o înfăţişare aspră. Atela îi fusese fixată pe braţul stâng, iar cu mâna dreaptă îşi folosise telefonul pentru a anula întâlniri. Părea un om ocupat. Purta pantaloni scurţi, tricou şi pantofi sport şi-l auzi povestind cuiva că se lovise în timp ce juca squash. Era chipeş şi avea un corp atletic. Părea să aibă dureri mari în timp ce vorbea. Stătură unul lângă altul fără a-şi vorbi o bună bucată de vreme. Ea avea dureri prea mari ca să mai poată socializa şi îi venea să plângă. În timp ce stătea singură acolo, o cuprinse un puternic sentiment de autocompătimire.

La televizorul din camera de gardă începeau ştirile de la ora şapte, în care mai întâi anunţară că prezentatorul lor, Tom Jefferson, nu va putea prezenta în acea seară, deoarece suferise un accident în timpul unui joc de squash şi se afla la spital chiar în acel moment. Annie urmărea ştirile, neacordându-le prea multă atenţie, apoi îşi dădu seama cine stătea lângă ea. Se întoarse spre el cu o expresie surprinsă, iar el păru uşor stânjenit.

— Despre tine e vorba? El încuviinţă din cap. Ce ghinion! spuse ea, zâmbind.

— La fel şi-n cazul tău, se pare. Trebuie să te doară foarte tare. Am văzut că ţi se tot umflă de când stau aici. Glezna ei devenea din ce în ce mai mare şi mai vânătă, cu fiecare minut care trecea.

Ea încuviinţă din cap, apoi se lăsă pe spate în cărucior, cu un oftat. Încerca din când în când să mişte din degete, să vadă dacă poate, dar durerea era prea mare. Îl văzuse pe Tom Jefferson făcând acelaşi lucru cu degetele sale, în timp ce încerca să aprecieze gravitatea situaţiei, şi realiză că braţul îi era fracturat.

— Cred că s-ar putea să stăm aici toată noaptea, spuse Annie când

se terminară ştirile. Problemele din Coreea şi Orientul Mijlociu îi păreau mult mai puţin importante decât glezna ei. Dar tu nu poţi intra în faţă?

— Mă îndoiesc. Cred că cele trei infarcturi, gâtul rupt şi plaga împuşcată au prioritate în faţa ştirilor. Mi-ar fi şi teamă să întreb.

Annie îi dădu dreptate.

Era o persoană discretă, în mod evident. Se retraseră apoi amândoi, complet absorbiţi de propria durere, iar ea avu sentimentul că erau naufragiaţi pe o insulă pustie. Nimeni nu părea să le observe prezenţa şi nimănui nu părea să-i pese.

Într-un final, îi trimise lui Katie un mesaj prin care o anunţa că avea să ajungă târziu acasă, dar nu menţionă motivul. Nu voia s-o îngrijoreze. Stătea aşadar singură în sala de aşteptate, alături de un străin cu mâna ruptă.

— Am fost împuşcat în braţ odată, spuse el după o vreme, când filmam un reportaj în Uganda. Ştiu că pare ridicol, dar acum mă doare mai tare. Şi el părea să se autocompătimească.

— Te dai mare? întrebă ea zâmbind. Eu mi-am rupt o coastă odată, după o căzătură din pat, când eram copil, dar glezna mă doare mai tare. Nu am fost împuşcată niciodată, aşa că eşti câştigător.

El râse când o auzi, iar ea observă că avea un zâmbet frumos, lucru cât se poate de firesc, din moment ce era un fel de vedetă de televiziune.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nepoliticos. Cum s-a întâmplat? o întrebă Tom, părând îngrijorat.

— Am alunecat pe un petic de gheaţă, pe şantier. Tocmai le spusesem muncitorilor să rezolve problema înainte să se întâmple vreun accident, apoi am căzut.

— Munceşti pe şantier? o întrebă cu o privire neîncrezătoare.

Cel puţin, discutând cu el, timpul părea să treacă mai repede. Nu aveau altceva de făcut cât stăteau şi aşteptau.

— Mai mult sau mai puţin. Am propria cască de protecţie, spuse ea, deşi nu o purtase la momentul respectiv. Iar şoferul de taxi avea dreptate. Era norocoasă că nu se lovise la cap. Sunt arhitect, îi spuse, iar el păru impresionat. Până atunci bănuise că lucra în industria modei sau în publicitate. Era bine îmbrăcată, vorbea frumos şi părea inteligentă.

— Trebuie să fie o ocupaţie distractivă, spuse el, încercând să mai înviorеze atmosfera.

— Uneori. Când nu-mi frâng gâtul pe şantiere.

— Ţi se întâmplă adesea? o tachină el.

— E prima dată.

— Şi pentru mine e prima dată când mă accidentez la sport. Mi-am petrecut zece ani ocupându-mă de diferite sarcini periculoase în

Orientul Mijlociu. Timp de doi ani am fost şef de birou în Liban. Am supravieţuit la două bombardamente. Iar acum mi-am rupt braţul jucând squash. Ce jenant! Mai mult decât orice, se simţea prost. Apoi o privi, cum stătea afundată în căruciorul cu rotile, cu piciorul în sus. Devenea tot mai vineţiu cu fiecare minut ce trecea şi era foarte umflat. Ţi-e foame? o întrebă el.

— Nu. Mi-e rău, spuse ea cu sinceritate. Nu-l cunoştea şi nu avea să-l mai revadă vreodată, nu avea motiv să păstreze aparenţele în ceea ce-l privea. Se simţea slăbită. În plus, o şi văzuse plângând o dată sau de două ori. El se gândise probabil că era din cauza durerii, dar avea legătură cu Katie. Nu-şi putea scoate din cap imaginea salonului de tatuaje.

— Mă gândeam să comand pizza, îi mărturisi el, simţindu-se uşor stânjenit de senzaţia de foame pe care o simţea într-un astfel de moment. Sunt mort de foame. Era un bărbat mare şi avea un apetit sănătos.

— Asta trebuie să fie o chestie specifică bărbaţilor. Cred că poţi să comanzi liniştit. Probabil că vom sta aici ore bune.

El zâmbi cu sfială la auzul vorbelor ei, sună de pe telefonul mobil, comandă pizza, apoi trimise câteva SMS-uri. Annie se întrebă dacă Tom avea soţie sau prietenă şi dacă va apărea vreo femeie ca să-i ţină companie. Arăta în jur de patruzeci şi cinci de ani şi avea părul negru, uşor încărunţit la tâmple.

Peste vreo oră sosi şi pizza, iar ei încă aşteptau. Comandase o porţie cu de toate, mai puţin hamsii, şi îi oferi şi ei, dar nu putea mânca. Aproape că reuşi s-o termine pe toată, în ciuda braţului lovit. Când se ridică să-şi arunce cutia de pizza la gunoi, ea observă că era chiar mai înalt decât păruse. Pe Annie o impresiona însă firea lui plăcută şi modestă. Nu cerea niciun fel de atenţie specială şi îşi aştepta liniştit rândul. La întoarcere, se oferi să-i aducă un pahar cu apă sau o cafea de la tonomat, dar ea refuză.

— Tocmai am realizat că tu îmi ştii numele, dar eu nu-l cunosc pe al tău, îi spuse politicos, când se aşeză la loc. Discuţiile acestea le umpleau timpul în mod plăcut.

— Anne Ferguson. Annie. Vreo legătură în familia ta cu ilustrul preşedinte?

El zâmbi auzindu-i întrebarea.

— Nu, mama mea a fost împătimită de istorie. Era, de fapt, profesoară de istorie. Poate s-a gândit că e o asociere amuzantă, deşi era destul de impresionată de figura preşedintelui. Am tachinat-o pe tema asta de când mă ştiu.

Annie zâmbi. Apoi aţipiră amândoi o vreme. Era ora nouă şi se afla acolo de patru ore.

Glezna îi zvâcnea deja când, într-un final, la ora zece, o asistentă îi

strigă numele, veni s-o conducă şi îi împinse căruciorul înăuntru. Ea îi spuse la revedere lui Tom Jefferson, îi mulţumi pentru companie şi îi ură noroc.

— Sper să nu ai braţul rupt, îl încurajă ea. Fusese plăcut să stea alături de el timp de patru ore. Nu se simţise singură.

— La fel sper şi eu, în cazul tău. Şi fii atentă la gheaţa de pe şantiere! Îi făcu semn cu mâna în timp ce ea dispărea în camera de gardă. Rămase acolo pentru încă două ore, timp în care i se făcu o radiografie şi un RMN, să verifice dacă nu existau fracturi de ligamente. Diagnosticul fu o entorsă destul de urâtă, deci nu fractură. Îi puseră un bandaj ca s-o strângă, îi dădură cârje şi o sfătuiră să nu calce pe glezna respectivă, deşi oricum nu putea face asta. N-ar fi rezistat durerii. Apoi o sfătuiră ca, peste o săptămână, să meargă s-o vadă un ortoped. Îi spuseră că vindecarea va dura între patru şi şase săptămâni şi că, între timp, trebuia să poarte pantofi cu talpă joasă.

Era deja miezul nopţii când asistenta îi împinse căruciorul spre ieşirea din spital şi îi chemă un taxi. La ieşire, Annie privise prin sala de aşteptare. Tom Jefferson plecase şi el. Se întrebă dacă braţul său era rupt sau doar scrântit, precum glezna ei. Conversaţia cu el fusese plăcută şi, astfel, timpul trecuse mai repede. Însă la întoarcere, mintea ei zbură din nou la Katie. Fusese o noapte lungă şi dureroasă.

Annie şchiopătă nesigură până la intrarea în clădirea unde locuia, ajutându-se cu cârjele pe care le primise. Nu ştia cum trebuiau folosite, în plus îi dăduseră la spital un calmant pentru dureri, aşa că era uşor ameţită, ca şi când ar fi băut. Descuie singură uşa apartamentului şi observă că luminile erau aprinse. Katie ajunsese acasă şi viziona un film împreună cu Paul. Singura veste bună, realiză Annie, a abandonului ei şcolar, era faptul că se va întoarce să locuiască din nou acasă, aşa încât Annie putea s-o supravegheze. Katie se întoarse cu o privire îngrozită când Annie intră în sufragerie în cârje, cu cizma într-o pungă de plastic. Faţa îi era albă ca varul.

— Ce ai păţit? întrebă Kate, venind repede s-o ajute să se aşeze pe un scaun. Annie arăta ca şi când ar fi fost la război. Katie păru supărată, iar Paul se ridică şi el s-o ajute.

— O mare prostie. Am căzut pe şantier. Purtam cizmele astea şi am alunecat pe o fâşie de gheaţă. Stupid.

— Vai, biata de tine! Katie alergă să-i aducă o pungă cu gheaţă, iar Paul o ajută să se ridice de pe scaun şi o conduse în bucătărie. Annie nu avea stabilitate pe cârje şi se simţea complet extenuată. Amândoi tinerii păreau profund îngrijoraţi. Am crezut c-ai ieşit la cină sau ceva de genul ăsta. De ce nu m-ai sunat? Aş fi putut veni la spital, să stau cu tine. Când s-a întâmplat? o întrebă Katie, în timp ce Annie se aşeză pe un scaun din bucătărie.

— S-a întâmplat la vreo jumătate de oră după ce m-am despărţit de

tine. Annie nu-i mai spuse că se întâmplase din cauză că era atât de supărată şi fusese neatentă. Am stat la spital de la cinci şi jumătate. A durat o veşnicie. Nu-i povesti despre prezentatorul de televiziune pe care-l cunoscuse. Părea irelevant, deşi o ajutase să treacă timpul mai repede, în vreme ce aşteptaseră să fie consultaţi.

— Vrei să mănânci ceva? se oferi Katie, dar Annie o refuză din cap.

— Îmi doresc doar să merg la culcare. Sunt ameţită din cauza calmantului. Să sperăm că mâine va fi mai bine.

Acum trebuia să se descurce cu cârjele şi cu săritul într-un picior. Nimic nu avea să fie uşor în următoarele câteva săptămâni.

Şchiopătă până în dormitor cu ajutorul lui Kate şi al lui Paul. El se întoarse în sufragerie, iar Kate o ajută să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de noapte. Era complicat să stea într-un picior şi să folosească cârjele. Lui Kate îi era teamă că ar putea cădea în baie şi-i spuse s-o strige în timpul nopţii, dacă avea nevoie de ajutor.

— Mă descurc, o linişti Annie. Avusese parte de o noapte extenuantă şi de două zile de coşmar, din cauza veştilor abandonului şcolar al lui Kate. Încă nu primise nicio veste de la Ted sau de la Lizzie, din Paris, de câteva zile. Se urcă în pat şi încercă să nu se gândească la nimic. Mai luă un calmant, aşa cum i se spusese să facă, şi, când capul ei atinse perna, era deja adormită. Katie o sărută, o înveli şi se întoarse la Paul. În acea seară, îşi făcuseră nişte planuri destul de mari.

capitolul 13

A doua zi lui Annie i-a fost mai greu să se îmbrace decât se aşteptase. A fost pentru ea o adevărată provocare să facă duş fără să cadă, întrucât trebuia să stea într-un singur picior. Astfel că era deja extenuată când ajunse la bucătărie în cârje. Avea însă prea mult de lucru, ca să-şi permită să rămână acasă în acea zi. Kate o ajută să coboare scările şi să urce într-un taxi, iar Annie ajunse la birou în jurul orei zece, lucru destul de atipic pentru ea, ca să nu mai vorbim de faptul că nu-şi putea vizita niciuna dintre construcţii, „cel puţin în următoarele câteva zile", îşi spuse ea.

Ted telefonă, în cele din urmă, în acea dimineaţă şi-i ceru iertare că nu o sunase mai devreme. Îi spuse că fusese foarte ocupat. Katie îi trimisese mesaj cu o seară înainte, să-i spună despre glezna lui Annie, astfel că ştia despre starea ei şi o întrebă cum se mai simţea.

— Sunt bine. Mă doare cumplit, dar nu e nimic grav. Doar o entorsă. Te-am sunat în legătură cu sora ta. Ştiai că a renunţat la şcoală şi lucrează într-un salon de tatuaje? Annie se necăji din nou în timp ce-i povestea. Glezna era o nimica toată în comparaţie cu asta.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Aş vrea eu. Sunt foarte serioasă, şi la fel e şi ea. Şi-a îngheţat un semestru, iar acum lucrează la un salon de tatuaje de pe Ninth Avenue şi spune că face artă grafică.

— E dezgustător. Nu, ticăloasa asta mică nu mi-a zis nimic. Vrei să vorbesc cu ea? Părea şi el la fel de supărat ca Annie. Amândoi considerau că abandonul şcolar era ceva grav.

— Da, dar nu cred că va avea vreun efect. Poate că te va asculta pe tine, dar mă îndoiesc. E hotărâtă să ia o pauză cu şcoala.

— Cred că e o idee proastă şi am să-i spun asta. Uneori Kate dădea mai multă importanţă sfaturilor fraţilor ei decât celor venite de la mătuşa ei, astfel că lui Annie îi reveni pentru o vreme speranţa, dar, odată ce Katie lua o decizie, era mereu foarte greu s-o întorci din drum, iar Ted ştia şi el acest lucru. Kate şi Annie semănau în privinţa asta. Amândouă erau incredibil de încăpăţânate.

— Dar tu? Eşti în regulă? Eşti incredibil de secretos în ultima vreme. Îmi fac griji pentru tine, spuse Annie cu blândeţe. Îşi făcea griji pentru fiecare dintre ei.

— Sunt bine, spuse el ţâfnos.

Îşi petrecea cu Pattie fiecare clipă când nu erau copiii la ea şi simţea că nu mai avea nicio secundă liberă. Alerga mereu înspre şi dinspre apartamentul ei sau făcea dragoste cu ea. De săptămâni bune nu se mai văzuse cu niciunul dintre prietenii lui. Dar nu-i spuse nimic din

toate astea lui Annie. Nu putea să-i spună că avea o aventură cu o femeie cu doisprezece ani mai în vârstă decât el. Ştia că Annie n-ar înţelege niciodată, iar uneori avea senzaţia că nici el nu mai înţelegea. Se întâmplase, pur şi simplu, iar acum relaţia aceasta avea o viaţă proprie şi înainta cu viteza luminii, ca un tren de mare viteză, cu Pattie pe post de şofer.

— Vino să iei cina la apartament într-una din zile. Mi-e dor de tine, îi sugeră Annie, iar Ted oftă. Acum, nu mai avea timp de nimic, fără să fie şi Pattie prin preajmă.

— Cel puţin, Katie va fi acolo cu tine să te ajute, dacă locuieşte acasă. Se simţea vinovat că n-o suna şi n-o vedea mai des pe Annie, dar Pattie avea mereu câte ceva de făcut pentru el şi voia să stea cu ea tot timpul.

— Aş prefera să se întoarcă la şcoală, spuse Annie cu tristeţe.

— Şi eu. Am s-o sun. Şi te sun şi pe tine în curând, Annie, îi promise, după care închise telefonul.

Annie îşi încheie o parte din treburi şi umblă şchiopătând prin birou, încercând să care dosare şi schiţe, lucru aproape imposibil de realizat, având în vedere cârjele. Îi era mai greu decât îşi imaginase să se descurce şi încă avea dureri.

Tocmai se întorsese înapoi pe scaunul de la birou, când sună telefonul. Asistenta ei îi transmise că la telefon era o persoană cu numele de Tom Jefferson. Annie a fost surprinsă să-i audă numele, dar preluă legătura şi îl întrebă imediat în ce stare îi era braţul.

— E rupt, spuse el descurajat. Sperase să fie o simplă entorsă. Ce-ţi face glezna?

— E scrântită rău. Dar mi-e al naibii de greu să umblu cu cârjele. După o oră de lucru la birou era deja extenuată şi îşi simţea glezna zvâcnind.

— Ştiu, am păţit-o şi eu o dată. Când jucam baschet la şcoală. Apoi schimbă macazul: Mă bucur că te-am cunoscut ieri, Annie. Mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa împreună cândva. Sau am putea merge împreună la Lourdes{6}, spuse el, iar ea râse.

— Mi-ar face plăcere. Să mergem la masă, nu la Lourdes, deşi ar fi frumos. Mereu mi-am dorit să merg în vizită acolo.

— Şi eu, spuse el pe un ton liniştit.

Annie presupuse că nu era căsătorit, dar nu voia să întrebe. Era convinsă că avea să fie un prânz ca-ntre prieteni, între invalizi, nu o întâlnire, astfel că i se păru o prostie să-l întrebe dacă era căsătorit. Nu fusese nimic romantic în întâlnirea lor iniţială. Şi fusese un mod amuzant de a se întâlni.

— Ce zici de mâine? sugeră el. Poţi ieşi în cârje?

— Mă descurc, n-am încotro. Nu-mi pot lăsa construcţiile nesupravegheate.

— Poate ar fi bine să aştepţi o zi sau două, înainte să te întorci pe şantier.

Îi propuse apoi un mic restaurant franţuzesc, pe care-l frecventa şi-i plăcea, şi îi sugeră să se vadă a doua zi la amiază acolo. Părea că avea să fie o întâlnire plăcută, dacă putea ajunge, fireşte.

— Am să te ajut la masă, tăindu-ţi carnea, se oferi ea, iar el râse.

— Eu am să te duc până la taxi.

Era un plan bun, iar el părea un om interesant de cunoscut. Era inteligent, plăcut şi chipeş.

După aceea, avu o zi lungă, şi se văzu nevoită să anuleze câteva întâlniri. Îi era prea greu să se mişte şi îşi trimise asistenta la două dintre şantiere. Katie o sună să vadă cum se mai simte şi păru foarte preocupată. În final, Annie renunţă şi se duse acasă la ora patru, încărcată cu două sacoşe pline de dosare, la care voia să lucreze. În acea seară, îl văzu pe Tom la ştiri, după ce luase un calmant şi trăsese un pui de somn. Pe ecranul televizorului, Tom părea că-şi revenise complet, cu excepţia ghipsului de pe braţ. Mâneca de la cămaşă îi era rulată în sus şi nu putea purta sacou, dar era într-o dispoziţie de zile mari şi arăta bine la ştiri.

A doua zi, când Annie intră în restaurant, Tom o aştepta deja la masă. Devenea tot mai priceput în mânuirea cârjelor, dar el o întâmpină oricum la uşă, ca s-o ajute.

— Arătăm de parcă am trecut amândoi printr-un accident feroviar, spuse el în timp ce-o conducea la masă. Îţi mulţumesc că mi-ai acceptat invitaţia. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine alaltăieri. Se aşezară şi comandară amândoi ceai cu gheaţă. Ea spuse că ar fi căzut cu cârje cu tot, dacă ar fi băut vin, iar el menţionă că nu bea niciodată la ora amiezii.

După ce comandară prânzul, Tom îi zâmbi şi trecu la subiect.

— Nu am mai apucat să te întreb seara trecută. Presupun că nu eşti căsătorită, spuse el cu speranţă şi zâmbi. Nu venise nimeni să le fie alături la spital, astfel că fiecare bănuise despre celălalt că nu avea partener. Dar el voia să i se confirme bănuiala.

— Nu, nu sunt. Dar tu? îl întrebă Annie zâmbindu-i.

— Sunt divorţat. Am fost căsătorit timp de opt ani. Sunt divorţat de cinci. Meseria mea nu este favorabilă unei căsnicii fericite. Călătoream foarte mult şi adesea lipseam de acasă mult timp. Am realizat amândoi, într-un final, că nu se mai putea, iar ea s-a recăsătorit, are o relaţie destul de decentă şi doi copii. Nici de asta n-am avut timp, iar pentru ea asta a fost o mare problemă. Nu o pot condamna. Nu mi-am dorit să am copii, pentru că nu aveam timp pentru ei, iar acum e puţin prea târziu. Nu părea prea supărat din cauza asta. Eşti şi tu divorţată? La vârsta ei şi la felul cum arăta, presupuse că trebuia să fie, şi păru

surprins când ea scutură din cap în semn că nu.

— Nu am fost căsătorită niciodată, spuse ea simplu. El fusese atât de sincer, încât Annie nu se simţi ca o ratată, când îi spuse asta. Era un fapt.

— Deci nu ai copii, spuse el. Voia să termine cu detaliile, dar ea neagă, apoi încuviinţă din cap, iar el păru confuz.

— Nu, nu am copii şi da, am. Sora mea şi soţul ei au murit în urmă cu şaisprezece ani, când s-a prăbuşit avionul în care se aflau. Eu le-am moştenit cei trei copii. La vremea aceea aveau cinci, opt şi, respectiv, doisprezece ani. Sunt adulţi acum sau cel puţin aşa susţin. Uneori, nu sunt atât de convinsă. Liz are douăzeci şi opt de ani şi este editor la Vogue, Ted este student la şcoala de drept şi are douăzeci şi patru de ani, iar Kate este artistă, are douăzeci şi unu de ani şi studiază la Pratt. Cel puţin studia, până săptămâna asta. Tocmai s-a hotărât să-şi îngheţe un semestru şi sunt teribil de furioasă pe decizia ei. Cam asta e povestea mea, îi spuse, zâmbind, în timp ce el o privea, impresionat de ceea ce auzise.

— Nu, asta e povestea lor, spuse el cu o voce caldă. A ta care e?

— Ei sunt povestea mea, spuse ea cu sinceritate. Să moşteneşti o familie gata formată când tocmai ai ieşit de pe băncile şcolii de arhitectură e o slujbă cu normă întreagă. Aveam douăzeci şi şase de ani când au venit să stea cu mine. Mi-a luat o vreme până m-am prins cum să procedez. Dar, după un timp, a devenit mai uşor.

— Şi acum? Era dintr-odată foarte curios în legătură cu ea. Nu bănuise nimic din toate astea, cu două seri în urmă. Însă nu discutaseră detalii personale. Erau prea copleşiţi de durere.

— Tocmai când am început să mă pricep mai bine, au crescut. Katie s-a mutat recent înapoi acasă, dar a locuit la cămin timp de trei ani. Partea asta nu-mi place deloc. Trebuie să stau cu mâinile în sân şi să-i privesc trăindu-şi propriile vieţi şi făcând toate nebuniile pe care le fac copiii, precum abandonul şcolar, de exemplu. Îmi lipsesc teribil.

— Sunt convins, după ce ai avut grijă de ei atâţia ani. Acesta e motivul pentru care nu te-ai căsătorit?

— Probabil… Nu ştiu… Nu am avut niciodată timp pentru altceva. Am fost prea ocupată cu ei şi să-mi ţin promisiunea făcută surorii mele, că, dacă li se va întâmpla vreodată ceva, am să iau copiii în grija mea. Asta am şi făcut. A fost minunat. N-am regretat o clipă. Au fost un dar incredibil în viaţa mea.

Fusese un schimb corect. Tinereţea ei în schimbul tinereţii lor.

— E o poveste incredibilă, îi spuse privind-o cu admiraţie. Se pare că suferi de sindromul cuibului rămas gol, fără să ai măcar propriii copii. Nu e corect. Dar presupun că ţi-a fost împlinită nevoia de a avea copii. Îţi doreşti să ai copii? Era curios în ceea ce o privea. Era plină de surprize şi părea împăcată cu viaţa ei. Nu era genul acela de femeie

disperată, nefericită, care simţea că a pierdut ultimul tren şi încerca din răsputeri să alerge după el. Aprecia asta. Nu căuta un salvator. Îi părea foarte stăpână şi împăcată cu ea însăşi.

— Nu ştiu, spuse Annie, ridicând uşor din umeri. Nu am apucat niciodată să mă gândesc la propriii mei copii. Am fost prea ocupată. Ar fi fost frumos dacă viaţa mea ar fi mers în acea direcţie, dar nu a fost aşa. A mers în sens opus. Dar oricum am primit trei copii minunaţi.

Îi zâmbi de cealaltă parte a mesei.

— Nu ai avut nicio relaţie serioasă?

— Nu, de multă vreme. Şi pentru asta am fost prea ocupată.

Nu-şi ceru scuze şi nici măcar nu părea să regrete.

— Uau! Am impresia că iau masa cu Maica Tereza, spuse Tom, zâmbindu-i, deşi ea era cu mult mai drăguţă decât Maica Tereza.

— Nu, sunt doar o femeie cu prea multe responsabilităţi. Trei copii şi o carieră. Nu-mi dau seama cum alte femei reuşesc să jongleze cu toate astea şi cu un soţ, pe deasupra.

— Nu prea reuşesc. Acesta e motivul pentru care majoritatea căsniciilor sfârşesc printr-un divorţ. Se pare că noi ne-am căsătorit cu slujbele noastre, iar, în cazul tău, şi cu copiii surorii tale.

— Cam aşa stau lucrurile. Iar acum trebuie să învăţ să-i las să se descurce singuri. E cu mult mai greu decât pare.

Pentru prima dată în şaisprezece ani, viaţa ei i se păru goală.

— Aşa am auzit, o aprobă, complet absorbit de persoana ei. Discutară apoi despre munca lui, despre călătoriile şi timpul petrecut de el în Orientul Mijlociu, despre arhitectura pentru care amândoi aveau o pasiune. Discutară despre artă şi politică. Nu se opriră din vorbit până la sfârşitul prânzului şi amândoi se simţiră grozav în compania celuilalt.

— Încep să cred că a fost o binecuvântare să-mi rup braţul, spuse el cu un zâmbet larg, privind-o. Nu te-aş fi cunoscut, dacă n-aş fi păţit una ca asta. Era un mod frumos de a pune problema, iar ea se simţi flatată. Ce-ai spune să ne mai întâlnim la prânz? întrebă el, plin de speranţă, iar ea încuviinţă din cap.

— Mi-ar face plăcere. O spuse simplu, gândindu-se că ar fi un prieten interesant pentru ea.

— Am să te sun, promise el, dar ea nu-şi făcu speranţe prea mari. Mulţi bărbaţi îi spuseseră asta de-a lungul anilor, fără s-o mai sune după aceea. Şi poate avea prietenă. Nu-l întrebase. Faptul că nu era căsătorit nu însemna că era disponibil. Orice era posibil. Nu se baza că va mai auzi de el, deşi îl plăcuse. Era însă o celebritate, iar viaţa lui ar fi putut fi mai plină şi mai complicată decât recunoştea el. Acesta era un alt lucru pe care-l ştia despre bărbaţi. Fusese la multe prime întâlniri de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Şi nu mai auzise nimic

despre bărbaţii respectivi după aceea.

Când terminară prânzul, o ajută să urce într-un taxi, iar ea se întoarse direct la birou. Ted o sună şi-i spuse că discutase cu Katie, care era fermă în decizia ei de a nu se întoarce la şcoală mai devreme de următorul semestru. Era hotărâtă să lucreze în salonul de tatuaje. El era foarte supărat pe ea şi îi spusese acest lucru. Lui Katie nu-i păsa. Luase deja hotărârea.

Două zile mai târziu se întoarse şi Liz din Paris, dar nu reuşi nici ea s-o scoată la liman cu Katie. Şi-ar fi dorit să petreacă ceva timp cu sora ei mai mică, dar era prea ocupată. La trei zile de la întoarcere, Liz trebui să se ducă în L.A. pentru un reportaj. Pregătea un articol despre bijuteriile importante ale vedetelor de altădată. Dăduse de urma a mai mult de douăsprezece piese de marcă şi a noilor lor proprietari. Iar cât timp fusese în Paris, îi schimbaseră data sesiunii de fotografii. Abia avu timp să despacheteze şi să îşi schimbe bagajele. Jean-Louis se întorcea la New York în ziua plecării ei. Stătuse câteva zile la Paris, ca să-l vadă pe Damien, şi plănuia să se întoarcă în New York, la întoarcerea lui Lizzie din California.

Liz îi spusese lui Annie că se simţiseră minunat împreună la Paris, iar fiul lui era cel mai drăgălaş copil. Nu le făcuse niciun necaz. Lui Lizzie încă îi părea rău pentru Damien, pe care plănuiau să-l trimită să locuiască cu bunica lui, lucrul cel mai comod pentru părinţi, dar nu neapărat cel mai potrivit pentru copil. Lizzie avea dubiile ei în această privinţă, dar nu voia să fie prea insistentă în legătură cu acest subiect de faţă cu Jean-Louis. Era, până la urmă, fiul lui, nu al ei. Dacă Damien ar fi fost al ei, ea nu s-ar fi despărţit niciodată de el, motiv pentru care nici nu-şi dorea deocamdată copii. Nu avea timp pentru ei şi era suficient de isteaţă să ştie acest lucru.

Liz trecu pe la apartament înainte de zborul spre L.A. și se întristă s-o vadă pe Annie chinuindu-se cu cârjele, deşi se descurca mai bine acum decât la început. Dar era obosită, avea dureri şi îşi făcea, pe deasupra, şi griji pentru Kate. Liz promise să încerce să discute cu sora ei din nou, la întoarcerea din L.A.

Paul o ajută pe Katie să-şi adune lucrurile din cămin în acel weekend. Le aduseră pe toate înapoi şi le aşezară în camera ei din apartamentul lui Annie, apoi ieşiră să se întâlnească cu nişte prieteni şi să meargă, în final, la cinema, să vadă un film. Paul stătea aproape mereu cu ea, lucru care o îngrijora pe Annie. Indiferent cât era de drăguţ, Annie îşi făcea griji în legătură cu relaţia lor, aparent foarte serioasă, şi cu posibilul ei impact asupra vieţii lor.

Erau cu toţii ocupaţi şi aveau propriile vieţi. Annie era ocupată cu proiectele ei, Katie era fie la lucru, fie cu Paul, Ted devenise un bărbat misterios, rareori prezent, iar Liz se afla încă în California. Duminică, Annie se hotărî că avea nevoie de o pauză şi se duse în Thompkins

Square Park, la o piaţă de fermieri care îi plăcea, în East Village. Găseai acolo fructe şi legume proaspete, dulceţuri de casă şi tot felul de bunătăţi conservate. Îi era greu să facă multe cumpărături, din cauza necazului cu glezna, dar reuşi să ducă câte o plasă în fiecare mână, alături de cârje. Discuta cu o femeie menonită, care purta pe cap o bonetă de dantelă, despre conservele pregătite în casă, când ridică privirea şi se trezi faţă în faţă cu Ted, aflat de cealaltă parte a aceluiaşi stand.

Annie era uimită să-l vadă acolo. Stătea împreună cu o femeie şi doi copii. Aceasta ducea un coş mare, pe care-l umplea cu produse de casă, iar copiii se agăţau de el, de parcă ar fi fost tatăl lor. Privindu-i, Annie îşi dădu seama că femeia nu era o cunoştinţă oarecare. Era o femeie cu care avea o relaţie serioasă şi era, în mod vizibil, cu mulţi ani mai mare decât Ted. La lumina zilei, părea chiar să aibă mai mult de treizeci şi şase de ani, câţi avea în realitate.

Când Annie îl privi direct, de la doar un metru distanţă, iar ochii lor se întâlniră, Ted avu o privire de parcă urma să izbucnească în lacrimi. Nu era cale de ieşire. Trebuia să le facă cunoştinţă. I-o prezentă pe Pattie mătuşii sale, apoi pe copiii ei, iar Annie a fost şi mai şocată remarcând faptul că femeia, cu care în mod evident Ted avea o relaţie, era cu doar câţiva ani mai tânără decât ea. Annie era într-o formă mai bună şi arăta mai tânără.

O salută pe Pattie politicoasă şi fu drăguţă cu copiii, iar lui Ted îi adresă foarte puţine cuvinte. Se pare că acesta era secretul lui, şi nu părea prea mândru de el. Părea îngrozit de reacţia lui Annie. Ea îi zâmbi cu blândeţe şi îl sărută, înainte de a se îndepărta pe cârje, cu plasele în mână. Tot ce-i spusese lui Ted, când îl sărută pe obraji, fusese:

— Sună-mă săptămâna asta.

El ştia foarte bine ce însemna asta. Voia o explicaţie referitoare la planurile lui. Nu avea de gând să lase lucrurile să treacă de la sine.

Când se întoarse spre Pattie, după plecarea lui Annie, aceasta îl privi nemulţumită. Arăta ca şi când i-ar fi fost rău.

— Pari speriat. Nu-ţi poate face nimic, Ted. Nu eşti copil. Ea e cea care s-a purtat ciudat.

Şocul şi dezaprobarea lui Annie fuseseră evidente, indiferent cât de plăcută încercase să pară.

— În ochii ei sunt un copil, spuse el, vizibil agitat.

— Nu-i datorezi nicio explicaţie. Nu este mama ta, şi chiar dacă ar fi, eşti om în toată firea. N-ai decât să-i spui că ne iubim şi că asta e alegerea ta. Pattie îl presa din nou. Nu el făcuse acea alegere. Se lăsase atras în cursă, ca într-un pat confortabil în care îi făcea plăcere să stea. Dar nu avea idee cât timp voia să stea acolo ori ce însemna asta. Pattie făcea presupuneri care îi conveneau, dar Ted nu era încă sigur

de nimic, cu excepţia faptului că-i făcea plăcere compania ei. Chiar şi în ochii lui, nu doar în cei ai lui Annie, se vedea tot copil. Aşa se simţea. Şi nu-şi dorea ca Pattie să-i mai dicteze ce să facă, la fel cum nu-şi dorea acest lucru din partea lui Annie.

Tot ce i-ar fi putut spune lui Annie cu sinceritate era că avea o aventură cu Pattie şi că acest lucru se întâmplase după Ziua Recunoştinţei. Mai mult decât atât nu ştia. Nu era sigur dacă acest lucru avea s-o sperie sau s-o liniştească. Dar nu era încă pregătit să-i spună că aceasta era decizia lui, aşa cum voia Pattie să facă. Pattie luase acea decizie. El încă nu. Pur şi simplu, el se distra.

La întoarcerea spre apartamentul lui Pattie, cu coşul încărcat cu legumele şi fructele cumpărate, Ted se purtă foarte reţinut. Aşează cumpărăturile în bucătărie, cu o privire care îi displăcu lui Pattie. De la întâlnirea cu mătuşa lui fusese tăcut şi supărat.

— Şi dacă nu e de acord, Ted? îl întrebă ea direct. Amândoi ştiau că se referea la Annie. Dacă îţi spune să renunţi la mine?

— Nu ştiu. Nu ar face aşa ceva. E o femeie rezonabilă şi mă iubeşte. Dar nu ştiu dacă va înţelege. E greu de explicat diferenţa de vârstă dintre noi.

El era realist. Colegii lui de cameră o întâlniseră şi îi spuseseră că era nebun. Era o situaţie complicată pentru el, având în vedere cei doi copii, indiferent cât de bune erau partidele de sex.

— Nu e deloc greu de explicat, îl corectă Pattie. Ne iubim. Asta e singura explicaţie de care are nevoie cineva, inclusiv mătuşa ta.

— Poate că eu am nevoie de o explicaţie mai bună decât atât, spuse Ted dintr-odată, mult mai aspru decât avusese intenţia, dar nu suporta să-l preseze. Vreau să ştiu motivele pentru care crezi că va merge şi de ce este o idee bună. Eu am încă de terminat şcoala de drept, iar tu ai doi copii. Trecem prin etape diferite ale vieţii. Uneori e greu să găseşti o punte.

El încercă să fie sincer cu ea, dar ea nu voia să audă. Avea propria versiune a poveştii, una diferită de a lui. Pentru ea, asta era dragostea adevărată. Pentru Ted, era vorba despre partide grozave de sex şi nu ştia dacă, în afară de asta, mai era şi altceva.

Pattie părea panicată.

— Nu e greu să găsim o punte, insistă ea.

— Eşti mai în vârstă decât mine, spuse el tranşant. Poate că pentru tine e mai uşor de acceptat decât pentru mine. Ca să fiu sincer, uneori mă sperii.

Fusese mereu sincer, indiferent dacă ei îi plăcuse sau nu, dar ea nu voia niciodată să-i asculte punctul de vedere.

— De ce ţi-e frică? îl întrebă ea rugător.

— Că am intrat într-o zonă din care nu vom mai putea ieşi niciodată, oricât am vrea.

— Asta e ceea ce îţi doreşti? îl întrebă Pattie dintr-odată cu o privire diabolică. Şoptea în aşa fel încât copiii să n-o audă. Dar aceştia porniseră televizorul şi erau în încăperea alăturată. Asta încerci să-mi spui, zise ea cu o scânteiere maliţioasă în privire, că vrei s-o termini, Ted? Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Am aşteptat toată viaţa mea un bărbat ca tine şi n-am să-ţi permit să îmi răpeşti ceea ce avem. Dacă mă părăseşti vreodată, am să mă omor. Înţelegi asta? Mai bine mor decât să trăiesc fără tine. Iar dacă mor, va fi din vina ta.

Acele vorbe îl săgetară ca un pumnal, şi închise ochii întorcându-şi privirea de la ea, ca pentru a-şi şterge din minte faptul că le auzise.

— Pattie, nu… spuse el cu o voce răguşită.

— Aşa am să fac, şi ai face bine să ştii asta.

Era mai mult o ameninţare decât o rugăminte ca el să n-o părăsească. Era o promisiune că-i va distruge viaţa lui, pe-a ei şi pe-a copiilor ei, dacă o va părăsi vreodată. Fuseseră împreună timp de şase săptămâni, iar Pattie îl prinsese într-o strânsoare a morţii. Dar, mai rău decât atât, viaţa pe care o ameninţa era a ei însăşi. Iar dacă ea însemna ceva pentru el, atunci trebuia s-o respecte. Nu putea să se culce cu ea noapte după noapte şi zi după zi, ca apoi s-o părăsească. Cine putea şti dacă avea, cu adevărat, de gând să se sinucidă? Dar el nu voia să-şi asume riscul. Ted tremura în momentul când ieşi din bucătărie şi se întoarse în sufragerie, la copii. Mesajul ei ajunsese la destinaţie şi era chiar mai puternic decât respectul pe care i-l purta mătuşii sale. Pattie câştigase această rundă. Iarăşi.

Întoarsă în apartamentul său, Annie se gândea la ei. Nu avea nicio idee cine era acea femeie sau ce însemna ea pentru Ted. Observase cât de implicat era în relaţia cu ea, dar nu văzuse iubire în ochii lui atunci când îl privise, ci teroare. Voia să ştie de ce şi ce anume avea de gând să facă în această privinţă. Din orice direcţie ar fi privit acum, copiii pe care-i iubea atât de mult se puseseră în situaţii dificile şi erau în pericol. Iar ea nu putea să-i oprească sau să-i ajute. Tot ce putea face era să-i privească asumându-şi riscuri, pentru că, în final, aveau să înveţe din propriile greşeli, aşa cum spusese şi Whitney. Se duse înapoi în sufragerie, sprijinindu-se în cârje, şi se aşeză pe canapea. Nu avea pe nimeni cu care să discute despre asta. Singura ei opţiune era să-şi facă griji şi să spere că, până la urmă, vor face alegeri înţelepte şi totul avea să iasă aşa cum trebuia. În viaţa ei nu fusese mai tristă şi nu se simţise mai inutilă ca acum.

capitolul 14

De data asta, Annie nu a mai fost nevoită să-l sune pe Ted. O sună chiar el în dimineaţa următoare şi o întrebă dacă dorea să ia prânzul împreună în acea zi. Rămăsese la Pattie în seara precedentă, aşa că n-o sunase. Nu putuse. Copiii se duseseră la tatăl lor în acea seară, iar Pattie îl ameninţase pe Ted din nou cu sinuciderea, apoi făcuse dragoste cu el ca niciodată până atunci. Partidele de sex deveneau din ce în ce mai bune, dar era ceva atât de intens şi de nebunesc, încât uneori îl înspăimânta. Cârligul cu care îl ţinea agăţat era sexul. Devenise dependent, însă ameninţarea făcută cu o seară înainte îl trezise. Nu-şi dorea să trăiască vreodată învinovăţindu-se pentru sinuciderea ei. Iar ea părea să vorbească serios. O spusese de mai multe ori.

Ted părea sumbru când se întâlniră la localul *Bread,* despre care ea ştia că îi plăcea. Când îl văzu venind înspre ea, Annie simţi milă pentru el. Nu a fost nevoie să-i spună o vorbă. Putea observa cu ochiul liber că se afla într-o situaţie care-l depăşea, iar el era, la rândul lui, conştient de asta, indiferent dacă recunoştea sau nu. Annie era teribil de îngrijorată.

Discutară despre şcoală şi despre glezna ei preţ de câteva minute, pentru a sparge gheaţa, apoi Annie trecu direct la subiect.

— Cât de implicat eşti în relaţia cu această femeie? Şi ce doreşte ea de la tine? Trebuie să se apropie de patruzeci de ani, iar tu eşti doar un copil.

Se aşteptase s-o audă spunând asta.

— Are treizeci şi şase de ani. S-a întâmplat chiar după Ziua Recunoştinţei. Predă la cursul meu de contracte, la care am luat o notă proastă, la un test. S-a oferit să mă primească la ea, ca să mă ajute, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram în pat cu ea. Şi am rămas acolo de atunci. Ted era la fel de sincer ca întotdeauna. Nu rosti cuvântul iubire. Dar am luat nota maximă la contracte, spuse el cu un zâmbet trist. Încercă să prezinte partea pozitivă a situaţiei în care se afla. Şi nu menţionă că abia căpătase note de trecere la celelalte materii. Nu putea să-i facă faţă şi lui Pattie, şi cerinţelor de la şcoală, în acelaşi timp.

— E o relaţie serioasă? O iubeşti? Annie îl privi cu atenţie, pentru că nu-l vedea îndrăgostit. Părea îngrijorat.

— Nu ştiu, zise el cu sinceritate, apoi îi spuse lui Annie despre ameninţarea lui Pattie din seara anterioară, că s-ar fi sinucis dacă o părăsea. Nu plănuise să-i dezvăluie lucrul acesta, dar Pattie îl speriase teribil şi avea încredere în sfatul mătuşii sale. Era înţeleaptă şi fusese

mereu alături de el. Pattie era doar o străină şi părea uşor instabilă.

— Ţi-a spus un lucru îngrozitor. Nu te poate ţine lângă ea prin teroare şi sentimente de vinovăţie. Acesta e şantaj, nu iubire, spuse Annie, vizibil revoltată.

— Nu vrea să mă piardă. Cred că a trecut deja prin multe greutăţi, din cauza divorţului. Ted încerca să fie înţelegător.

— Sunt mulţi oameni divorţaţi, Ted. Şi nu-i auzi ameninţând în stânga şi-n dreapta că se sinucid, dacă relaţiile lor nu funcţionează. Asta e ceva bolnav.

— Ştiu. El părea supărat, iar ea nu dorea să-l critice pentru nebunia în care intrase. Era suficient de năucit şi aşa, lucru uşor de înţeles.

— Ce pot face ca să te ajut? îl întrebă Annie cu voce joasă. Poate ar trebui să încerci să stai puţin departe de ea acum, înainte ca treburile să devină şi mai rele sau înainte să devină chiar mai dependentă de tine decât este acum. Copiii sunt conştienţi de toate astea?

Ted negă din cap.

— Sunt nişte copii drăguţi şi îmi plac. Stau cu tatăl lor, de fiecare dată când rămân la ea. Au custodie comună. Iar el e un tată destul de bun. Vreau să fiu cu ea, Annie. Doar că nu-mi doresc ca totul să fie atât de intens.

— Poate că doar asta ştie să facă. Şi pe mine mă îngrijorează oamenii de felul acesta. Încearcă să te distanţezi puţin de ea, pentru binele tău. Spune-i că ai nevoie de o pauză.

— Înnebuneşte când deschid subiectul.

Annie nu mai ştia ce să-l sfătuiască. Nu mai avusese de-a face cu cineva atât de dezechilibrat şi era tristă că Ted se implicase atât de mult. Avea sentimentul puternic că Pattie îl atrăsese intenţionat în această direcţie şi ştia exact ceea ce făcea. El era naiv, iar Pattie îl exploata.

Discutară pe toată durata prânzului despre această relaţie, iar Ted se simţea puţin mai bine când se întoarse acasă, şi nu la Pattie. Annie îl sfătuise bine. Sună şi o anunţă pe Pattie că avea să rămână la mătuşa lui în seara aceea. Îi spuse că avea nişte lucruri de rezolvat şi câteva lucrări de scris. Annie îi dăduse curajul de a face asta.

— Mă înşeli, nu-i aşa? îl acuză Pattie la telefon, iar entuziasmul îi pieri pe loc.

— Desigur că nu. Doar că am câteva lucruri de rezolvat aici.

— Are legătură cu mătuşa ta? Asta e problema? Ce a făcut? Te-a mituit să stai departe de mine? Părea disperată şi gata să facă o criză de isterie. În scurt timp, ea reuşise să pună stăpânire pe viaţa lui. Devenise sclavul ei de bunăvoie, iar acum se simţea captiv în faţa ameninţărilor şi acuzaţiilor ei.

— Mătuşa mea n-ar face aşa ceva, spuse Ted calm. E o femeie grozavă. E îngrijorată din cauza noastră, dar îmi respectă dreptul de a

face propriile alegeri şi de a lua propriile decizii. Nu e nebună şi nu m-ar mitui.

— Insinuezi că eu sunt nebună? spuse ea, părând foarte rănită. Ei bine, nu sunt. Sunt nebună după tine şi nu vreau să intervină nimeni între noi.

— Dar nu intervine nimeni. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Am să trec mâine. Putem duce copiii în parc.

— Vor sta cu tatăl lor în weekend. Avea o tonalitate plină de speranţă când rosti aceste cuvinte, iar el înţelese mesajul. Acrobaţii sexuale demne de olimpiadă, timp de două zile. Dintr-odată se simţi extenuat doar gândindu-se la asta şi, paradoxal, deveni brusc excitat auzind-o spunând astfel de lucruri. Era ca şi când propriul său trup îl trăda, o dorea mai mult decât el, care nu mai avea niciun cuvânt de spus în această problemă. Penisul său era dependent de ea şi primea ordine de la ea.

— Te sun mâine, îi promise el şi se întinse în pat, privind tavanul. Nu avea nicio idee în legătură cu ceea ce era de făcut şi nu ştia nici măcar ce dorea. Acum îi aparţinea ei. Se simţea posedat. Tot ce-i spusese Annie la prânz avea logică. Dar Pattie deţinea controlul, iar el nu. Părea că nici el, nici Annie nu aveau ce face. Pattie controla spectacolul.

La o săptămână după prima lor masă împreună, Tom Jefferson o sună pe Annie la birou, din nou. Îi spuse că se afla în zonă pentru o întâlnire şi se întreba dacă ar dori să ia prânzul împreună, aşa, spontan, înainte ca el să se întoarcă la birou. Ei i se păru o idee bună, şi se întâlniră la Café Cluny, unul dintre localurile ei favorite. O aştepta afară, după care intrară împreună. El era într-o dispoziţie de zile mari. Ea mergea tot cu cârje, braţul lui era încă în ghips, dar niciunul dintre ei nu mai avea dureri. El îi povesti despre un articol important la care lucra şi că s-ar putea să fie nevoit să plece în California, să petreacă un timp cu guvernatorul. Lui Annie îi făcea plăcere să-l audă povestind despre munca lui şi despre întâmplările sale vechi de război. Iar când vorbea despre experienţele din Orientul Mijlociu, ea îi povesti despre Kate, că se vedea cu un băiat din Iran şi că era îndrăgostită de el.

El remarcă blândeţea din privirea ei când vorbea despre Katie şi îl impresionă faptul că nepoţii păreau să adauge vieţii ei o dimensiune care lui nu îi era familiară, întrucât nu avea copii. Putea simţi cât de mult îi iubea şi avu impresia că nepoţii ei erau oameni cu vieţi şi păreri proprii.

— E un băiat tare bun, spuse ea despre Paul. Politicos, bun, inteligent, grijuliu, cu valori morale sănătoase şi respectuos. E visul oricărei mame. Dar m-a îngrijorat gândul că iese cu cineva care

provine dintr-un mediu şi o cultură atât de diferite de ale ei, chiar dacă este american şi locuieşte aici de la vârsta de paisprezece ani. În cele din urmă, ideile lor pot fi foarte divergente. Ea e o tânără foarte independentă, cu idei uneori extreme. El pare mult mai conservator decât ea. Pot apărea probleme mai târziu, dacă va exista un „mai târziu". Şi eu am sentimentul că amândoi iau relaţia asta foarte în serios.

— Părinţii lui ce cred? întrebă Tom, în mod raţional.

— Nu ştiu. Nu i-am cunoscut. Kate e foarte dedicată curentului New Age, are o groază de cercei şi câteva tatuaje. Acum lucrează într-un salon de tatuaje. Dacă părinţii lui acceptă asta, atunci trebuie să fie cu mult mai liberali decât mine. Aproape că am făcut infarct când mi-a spus despre slujba ei. Ea o consideră un stagiu de practică în arta grafică.

Tom râse la această idee şi încercă să-şi imagineze cum arăta.

— Dar Kate şi Paul sunt chiar atât de serioşi în relaţia lor? Discută despre căsătorie?

Era o întrebare rezonabilă, date fiind temerile.

— Nu, sunt foarte tineri, îi spuse Annie, zâmbindu-i. Ea are doar douăzeci şi unu de ani, iar el douăzeci şi trei. Cred că e prima iubire pentru amândoi. Sunt destul de naivi. E greu să îi iei prea în serios, dar tot îmi fac griji. Şi, de altfel, cred că mi-aş face griji faţă de orice băiat, de oriunde. N-aş vrea să sufere din dragoste sau să ajungă într-o situaţie pe care s-o regrete mai apoi şi care ar putea duce la inimi frânte pentru amândoi.

— Nu uita de Romeo şi Julieta. Copiii pot fi destul de nebuni când sunt tineri. Dar dacă spui că e un băiat bun, sunt sigur că vor fi în regulă. Probabil că ea e mai înţeleaptă decât crezi.

Annie îi povesti apoi despre Ted şi despre femeia mai în vârstă, situaţie care o îngrijora atât de tare.

— Femeile de genul acesta pot fi foarte periculoase, spuse Tom cu seriozitate. Pare obsedată.

Şi lui Annie îi făcuse aceeaşi impresie şi se gândise la asta încontinuu, de când îi văzuse împreună şi luase prânzul cu Ted, iar el fusese sincer în legătură cu temerile sale.

— Te cam ţin în priză, nu-i aşa?

— Parcă mai mult acum decât atunci când erau mai mici. Îmi ocupau mai mult timp pe atunci cu liga de juniori, cu meciurile de fotbal şi cu orele de balet. Dar acum mă îngrijorează mai tare. Deciziile pe care trebuie să le ia sunt mult mai importante, iar riscurile sunt şi ele majore. Iar ei nu conştientizează mereu pericolele la care se expun. Părea îngrijorată în timp ce spunea aceste lucruri. Iar nepoata mea cea mare are o teamă profundă de angajamente şi e obsedată de munca ei. Mă simt tot mai neputincioasă, pe măsură ce ei înaintează

în vârstă.

— Da, dar sunt vieţile lor, nu a ta, îi aminti Tom cu politeţe.

— Asta e uşor de spus, dar nu chiar uşor de suportat, spuse Annie cu o expresie nostalgică.

— Poate dacă te-ar preocupa mai mult propria viaţă, îi sugeră Tom cu prudenţă, ei vor deveni mai independenţi. Nu le vei putea fi alături pentru totdeauna, cu sacrificiul propriei tale vieţi. Şaisprezece ani înseamnă foarte mult. Nu era de altă părere nici ea, dar nu-şi putea imagina cum ar fi fost să se desprindă de ei acum. Apoi, el o surprinse cu următoarea întrebare:

— Crezi că este loc pentru un bărbat în viaţa ta de acum, Annie? îmi pare că ai aşteptat atât să ai şi tu o viaţă a ta. El ajunsese la această concluzie în urma tuturor relatărilor ei. Poate nu crezi că meriţi aşa ceva. Am impresia că ţi-ai îndeplinit promisiunea faţă de sora ta. Nu poţi renunţa pentru totdeauna la viaţa ta pentru ei.

Ea încuviinţă din cap. Ştia că ceea ce-i spunea era adevărat. Doar că nu ştia cum sau când s-o facă.

— Cred că e loc, spuse ea cu simplitate, dar pur şi simplu n-am mai încercat să am o viaţă proprie de foarte multă vreme, adăugă şi se gândi că nici măcar nu-şi dorise. Copiii îi satisfăcuseră nevoile emoţionale pentru multă vreme şi-i luaseră tot timpul, energia şi atenţia.

Tom era complet fascinat de ea şi de tot ceea ce dobândise, dar putea vedea, de asemenea, că avea de trecut un obstacol pentru a ajunge la ea. Se gândi că merita din plin efortul.

— Ai vrea să luăm cina împreună săptămâna viitoare?

— Ce-ar fi să vii duminică seara să-i cunoşti pe copii? Putem ieşi la cină cu altă ocazie.

Voia ca el să-i cunoască familia şi să vadă ce fel de viaţă ducea. Lui îi plăcu ideea la fel de mult precum cea de a ieşi doar în doi. Era timp să facă de toate.

— Te voi suna duminică să aflu ce planuri ai, promise el. Ea zâmbi şi apoi continuară discuţiile până la plecarea din restaurant. Îi spuse c-o va suna dacă va trebui să plece în California. Călătorea încă foarte mult, deşi în străinătate nu mai mergea la fel de des ca în trecut.

Annie se simţise grozav în compania lui Tom, iar la întoarcerea la birou se gândi cu plăcere la ideea de a-l avea duminică oaspete la cină. În acea seară o anunţă pe Katie să fie acasă duminică seara şi menţionă că îl putea invita şi pe Paul. Voia ca Tom să-l cunoască. Apoi îi lăsă un mesaj lui Ted şi-i spuse să vină acasă la cină duminică seara. Nu aduse vorba despre Tom şi nu menţionă numele lui Pattie când adresă invitaţia. Spera ca şi Liz să se întoarcă din L.A. până atunci. Ştia că trebuia să fie o călătorie scurtă, dar nu spusese când urma să se întoarcă, iar Annie nu primise veşti de la ea de când

plecase. Ştia că Liz era prea ocupată s-o sune. Era entuziasmată de faptul că Tom urma să-i cunoască.

În acea noapte, înainte de a adormi, Annie cântări întrebarea lui dacă mai era loc în viaţa ei pentru un bărbat. Îl plăcea şi-i făcea plăcere să discute cu el – nu rămâneau niciodată în criză de subiecte care să-i intereseze pe amândoi. Dar răspunsul real la întrebarea lui era că, pur şi simplu, nu ştia. După toţi aceşti ani în care trăise „ca o călugăriţă", cum pusese Kate problema, nu ştia dacă mai era loc pentru un bărbat sau dacă măcar mai voia unul. Trecuse atât de mult timp, iar viaţa era cu mult mai uşoară aşa. Era o decizie greu de luat la patruzeci şi doi de ani: dacă voia să rămână singură sau să îşi asume riscul de a nutri din nou sentimente pentru un bărbat. Nu ştia ce-şi dorea, deşi Tom era foarte atrăgător. De asemenea, nu era sigură dacă voia să închidă acea uşă şi să renunţe pentru totdeauna la relaţii. Uşa aceea era momentan întredeschisă, aşteptând ca ea s-o deschidă larg sau s-o închidă în linişte şi să răsucească cheia.

Călătoria lui Liz în California decursese extrem de bine. Cunoscuse oameni interesanţi, văzuse nişte bijuterii grozave şi făcuse multe descoperiri legate de vedetele care fuseseră proprietarii lor iniţiali. Nu fusese agitată, iar la sfârşitul a două zile de fotografii şi interviuri continue la domiciliile proprietarilor, Liz reuşi să împacheteze şi să prindă zborul de seară spre casă. A ajutat-o şi faptul că nu era necesară returnarea bijuteriilor către furnizori, întrucât rămâneau toate la proprietarii lor actuali. Nu mai avu timp nici măcar să-l sune pe Jean-Louis la plecare. Alergă prin aeroport să prindă ultimul avion spre New York, cursa de seară. Funcţiona încă după fusul orar din Paris şi era extenuată. Spera să aibă parte de o pauză, odată întoarsă la New York, măcar câteva zile. Era entuziasmată să se întoarcă acasă cu două zile mai repede decât planificase. Munca la Paris o istovise, iar în L.A. fusese distractiv, dar foarte solicitant. Adormi chiar înainte ca avionul să decoleze.

Nu se trezi decât la aterizarea avionului pe aeroportul J.F.K. din New York. Avea cu ea doar bagajul de mână, astfel încât ieşi repede din aeroport şi îi dădu şoferului adresa de acasă. Apoi se gândi mai bine şi hotărî să se ducă la apartamentul lui Jean-Louis. Era doar şase dimineaţa, prea devreme ca să-l sune, dar ştia unde era ascunsă cheia, aşa că putea intra singură, strecurându-se pur şi simplu în pat, lângă el. Mai făcuse asta de nenumărate ori în ultimul an, când se întorcea din călătorii. La şase şi jumătate dimineaţa era deja în faţa blocului. Luă cheia din spatele extinctorului din casa scării şi descuie uşa. Înăuntru era întuneric. Jean-Louis instalase jaluzele atunci când se mutase acolo, asemănătoare cu cele din Franţa. Spunea că astfel reuşea să doarmă mai bine, şi avea dreptate. Atunci când Lizzie

dormea la el, se întâmpla uneori să se trezească abia după-amiaza, dacă era foarte obosită sau trebuia să-şi revină după schimbarea de fus orar. Bezna completă o făcea să doarmă în linişte ore bune.

Se orientă cu uşurinţă prin apartament, mai ales că din baie se întrezărea o fâşie de lumină, care o ajută să găsească patul. Se dezbrăcă şi îşi lăsă hainele să cadă pe podea lângă pat, apoi se întinse sub aşternuturi alături de el, îl cuprinse cu blândeţe în braţe, dar când făcu asta, se auzi brusc un ţipăt. Nu ştia cine era, dar nu era Jean-Louis. Se ridică instantaneu în pat, şi la fel făcu şi cealaltă persoană, care aprinse lumina cu un gest rapid. Privind femeia din faţa ei, Liz o recunoscu pe Françoise, fosta prietenă a lui Jean-Louis şi mama lui Damien. Toţi trei păreau speriaţi, iar Lizzie sări din pat. Trupul de care se lipise în întuneric nu fusese al lui Jean-Louis, ci al lui Françoise.

— Ce naiba e asta? spuse Liz, privindu-l insistent. Era atât de şocată, încât uitase să-şi pună hainele pe ea, aşa că stăteau toţi trei goi. Credeam că sunteţi doar prieteni.

— Avem un copil împreună, explică Jean-Louis, cu o înfăţişare tipic franţuzească. Françoise stătea pur şi simplu acolo şi privea tavanul. Părea să se simtă foarte confortabil în patul lui şi nu arăta nicio intenţie de-a se ridica de-acolo, în ciuda discuţiei aprinse dintre Liz şi Jean-Louis. Se purta ca şi când discuţia nu avea de-a face cu ea.

— Ce legătură are asta? strigă Liz la el. Ce caută ea aici? Françoise se sprijini atunci într-un cot şi îi privi când pe unul, când pe celălalt, savurând scena, în timp ce Liz îi aruncă o privire nervoasă. Françoise nu se arătă nici măcar stânjenită.

— A avut un contract aici săptămâna asta şi a trecut să mă salute, îi explică Jean-Louis pe un ton scăzut. Nu avea ce să spună ca să repare cele întâmplate.

— Mie mi se pare că a făcut mai mult decât să te salute. Liz îi aruncă o privire furioasă şi se întinse să-şi adune hainele de pe podea. Mi-ai spus că îmi eşti fidel, nenorocitule!

Se îmbrăcă în timp ce-i spunea toate astea. Françoise se ridică şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre baie.

— Îţi sunt fidel, insistă el către Liz. Te iubesc. Eu şi Françoise suntem doar prieteni buni.

— Rahat! Spune-i altcuiva asta. Se cheamă înşelat. Asta este, de fapt. Acum avu certitudinea că lenjeria găsită în sertarul de la Paris era mai recentă de patru ani. Îşi puse întrebarea de când se culcau împreună sau dacă încetaseră vreodată să aibă o astfel de relaţie. Françoise părea să se simtă foarte în largul ei în apartamentul şi-n patul lui.

— Nu fi aşa mironosiţă, îi spuse Jean-Louis, desfăşurând cearşafurile din jurul lui şi venind în dreptul ei. Lucrurile astea se întâmplă. Nu

înseamnă nimic. Încercă s-o cuprindă pe Liz cu braţele, dar ea îl respinse.

— Pentru mine înseamnă. Liz se simţea acum ca o proastă, pentru că fusese atât de naivă şi de încrezătoare. Bărbaţii ca Jean-Louis nu puteau fi vreodată fideli cuiva. Îşi dădu seama că probabil o înşelase în ultimul an şi că percepţia lui asupra cuvântului „fidelitate" nu avea nimic în comun cu percepţia ei. Trebuia să-mi dau seama, îi spuse Liz, în timp ce Françoise se plimba prin sufragerie, aprinzându-şi una dintre ţigările lui Jean-Louis. Era complet pasivă, iar scena neplăcută n-o deranjase cu nimic; de fapt, Lizzie ştia că avea şi ea un iubit, dar se părea că şi-o trăgeau amândoi cu tot ce prindeau.

Greşeala fatală pe care o făcuse Liz fusese aceea de a avea încredere că Jean-Louis era diferit. Bărbaţii atât de şarmanţi nu erau niciodată fideli. Nu erau făcuţi pentru aşa ceva. Ştia asta foarte bine, şi, deşi încerca mereu să se convingă că de această dată va fi diferit, nu se întâmpla niciodată aşa. Jean-Louis era la fel ca orice alt bărbat cu care se văzuse. Erau cu toţii construiţi după acelaşi tipar, îi alegea mereu pe cei care nu puteau fi fideli şi nu ştiau să-şi ia angajamente. Se potriveau perfect cu propriile ei temeri şi îi ofereau un final inevitabil. Avusese de-a face cu astfel de scene de prea multe ori în viaţă.

— Nu ai niciun strop de moralitate? spuse ea, privindu-l dezgustată. Merit mai mult decât atât şi sunt suficient de isteaţă încât să aleg altceva. Nu ştiu de ce te-am crezut.

Liz nu-l iubea, acest lucru îi era clar, dar îl plăcuse mult şi avusese încredere în el, lucru care fusese o mare greşeală din partea ei. În lumea în care se învârtea ea, nu putea întâlni decât astfel de bărbaţi, şi asta îşi şi dorise. Industria modei era plină de ei – bărbaţi care voiau să se comporte mereu ca nişte copii şi care nu respectau niciodată regulile. Pentru ei nu existau reguli, ci doar distracţie. Iar în final, cineva ajungea mereu să sufere. Se săturase de asta. Era deja îmbrăcată şi-l privea cu dispreţ.

— Eşti un nemernic, Jean-Louis, şi un bărbat de doi bani. Mai rău decât atât, eşti un tată groaznic. Găseşti scuze jenante pentru absenţa ta din viaţa fiului tău şi pentru a-l părăsi, lăsându-l în grija altcuiva. Merit mai mult decât atât, şi copilul la fel. Ce-ar fi ca tu şi Françoise să vă treziţi şi să vă maturizaţi, în loc să vă lăsaţi mereu duşi de val?

Îi privi pe amândoi în ochi înainte de a pleca. Jean-Louis nu mai scoase o vorbă când Liz ieşi şi trânti uşa în urma ei. Realiză cu uimire că nici măcar nu era supărată, în timp ce cobora scările din blocul lui, ci se simţea uşurată. O încheiase cu bărbaţii de genul lui. Ea era matură. El nu avea să se maturizeze niciodată.

Îşi făcu o promisiune ei însăşi în timp ce urcă într-un taxi. Nu avea să se mai mulţumească vreodată cu astfel de bărbaţi. Mai bine stătea singură decât să-şi piardă vremea. Coborî geamul maşinii şi lăsă aerul

rece să-i răcorească faţa, în vreme ce traversa oraşul. Se simţea, în sfârşit, liberă. Nu era nici supărată, nici tristă. Era pregătită să meargă mai departe.

capitolul 15

Liz o sună pe Annie devreme în dimineaţa următoare şi-i povesti ce se întâmplase. Lui Annie îi păru rău, dar nu era prima dată când auzea astfel de poveşti legate de Liz. Mereu se întâmpla ceva rău în relaţiile ei, ca să le poată încheia. Annie ştiuse că până atunci Lizzie alesese intenţionat astfel de bărbaţi, ca să nu se ataşeze de ei. Dar, de data asta, Liz părea schimbată. Îi spuse că mai bine rămânea singură decât să se mai încurce cu un alt bărbat ca Jean-Louis, şi părea să vorbească serios. Îi spuse că o încheiase cu bărbaţii care se comportau astfel şi care erau atât de imaturi, îngăduitori cu ei înşişi şi necinstiţi. Iar Annie spera ca, de data asta, să fie adevărat.

Se întrebă dacă data viitoare avea să-şi asume riscul unei relaţii cu cineva real. Din lipsa ei de reacţie era evident că nu-l iubise pe Jean-Louis.

Când o sună pe Annie, Liz era în apartamentul ei, înfăşurată într-un halat roz de baie. Făcuse duş de-ndată ce ajunsese acasă. Iar Jean-Louis n-o sunase. Ştia că nu avea s-o facă. A fost uimită să realizeze că nu-i păsa. O încheiase cu el.

Annie şi Liz discutară vreme de aproape o oră, după care Annie se ridică şi se duse să-şi facă un ceai. Katie dormea încă. O invitase pe Liz la cină în seara aceea, iar ea acceptase. Îi plăceau cinele de duminică seara de la Annie, numai că le organizau mult prea rar.

Tom o sună după-amiaza târziu, când se întoarse de la un meci de fotbal. Era bucuros că echipa Jets câştigase.

— Rămâne valabilă invitaţia la cină în seara asta? întrebă el încet. N-aş vrea să deranjez.

— Nu deranjezi deloc. Vreau să-i cunoşti pe copii.

— Sună distractiv. Sunteţi un grup interesant.

— Stai să ne cunoşti pe toţi întâi înainte să hotărăşti asta. Suntem, de fapt, destul de normali.

— Într-un fel, mă îndoiesc de asta. Tu îmi pari specială.

— Dacă e un compliment, atunci îţi mulţumesc. Şi el era special. Era interesant şi inteligent, părea deschis la minte şi nu era plicticos. Avusese o viaţă şi o carieră interesante. Nu era plin de el şi pusese toate întrebările potrivite. Pentru moment, erau doar prieteni, dar fusese primul bărbat cunoscut în ultimii ani care merita osteneala şi îi plăcea şi înfăţişarea lui. Iar el simţea la fel pentru ea. Era o pasăre rară, dintr-o serie de femei foarte plicticoase, pe care le întâlnise de la divorţul său încoace. Şi, spre deosebire de alţi bărbaţi de vârsta sa, nu avea niciun interes pentru femeile de douăzeci şi ceva de ani. Când îl invitase la cină, Annie nu putuse să nu se întrebe dacă va fi cucerit de

Lizzie. Era o fată frumoasă. Annie avea o viziune filosofică asupra vieţii şi era perfect dispusă să lase destinul să-şi urmeze cursul. Tom nu-i aparţinea, şi nu puteai impune oamenilor ce să aleagă. Era doar un bărbat pe care-l cunoscuse la spital dintr-o întâmplare. Nimic mai mult.

Uitase să le spună celorlalţi despre el înainte de cină. Era ora şase, iar lui Tom îi spusese să vină la şapte. Pregătise spaghete cu chiftele şi o salată verde mare. La desert avea pregătite fursecuri şi îngheţată, la fel cum primeau în serile de duminică atunci când erau copii.

Liz stătea pe canapea, discutând cu Katie şi încercând s-o convingă să renunţe la salonul de tatuaje şi să se întoarcă la şcoală, iar Paul citea o revistă, în timp ce ele două vorbeau. Liz îi spunea lui Kate aceleaşi lucruri pe care i le mai spusese şi el, fără niciun succes însă. Toate capetele se întoarseră, inclusiv al lui Paul, atunci când Annie anunţă pe un ton lipsit de importanţă că, la cină, invitase un bărbat.

— Ce bărbat? întrebă Liz, cu o privire uimită.

— Cineva pe care l-am cunoscut recent. Annie părea senină şi neafectată spunând acestea şi se aşeză în sufragerie alături de ei. Ted nu ajunsese. Nici Tom.

— Adică e o întâlnire? insistă Liz.

— Nu. Şi-a rupt braţul când mi-am scrântit eu glezna. Am petrecut patru ore împreună în sala de aşteptare de la Urgenţă. Nu e mare scofală. Am luat prânzul de câteva ori împreună. Annie spuse toate acestea pe tonul pe care i-ar fi anunţat că pregătea hamburgeri în loc de chiftele, ca şi când n-ar fi existat niciun fel de consecinţă, iar ea chiar nu credea că avea să fie una. Îşi spusese acest lucru încă de când se cunoscuseră.

— Stai aşa! Liz o privi ca şi când în sufrageria lor tocmai ar fi aterizat o cometă. Ai luat masa cu individul acesta de două ori şi ai petrecut patru ore cu el la Urgenţă, fără să ne spui nimic?

— Dar de ce să vă spun, pentru numele lui Dumnezeu? Doar nu mă întâlnesc cu el. M-a invitat la cină, iar eu l-am invitat aici, în schimb. Am vrut să vă cunoască.

— Annie – Liz o privi insistent de pe locul unde stătea –, nu ai mai avut o întâlnire de când lumea şi pământul, şi tu te porţi ca şi când nu ar însemna nimic?

— Dar chiar nu înseamnă nimic. Suntem doar prieteni, spuse ea pe un ton obişnuit.

— Cine e? întrebă Kate, la fel de surprinsă ca sora ei de anunţul lui Annie.

— Lucrează în televiziune. E divorţat, nu are copii şi pare un om de treabă. Nu e mare scofală.

— Ba e mare scofală, insistară atât Liz, cât şi Kate, iar acum şi Paul părea interesat. Discutau deja cu înflăcărare, când intră Ted. Îi spusese

lui Pattie că trebuia să meargă acasă la cină şi plecase, în ciuda crizelor ei. Nu avea să-i permită să-l ţină departe de mătuşa şi de surorile lui. Deşi era conştient că va plăti pentru asta mai încolo, merita din plin să cineze cu ele şi încerca să urmeze sfatul lui Annie şi să se distanţeze puţin de Pattie. Iar acesteia nu-i plăcea deloc situaţia.

— De ce sunteţi toţi atât de entuziasmaţi? întrebă Ted, lăsându-şi haina pe scaunul din hol şi intrând în sufragerie. Nu prinsese subiectul discuţiei, dar păreau cu toţii foarte animaţi în legătură cu ceva.

— Annie a invitat un bărbat la cina din seara asta. A luat prânzul cu el de două ori deja şi s-au cunoscut când şi-a scrântit glezna. Liz îi făcu rezumatul şi surâse.

— Interesant, spuse Ted schimbând o privire cu Paul. Lor le părea mai degrabă o discuţie de fete. Ai intenţii serioase în privinţa lui? o întrebă el pe Annie, iar aceasta scutură din cap.

— Abia îl cunosc. L-am văzut de trei ori în viaţa mea. Probabil că va dori să se întâlnească cu Liz, deşi e cam în vârstă pentru ea. Încercă să nu privească înspre Ted, când spuse asta. Nu făcuse o aluzie răutăcioasă, dar era adevărat. Le spusese atât lui Liz, cât şi lui Kate despre Pattie, iar ele se arătaseră îngrijorate. Liz spusese că, după ea, femeia era nebună. Kate concluzionase că merita să se vadă cu ea pentru o notă maximă la curs. Annie nu era de acord.

— Ce vârstă are? o întrebă Ted.

— Puţin mai în vârstă decât mine. Are patruzeci şi cinci de ani.

— Am să te anunţ dacă sunt de acord, după ce-l cunosc, spuse Ted zâmbind. Dar, în ciuda întrebărilor şi a tachinărilor, erau cu toţii surprinşi şi bucuroşi pentru ea. Nu-şi puteau aminti ultima oară când Annie invitase un bărbat acasă, la cină. Poate nu se întâmplase niciodată. Dar Tom Jefferson îi părea mai mult un prieten decât un potenţial iubit. Iar înainte să apuce să aprofundeze discuţia, se auzi soneria de la intrare, iar Annie se duse să-i deschidă. Tom purta jeanşi, un pulover şi cizme de cowboy, şi păru relaxat când îl prezentă tuturor. Annie le văzu pe fete analizându-l, în timp ce el şi Ted discutau despre meciul de fotbal la care fusese în acea după-amiază. În primul sfert, echipa Jets înscrisese trei goluri, ceea ce era un miracol pentru ei. Paul interveni şi el în discuţie, deşi nu era la fel de interesat de fotbal ca Ted. Apoi fetele îi spuseră lui Annie în bucătărie că Tom arăta foarte bine şi că le părea amândurora foarte cunoscut.

— Este prezentatorul ştirilor de seară, spuse Annie simplu, în timp ce verifică pastele şi amestecă în salată. Aranjase masa în bucătărie, care era suficient de mare pentru ei toţi. Mâncarea era pregătită în casă, dar Annie nu făcuse prea mult caz din asta. Erau doar şase persoane.

— Cine este? întrebă Liz, când auzi ce spusese Annie. Este acel Tom Jefferson? Ai prins lozul cel mare în cazul ăsta. E grozav!

— Încă nu ştiu şi nici tu nu ai de unde să ştii. Ne-am cunoscut de puţină vreme. Acum, haideţi la masă.

Până la sfârşitul mesei, se purtau deja cu toţii ca şi când ar fi fost prieteni de-o viaţă. Tom discutase foarte mult cu Paul despre frumuseţea Iranului şi părea să ştie mai multe despre această ţară decât îşi mai amintea Paul, care nu mai fusese acolo din adolescenţă. După aceea, Tom şi Ted discutară despre fotbal şi şcoala de drept. Avu apoi o conversaţie animată cu Liz despre modă, iar pe Kate o întrebă o mulţime de lucruri despre tatuaje şi vru să afle de ce considera tatuajul o formă de artă grafică atât de importantă. Singura cu care nu prea discutase era Annie, dar rămase s-o ajute să strângă masa, în timp ce ea-i alungă pe ceilalţi în sufragerie.

— Sunt nişte oameni grozavi, spuse el privind-o cu căldură. Ai făcut o treabă minunată.

— Nu, mereu au fost aşa. Eu doar am încercat să-i învăţ să creadă în ei.

— Dar aşa şi este. Şi să ştii că Kate chiar are dreptate în privinţa tatuajelor ca formă de artă grafică. Annie îşi dădu ochii peste cap auzind asta, iar el râse. Apoi ea se întoarse spre el cu un zâmbet cald, după ce puse vasele în maşina de spălat.

— Îţi mulţumesc că ai luat cina cu noi. Sunt foarte mândră de ei.

— Sunt o mare realizare a ta, o complimentă el, în timp ce terminară de strâns masa. Ea îi mulţumi şi apoi se duseră să li se alăture celorlalţi.

Tinerii insistară să joace mima după aceea, căci nu mai jucaseră de ani buni. Tom era foarte priceput la jocul acesta. Era deja trecut de unsprezece când se ridică să plece. Le spuse tuturor la revedere, Annie îl conduse spre ieşire, iar el îi mulţumi din nou pentru seara minunată şi îi aminti de promisiunea de a lua cina împreună.

— Ai acceptat, îi aminti el, iar ea râse.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea cu căldură.

Se potriveau perfect. Annie nu ştia încă dacă era un potenţial iubit sau doar un prieten, însă, orice ar fi fost, se simţise foarte bine alături de el, şi la fel se simţise şi el.

— Te sun mâine ca să stabilim ziua. O sărută uşor pe obraz, apoi plecă.

Când Annie se întoarse în sufragerie în cârjele ei, cu toţii râdeau, vorbeau şi îi zâmbeau.

— În calitate de cap oficial al familiei, anunţă Ted, declar că sunt de acord. E grozav. Ştie tot ce e de ştiut despre fotbal.

— Şi despre Orientul Mijlociu, adăugă Paul.

— Ştie şi despre modă o mulţime de lucruri, spuse Liz, zâmbindu-i mătuşii sale.

— Şi înţelege perfect mesajul social pe care-l transmit tatuajele,

spuse Kate, zâmbind.

— Cred că v-a dat gata pe toţi, spuse Annie zâmbind, dar şi eu îl plac.

— Te poţi căsători cu el oricând doreşti, adăugă Ted. Îţi dau consimţământul meu.

— Stai liniştit, îi aminti Annie, e doar un prieten.

— Asta e vrăjeală, Annie, şi ştii bine asta, o întrerupse Kate. Te priveşte de parcă ar vrea să te sărute.

— Nu-i adevărat. Pur şi simplu v-a plăcut pe voi toţi.

— Şi noi îl plăcem pe el, declară Liz. Se simţise atât de bine, încât uitase de scena oribilă cu Françoise şi Jean-Louis, din acea dimineaţă. Seara pe care o petrecuseră împreună fusese simplă, bine-venită şi fără complicaţii, inclusiv mima. Se distraseră cu toţii de minune.

Ted scoase apoi vechiul lor joc de Monopoly, iar cei patru tineri jucară până la două dimineaţa, însă Annie se duse la culcare cu mult înainte ca ei să termine. Era evident că seara fusese un succes, iar Paul se integrase şi el. Annie îl plăcea. Şi îl plăcea şi pe Tom. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, simţea că puteau fi prieteni.

După jocul de Monopoly, Paul şi Ted plecară. Liz hotărî să-şi petreacă noaptea alături de Kate şi de Annie, iar cele două surori rămaseră să discute în dormitorul lui Kate până aproape de ora trei dimineaţa. Liz îi povesti ce se întâmplase cu Jean-Louis. Nu era prea afectată, deşi recunoscu că o dezamăgise – era supărată pe Jean-Louis pentru minciunile şi înşelătoria lui, şi pe ea, pentru că alesese un alt ratat. Jură să nu mai repete greşeala, iar Kate speră, pentru binele ei, că era adevărat.

Băieţii luară împreună un taxi când plecară de la Annie, iar Paul îl lăsă pe Ted la apartamentul lui. Era prea târziu s-o mai sune pe Pattie şi oricum nu voia să doarmă la ea. Se simţise bine în seara aceea alături de familie şi de prietenii lor. Îşi dorea să mai doarmă şi în patul lui. Dormea încă profund a doua zi, când sună Pattie, şi îi luă câteva minute până să se trezească şi să se dezmeticească.

— Unde ai fost azi-noapte? Părea disperată şi rănită. Toată noaptea mi-am făcut griji din cauza ta.

— Am fost cu mătuşa, surorile şi cu iubitul surorii mele. Am jucat mima şi Monopoly până târziu, spuse el somnoros.

— Puteai să suni.

— N-am vrut să te trezesc. Şi, în plus, se gândi el, se distrase şi nu simţise nevoia s-o sune.

— Trebuie să te văd de urgenţă, spuse ea cu o voce stinsă.

— S-a întâmplat ceva?

Ea refuză să discute la telefon, iar el îi spuse că putea ajunge la ea într-o oră, după ce se îmbrăca. Nu era o urgenţă, iar copiii nu păţiseră nimic. Înainte de a pleca, luă micul dejun cu unul dintre colegii săi de

apartament şi ajunse la Pattie după două ore. Observă că era agitată şi palidă. Părea bolnavă.

— Ce s-a întâmplat? Se aştepta la tunete şi fulgere din partea ei, în legătură cu seara anterioară. Era geloasă pe familia lui şi nu-i plăcea să ştie că petrecea prea mult timp cu ei. Se aştepta să audă ceva legat de acest subiect, dar ceea ce urmă nici nu-i trecuse prin minte. Cuvintele ei îl loviră mai puternic decât un pumn direct în piept.

— Sunt însărcinată.

Pentru o clipă, Ted o privi uimit şi nu spuse nimic. Nu avea idee ce să zică. Era o noutate pentru el.

— Doamne Sfinte! Cuvintele îi ieşiră ca o răsuflare întretăiată. Voia s-o întrebe cum se întâmplase, dar ştia deja. Încercase de fiecare dată să folosească prezervativ, dar uneori ea nu-l lăsa. Spunea că îi dădeau iritaţii şi că era mult mai plăcut fără. Fusese un mare prost. La dracu', Pattie, Ce ne facem? Ştia ce aveau de făcut, dar nu mai fusese într-o astfel de situaţie până atunci. Fusese mereu prudent, iar fosta lui prietenă era extrem de responsabilă şi lua pilule contraceptive. Pattie îi spusese chiar de la început că nu folosea nicio metodă de contracepţie, dar el sperase că, în mod magic, la vârsta ei nu va rămâne însărcinată cu atâta uşurinţă. Se pare că nu era adevărat.

— Cum adică ce ne facem? Vom păstra copilul, fireşte. Glumeşti? Nu fac avort la vârsta mea. S-ar putea ca altă şansă să nu mai avem. În plus, e copilul nostru, sânge din sângele nostru, rodul iubirii noastre. Pattie spuse toate astea, ca şi când ar fi fost ceva evident, şi se aştepta ca el să fie de acord.

— Nu, nu este, spuse el nervos. E rodul prostiei şi al neatenţiei noastre. Am fost neglijent, şi la fel ai fost şi tu. Asta nu e iubire, Pattie, e dorinţă.

— Vrei să spui că nu mă iubeşti? spuse ea, agăţându-se de el cu lacrimi în ochi. Cum poţi să-mi spui tocmai mie aşa ceva? Îţi port în pântece copilul.

— Şi dacă încercăm cu pastila de a doua zi? o întrebă el. Am auzit că funcţionează. Auzise asta de la unul dintre colegii săi de apartament. Băga mâna în foc pentru ea; el şi prietena lui o folosiseră de câteva ori. Trebuia luată într-un interval de şaptezeci şi două de ore după contactul neprotejat. De când ştii că eşti însărcinată? întrebă.

— Mi-a întârziat ciclul trei săptămâni.

Asta însemna că era însărcinată în cinci săptămâni.

— De ce n-ai spus nimic mai devreme? Ted începea să creadă că o făcuse intenţionat şi se simţea prins în capcană.

— Am crezut că te vei bucura, Ted, spuse ea, izbucnind în lacrimi. Ne-am fi dorit oricum unul, mai devreme sau mai târziu. Ce diferenţă e dacă îl avem acum?

— Glumeşti? Sunt student. Nu am bani şi nici slujbă. Trăiesc din ce-

a mai rămas dintr-o poliţă de asigurare lăsată de părinţii mei, care e oricum pe terminate. Mă ajută mătuşa mea. Cum te gândeşti că voi putea întreţine un copil sau măcar că voi avea grijă de el? Eu mai am ani buni până când voi putea câştiga o sumă decentă, iar tu abia îi întreţii pe copiii pe care-i ai deja. Cum va fi viaţa noastră cu un copil? Ce vor crede copiii tăi? Nu-mi pot termina şcoala dacă e să te întreţin pe tine şi un copil. Nici nu suntem căsătoriţi. E un accident. O greşeală. E un dezastru. E o tragedie pentru amândoi, şi ar fi la fel şi pentru copil. Trebuie să faci un avort sau să-l dai spre adopţie, spuse el, privind-o insistent. Nu avem de ales!

— Astea nu sunt opţiuni, îi răspunse ea. Ne putem căsători. Tu îţi poţi lua o slujbă. Nu renunţ la copil şi te avertizez: dacă încerci să mă forţezi, ucid copilul şi mă omor şi eu!

— Încetează cu ameninţările! urlă el furios şi frustrat peste măsură. Îi distrugea viaţa. O greşeală prostească avea să zdrobească tot ce muncise atât de mult să clădească. Nu era corect.

— Păstrez acest copil, spuse ea pe un ton scăzut, complet sigură pe ea. Tu poţi face orice doreşti, dar eu păstrez copilul.

El încuviinţă din cap. Înţelesese mesajul foarte clar.

— Trebuie să mă gândesc, spuse el încet şi ieşi. Trânti uşa în urma lui şi alergă pe scări, apoi ieşi în aerul rece.

La etaj, în apartament, după plecarea lui, Pattie se aşeză pe canapea şi zâmbi.

capitolul 16

În următoarele câteva zile, nimeni nu primi nicio veste de la Ted. N-o sună pe Pattie şi nici n-o vizită. Nu-i răspunse la telefon sau la mesaje. Nu-i mulţumi nici lui Annie pentru cină, lucru atipic pentru el şi care o îngrijoră pe mătuşa lui. Ea ştia că Ted se afla într-o situaţie delicată, cu o femeie instabilă, deşi nu aflase despre sarcină. Dar nu dorea să-l forţeze, astfel că aşteptă să o caute el. În cele din urmă, după trei zile de linişte, Ted o sună pe sora lui, Liz. Ea se arătă surprinsă să-i audă vocea, care suna groaznic. Înţelese imediat că ceva nu era în ordine.

— Ne putem întâlni la prânz? o întrebă el cu o voce răguşită. Se ascunsese în apartamentul său timp de trei zile şi băuse mult.

— Sigur, răspunse Liz imediat.

Ted o luă de la birou la ora prânzului şi se duseră la un local din apropiere, unde se serveau salate. Ea îşi luă o salată verde fără sos, iar Ted nu mâncă absolut nimic. Îi spuse despre Pattie, că era însărcinată şi că nu ştia cum să procedeze.

— Nu vrea să facă avort sau să-l dea spre adopţie şi spune că dacă încerc să fac altceva decât s-o felicit, se va sinucide cu tot cu copil. Nu vreau un copil, Lizzie. Sunt şi eu un copil. Sau cel puţin mă simt astfel. Nu sunt suficient de matur să am copii. Am fost atât de prost, spuse el, iar sora lui îi zâmbi cu milă.

— Se pare că acesta e cuvântul potrivit. Poţi ajunge la vreo înţelegere cu ea?

El dădu din cap în semn că nu şi o privi cu deznădejde.

— Mă ameninţa cu sinuciderea chiar şi înainte de sarcină. Spunea că, dacă o părăsesc, se va sinucide. Acum îl omoară şi pe copil odată cu ea.

— Are nevoie de consiliere psihologică. Rău de tot. Ted, te şantajează. Aşa se cheamă. Tu nu o poţi forţa să renunţe la copil. Şi presupun că va trebui să-i plăteşti pensie alimentară. Dar ea nu te poate forţa să stai cu ea şi să iei parte la asta, dacă tu nu-ţi doreşti aşa ceva.

— Dar nu o pot părăsi, pur şi simplu. E şi copilul meu. Dacă nu va renunţa la el, atunci presupun că va trebui să-i fiu alături şi să duc greul împreună cu ea.

— Dar asta nu e corect faţă de tine, spuse Liz fermă. Ura ceea ce-i făcea această femeie fratelui ei.

— Am şi eu o responsabilitate. Faţă de amândoi. Fie că-mi place sau nu.

— Eşti îndrăgostit de ea? Liz îl urmări cu atenţie, curioasă de

răspunsul lui.

— Nu ştiu. Mă înnebuneşte. Cum mă apropii de ea, corpul meu o ia razna. E ca un drog. Nu ştiu dacă asta e iubire.

— Mie-mi sună a dependenţă sexuală. Probabil că ţi-a făcut asta intenţionat, ca să te ţină lângă ea.

— Ei bine, mă costă enorm. Un copil e pentru totdeauna. N-o pot lăsa să se sinucidă, Liz.

— Nu cred c-o va face. Oamenii care ameninţă n-o fac, de obicei. Vrea să te ţină lângă ea.

— N-am de ales.

Părea atât de inocent, spunând acestea, şi atât de trist.

— Lui Annie ce-o să-i spui? gândi Liz cu voce tare.

— Momentan, nimic. Înnebuneşte dacă află.

— Poate că nu. E destul de raţională în situaţii de criză. Şi îşi va da seama, mai devreme sau mai târziu. Nu poţi ascunde un copil pentru totdeauna.

— Va trebui să renunţ la şcoală după semestrul acesta.

Liz nu voia să-l audă spunând asta, deoarece ştia cât de mult însemna pentru el. Era visul lui şi muncise enorm până atunci ca să şi-l împlinească.

— Nu face nimic deocamdată. În plus, nu ştii niciodată, ar putea pierde sarcina. La vârsta ei e un risc destul de ridicat.

— Sper să fiu atât de norocos. Se simţi vinovat spunând asta, dar nu dorea un copil. Era foarte sigur în privinţa asta. N-am mai vorbit cu ea de când mi-a spus.

— Ştie că te-a prins în laţ.

Era o metodă veche de când lumea de a ţine un bărbat, iar ea reuşise. Lizzie o ura pentru asta şi-şi dori să poată face ceva pentru a-şi ajuta fratele. Dar nimeni nu putea face nimic mai mult momentan decât să-i ofere lui suport moral. Restul depindea doar de Pattie. Şi de Dumnezeu.

În acea noapte, Ted o sună pe Pattie. Era prima dată când vorbea cu ea în ultimele trei zile. Pattie plânse încontinuu în timpul convorbirii lor telefonice. El se simţi groaznic şi încercă s-o liniştească la telefon, dar ea îl imploră să meargă la ea. Simţi că avea obligaţia să se ducă, aşa că se îmbrăcă şi merse la apartamentul ei. Când ajunse acolo, ea era calmă şi foarte drăgăstoasă. Îl imploră să meargă cu ea în pat şi s-o ţină în braţe, apoi începu să-l excite din nou. El nu voia să facă dragoste; i se părea total greşit acum, având în vedere tot ceea ce simţea faţă de ea. Dar, în timp ce-l atinse şi-l mângâie, îi învinse obiecţiile şi ajunse să facă dragoste cu ea, deşi nu dorise. Se iubiră cu tandreţe, încântare şi pasiune, iar după aceea, Pattie se lipi de el şi-i vorbi despre copil. Îl făcu să vrea să plângă.

Făcură dragoste din nou, aşa cum făceau mereu, iar când plecă a

doua zi, Ted se simţi extenuat. Pattie câştigase. Copilul câştigase. Iar el era învinsul în toată povestea asta. În dimineaţa aceea, înainte de a pleca, ea îl întrebă despre căsătoria lor. El îi spuse că nu voia. Ea îi reproşă că nu era corect faţă de copil să se nască în afara unei căsătorii. Era o femeie decentă şi fusese căsătorită la naşterea celorlalţi doi copii ai ei. Tot ce putu face Ted a fost să spună că se va gândi. Nu voia ca ea să-l mai ameninţe din nou cu sinuciderea. Nu avea puterea să facă faţă unor astfel de ameninţări. În ziua aceea începea din nou cursurile. Abia mai putea gândi raţional în drum spre şcoală, mergând cu capul în pământ. Îşi dorea să-l lovească un trăsnet şi să-l omoare. Ar fi fost mult mai simplu. Un copil era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Iar Pattie îl sună fără încetare între cursuri. Simţea în permanenţă nevoia de asigurare. În drum spre bibliotecă, unde avea de lucru la computer, se gândi că se simţea ca şi cum cineva îl golise pe dinăuntru şi-i aruncase întreaga viaţă la toaletă. Ea îi trimise un e-mail în timp ce se afla la bibliotecă, iar el îi promise că va fi la ea la ora cinei.

Până la sfârşitul săptămânii, Annie nu primise nicio veste nici de la Ted, nici de la Tom Jefferson. Tom promisese s-o sune în legătură cu invitaţia la cină, dar nu mai auzise de el după cina cu familia, de duminică. Se întreba dacă nu cumva îl speriase. Tăcerea lui spunea o mie de cuvinte, iar ea nu voia să fie insistentă.

Abia după încă o săptămână, o sună din Hong Kong şi-i ceru iertare că nu o sunase mai devreme.

— Îmi pare tare rău. Nu am avut acces la telefon sau la internet. Timp de zece zile am fost într-o provincie din sudul Chinei. Tocmai am ajuns în Hong Kong. M-au trimis pentru un reportaj. A fost o vânătoare de himere.

Annie se simţi atât de uşurată să-l audă, încât păru aproape exuberantă la telefon.

— Credeam că te-am speriat.

— Fii serioasă! M-au trimis chiar în dimineaţa următoare, după cină, şi n-am mai apucat să te sun. Uneori, viaţa mea e un haos. Era motivul care îl costase şi căsnicia. Fosta soţie îşi dorise un soţ mereu prezent, iar el nu putea fi niciodată acel om. Voia ca Annie să înţeleagă asta acum, încă de la început, sau chiar înainte să înceapă.

— Nu-ţi face griji, şi viaţa mea e uneori haotică. Deşi eu nu ajung prin China sau Hong Kong. Când te întorci?

— Să sperăm că mâine sau poimâine. Ce-ai zice să luăm cina sâmbătă seara?

— Mi-ar face plăcere. Îi spuse apoi că nici cu Ted nu mai vorbise de la cină şi că era îngrijorată pentru el.

— Poate are necazuri în dragoste.

— Cred că ai dreptate. Şi cred că tocmai a reînceput cursurile. Doar că-mi fac griji din cauza femeii cu care s-a încurcat. Era plăcut să-i poată împărtăşi lui Tom gândurile.

— Nu ai ce să faci, îi reaminti el. El este cel care trebuie să rezolve problema.

— Ştiu, dar este atât de naiv, totuşi, iar în femeia aia n-am încredere. Avem aproape aceeaşi vârstă.

— Va fi o lecţie bună pentru el, spuse Tom calm.

— Dacă-i supravieţuieşte.

— Va supravieţui. Cu toţii o facem. Plătim un preţ pentru greşelile noastre şi ne învăţăm lecţia. Uneori e un preţ mai mare. Eu, chiar când m-am căsătorit, ştiam că nu alesesem femeia potrivită pentru mine. Dar am mers, cu toate astea, până la capăt, şi lucrurile au devenit tot mai grele. Cel puţin, tu ai fost scutită de aşa ceva.

— Am avut şi eu partea mea de greşeli, recunoscu Annie.

Poate faptul că trăise ca o călugăriţă era una dintre ele. Dar nu ar fi putut face faţă la mai mult decât avea deja. La vârsta ei, îi fusese suficient să aibă grijă de trei copii. Iar acum se simţea comod în viaţa monahală pe care o ducea.

— Mie mi se pare c-ai dus-o foarte bine. Ai crescut o familie minunată. Sora ta ar fi mândră de tine.

Cuvintele lui îi aduseră lui Annie lacrimi în ochi.

Îi povesti apoi despre China şi despre reportajul realizat acolo. Fusese ales un nou prim-ministru, iar el se dusese acolo pentru a realiza un interviu cu acesta, despre politicile sale externe şi despre o comisie de comerţ pe care o pregătea acum. O uimi faptul că Tom ducea o viaţă foarte serioasă şi că era în centrul evenimentelor mondiale. Ea făcea eforturi să-i convingă pe furnizori să ajungă la timp cu marfa şi muta zidurile din loc ca să-şi facă fericiţi clienţii. Lumea ei era mult mai mică decât a lui. Dar îi plăcea teribil ceea ce făcea. Slujba îi oferise o mulţime de satisfacţii, de-a lungul anilor. Sperase mereu în secret că şi Kate va manifesta un oarecare interes pentru arhitectură şi că ar fi putut forma împreună un parteneriat în anii următori, dar talentele ei artistice luaseră alte direcţii.

Tom îi promise s-o sune de îndată ce se va întoarce în New York şi îi confirmă că vor lua cina sâmbătă. Îi spuse că se va gândi la întoarcere ce local să aleagă şi se va ocupa el de rezervări. Lui Annie îi plăcea felul cum prelua controlul şi făcea singur planurile. Nu trebuia să-şi bată ea capul. Era o uşurare să nu fie nevoită să ducă singură toate greutăţile. Era ceva nou pentru ea.

După ce primi veşti de la Tom, Annie se simţi într-o dispoziţie de zile mari. În cele din urmă, dădu şi de Ted. El îi spuse că era doar ocupat cu cursurile, dar vocea lui suna groaznic şi nu-l crezu când îi

declară că se simţea bine. Nu părea deloc aşa. O sună apoi pe Liz, care insistă că nu ştia nimic. Nu-i plăcea s-o mintă pe Annie, dar era hotărârea lui Ted dacă-i spunea sau nu de sarcina lui Pattie. El nu avea curaj şi considera că era timp suficient. Pattie nu avea decât puţin peste o lună de sarcină. Îi spusese că urma să nască în septembrie. El nici nu voia să se gândească la asta, iar ea începuse deja să aducă destul de des în discuţie căsătoria. Ted nu fusese mai nefericit în viaţa lui, cu excepţia momentului când îşi pierduse părinţii.

Liz îl suna zilnic să afle cum se mai simţea şi nu-i plăcea deloc cum suna vocea lui. Ted recunoscu în faţa surorii sale că era disperat şi se simţea prins în capcană. Fătul care creştea în pântecele lui Pattie îi distrusese viaţa sau urma să facă asta în secunda în care se va naşte. O făcuse deja, iar Pattie era în culmea fericirii. Era însărcinată cu copilul lui şi era stăpână pe viaţa lui. Tot ce făcea acum era să-i mulţumească c-o făcuse atât de fericită, dorindu-şi să facă dragoste cu el tot timpul. El nu mai folosea expresia „a face dragoste". Nu mai era vorba despre asta. Era pur şi simplu sex, iar Pattie făcea de fiecare dată cum voia ea. El nu dorea s-o supere, încerca să fie blând cu ea, ca să nu rănească copilul, dar ea insista că tot ce făceau era în regulă. Ted începuse să-şi dorească să n-o fi cunoscut vreodată. Şi avea gânduri foarte întunecate. Bea foarte mult şi-i spusese lui Lizzie de câteva ori că-şi dorea să fie mort. Liz nu credea că Pattie era în stare să se sinucidă vreodată, dar îşi făcea griji pentru Ted. Nu-i spusese nimic lui Annie, dar începea să creadă că ar trebui. Dacă nu îşi revenea cât de curând, se gândi că va trebui să-i spună.

Câteva zile mai târziu, Liz se sperie când primi un telefon de la Annie. Aceasta părea serioasă şi-i spuse că avea nevoie de sfatul ei. Lui Liz îi era foarte teamă că Annie avea de gând s-o întrebe despre Ted. În schimb, îi mărturisi că Tom o invitase la întâlnire. O ducea la cină şi nu avea cu ce să se îmbrace. Liz zâmbi la auzul tonului agitat, copilăresc, din vocea mătuşii ei. Era drăguţ.

Discutară despre localul unde era posibil să iasă la cină şi despre ce fel de impresie dorea să-i lase lui Tom. Îi spuse că toate hainele ei bune erau potrivite pentru întâlniri cu clienţii, dar nu avea nimic sexy, care i-ar fi putut părea atrăgător unui bărbat.

— Cât de sexy? Decolteu generos? Fustă scurtă? o întrebă Liz în mod practic, iar Annie râse.

— N-am spus că vreau să fiu arestată. Am spus că vreau să arăt atrăgător.

— În regulă. O bluziţă dantelată. Poate Chanel. O fustă scurtă, dar decentă. O haină drăguţă de blană. Îţi pot împrumuta una de-a mea. Părul îl laşi desfăcut, să-ţi încadreze faţa. Nimic forţat. Totul să fie plăcut, feminin, drăguţ.

În acea seară, îi aduse câteva pungi cu lucruri din care să aleagă. Avea şase pungi pline ochi, iar Annie alese o bluză superbă din organza şi o fustă neagră din dantelă. Ambele erau elegante şi sexy. Fiind încă în cârje, trebuia să poarte pantofi cu talpă joasă, aşa că Liz îi adusese o pereche de balerini de satin, cu catarame acoperite cu strasuri, pe mărimea ei. O rugase pe asistenta ei să-i aleagă. În plus, îi împrumută o haină scurtă, neagră, de nurcă, pe care Annie o admirase la ea de ani de zile. Era pregătită!

Sâmbătă seara, când Tom veni după ea, Annie arăta de milioane. Katie o ajutase să se îmbrace, o machiase şi o sfătuise să-şi lase părul desfăcut. Annie se simţi ca o copilă de liceu, care se pregătea pentru primul ei bal, atunci când Tom sună la uşă. El purta o vestă neagră de caşmir, pantaloni largi şi o cămaşă deschisă, superb croită. Mărturisi că suferea din cauza schimbării fusului orar, dar nu părea, şi admiră vestimentaţia lui Annie. Adora înfăţişarea ei şi felul cum era îmbrăcată. Le observă pe toate.

— Ceilalţi unde sunt, apropo? întrebă Tom, privind în jur. Apartamentul era gol şi liniştit.

— Au ieşit. Katie şi Paul sunt la film. Lizzie e plecată pe durata weekendului, iar Ted e ocupat cu şcoala. Rar mai primesc veşti de la el în ultima vreme. Nu ştiu ce se petrece. Sper că e bine şi că s-a distanţat puţin de femeia aceea.

— Se va descurca el, o asigură Tom, în timp ce părăsiră apartamentul şi luară un taxi spre restaurant. Era un restaurant din centrul oraşului, foarte şic. Toată lumea îl cunoştea pe Tom, iar el o prezentă tuturor celor care se opreau la masa lor. Chelnerul a fost foarte impresionat şi atent cu ei doi. Era distractiv să iasă cu el. Cum chipul lui apărea la ştiri în fiecare seară, toată lumea îl cunoştea, îl respecta şi îl admira.

În timpul cinei, Annie îi povesti despre casele la care lucra, iar el, despre China. Pentru prima dată, Annie discută despre alte subiecte decât despre copii. Simţea că ieşise la o întâlnire adevărată. Când o conduse acasă, ea îl invită înăuntru la un pahar. El o privi cu tristeţe şi îşi înăbuşi un căscat. Îi spuse că se simţise grozav, dar schimbarea fusului orar îl prindea din urmă şi-i era teamă că va adormi.

— Haide să repetăm experienţa, spuse el.

— M-am simţit minunat, spuse ea, mulţumindu-i, iar el zâmbi şi o sărută pe obraz.

— Şi eu la fel. Te sun săptămâna viitoare, dacă nu mă trimit în cealaltă parte a globului din nou, fireşte. Pomenise deja că urma să plece în curând la Londra. Ei i se părea interesant.

Tom o lăsă la uşa apartamentului şi o urmări cu privirea până intră. Când ajunse în sufragerie, Paul şi Katie stăteau pe canapea. Nu prea aveau bani niciodată de ieşit în oraş, astfel că se uitau adesea la DVD-

uri. Annie observă că păreau secretoşi, la intrarea ei. Se întrebă ce puneau la cale şi presupuse că, probabil, făcuseră sex în camera lui Katie, cât fusese ea plecată. Katie n-o întrebase niciodată pe Annie dacă Paul putea rămâne acolo peste noapte, deoarece Paul spusese mereu că s-ar fi simţit ciudat, şi niciunul dintre ei nu era sigur cum va reacţiona. Niciun alt prieten al lui Kate nu-şi mai petrecuse noaptea în apartament. Nici Liz şi nici Ted nu aduseseră pe nimeni acolo peste noapte, iar Paul era foarte circumspect.

Annie încă plutea în urma serii petrecute cu Tom. Se duse în camera ei şi se dezbrăcă cu grijă. Se simţiseră minunat împreună, iar înfăţişarea şi vestimentaţia din acea seară fuseseră ceva complet nou pentru ea. Liz îi promisese că îi va găsi şi alte lucruri de îmbrăcat, pe care să le poarte la următoarele ei întâlniri cu Tom.

Annie încă zâmbea a doua zi, în timp ce citea ziarul de duminică. Se gândea la Tom, când intră Katie. Se agită o vreme de colo până acolo prin bucătărie, apoi se aşeză şi îşi privi mătuşa în faţă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise Kate pe un ton liniştit, iar Annie o privi şocată.

— Doamne Sfinte, eşti însărcinată… spuse Annie, în timp ce Kate o privi şi negă, clătinând din cap.

— Nu, nu sunt.

— Slavă Domnului, spuse Annie, părând uşurată. Nu era pregătită pentru aşa ceva.

— Voi face o călătorie împreună cu Paul, spuse Kate fermă, întărindu-se singură pentru ceea ce urma. Am discutat o vreme despre asta.

— Unde anume? întrebă Annie interesată. Nu o şoca faptul că doreau să plece împreună undeva. Erau suficient de mari.

— Mergem în Teheran, spuse Kate, privind-o pe Annie în ochi.

În bucătărie se lăsă o linişte asurzitoare.

— Nu-i adevărat, spuse Annie, fără a ezita vreo secundă.

— Ba da.

— Nici nu intră în discuţie. N-am să permit aşa ceva. Poate fi periculos pentru tine şi e prea departe. N-o să te las, spuse Annie pe un ton ferm. Nu mă deranjează să călătoriţi împreună, dar nu în locuri care pot fi nepotrivite pentru tine.

— Mergem. Putem sta cu unchiul şi mătuşa lui. M-am interesat deja pentru viză. Voi putea primi una în câteva săptămâni, şi am depus deja aplicaţia. Voi plăti călătoria cu ceea ce câştig la salon.

Ei se interesaseră deja şi aveau planul făcut. Annie a fost şocată de anunţul tăios al lui Katie în legătură cu călătoria deja stabilită. Nu îi cerea permisiunea mătuşii sale, care părea panicată de această idee.

— E un lucru complet nebunesc, spuse Annie îngrijorată.

— Nu, nu este, spuse Katie încăpăţânată. N-a mai fost acolo de ani

de zile. Va fi interesant pentru amândoi.

— Nu e deloc „interesant” să vizitezi o ţară care poate fi problematică pentru americani. E o prostie să te duci de bună voie. Chiar nu e o idee inteligentă. De ce nu vă duceţi într-un loc la îndemână pentru amândoi, unde să vă simţiţi bine? Annie era disperată s-o convingă.

— Paul nu va permite să mi se întâmple ceva. Iar familia lui va avea grijă de noi. Vrea să-şi vadă verişorii, şi vreau şi eu să-i cunosc.

Annie dădu dezaprobator din cap în timp ce o privea, apoi îşi prinse capul între palme.

— Katie, asta e o idee teribil de proastă.

— Nu-i adevărat. Ne iubim şi vreau să văd ţara unde s-a născut şi să-i cunosc familia de acolo.

Avea ideea aceasta ciudată şi romantică de a vizita împreună cu el locurile de unde se trăgea, iar Annie era înspăimântată pentru ea. Din pură ignoranţă, Katie ar fi putut ofensa pe cineva acolo şi ar fi putut avea probleme.

— Mergeţi altundeva. Mergeţi în Europa şi distraţi-vă. Poţi să-ţi iei un permis de călătorie cu trenul şi te duci peste tot.

— El vrea să se ducă acasă, iar eu vreau să merg cu el. Ne ducem acolo doar pentru două săptămâni. Katie nu se clintea deloc.

— Nu mergi niciunde! strigă Annie la ea, frustrată că nu avea cu cine discuta. Aceasta nu era una dintre ideile ei prosteşti, precum abandonul şcolar, care fusese şi el stupid. Planul acesta era nebunie curată. Şi, ca de obicei, Kate o sfida şi era hotărâtă sa facă ceea ce voia, fiind convinsă că are dreptate.

— Sunt adult şi am dreptul să fac ce vreau, strigă Katie. Discuţia se transformă într-un circ, în bucătăria lor, până când Katie alergă în camera ei şi trânti uşa.

Annie tremura din cap până-n picioare.

Iar când Paul veni în vizită, mai târziu în acea după-amiază, îi spuse şi lui aceleaşi lucruri. Dar el era la fel de hotărât ca şi Kate şi insistă că vor fi în regulă. Îi spuse că va fi distractiv să stea la unchiul său şi că vor fi îngrijiţi cum trebuie. Apoi adăugă că Teheran era un oraş modern şi că nu va exista niciun risc pentru Katie acolo. Annie nu-l crezu. Îl sună în acea seară pe Tom şi îi spuse despre planul lor. Îi ceru părerea, iar el ezită o clipă, înainte de a răspunde, gândindu-se la ceea ce auzise.

— Nici eu n-aş fi înnebunit după idee, dacă aş fi în locul tău. Teoretic, ar trebui să fie în siguranţă, iar locul este fascinant. E un oraş minunat, cu o cultură interesantă, dar nu pentru doi copii care nu ştiu ce fac. Simplul fapt că ea e americană, iar el e iranian le-ar putea aduce probleme, dacă cuiva de pe stradă nu-i convine. Cred că e o situaţie delicată. Spune-le să meargă în altă parte.

— Le-am spus, zise Annie deznădăjduită. Ea insistă că vor merge orice-ar fi şi spune că n-o pot opri.

— Asta aşa e. Dar trebuie să asculte şi de alţii, care ştiu mai bine ce vorbesc.

— Katie face doar ce vrea ea. Plăteşte pentru călătorie din banii câştigaţi la salon. Şi vor sta la unchiul lui Paul.

— Sper să reuşeşti s-o convingi să renunţe, spuse el cu blândeţe. Îşi făcea şi el griji pentru ea. Dar, lăsând toate astea la o parte, sunt sigur că vor fi bine.

— Sper să o pot convinge să renunţe. Dacă se duce acolo, am să fiu cu nervii la pământ.

Înţelegea să-i lase să acţioneze cum voiau şi să facă propriile greşeli, dar asta era prea riscant, dacă făceau ceva prostesc sau ceva nu mergea cum trebuie.

— Ai vrea să vorbeşti tu cu ea? îl întrebă Annie pe Tom. Nu ştia ce altceva să facă.

— Voi încerca. Nu sunt sigur că mă va asculta nici pe mine. Pe părinţii lui i-ai sunat?

— Mă gândeam să-i sun mâine, spuse ea nefericită.

— Cred că ar trebui, o aprobă Tom. S-ar putea ca nici lor să nu le surâdă ideea. Poate fi ciudat şi pentru Paul, ca iranian, să meargă acolo cu o americană. Poate că împreună, tu şi părinţii lui Paul, îi veţi convinge să-şi schimbe hotărârea. Voi discuta şi eu cu ea, dar Katie e o fată încăpăţânată. El nu o cunoştea foarte bine, dar înţelesese asta din discuţiile cu Annie.

A doua zi, Annie îi urmă sfatul şi-i sună pe părinţii lui Paul. Nici mama lui nu era entuziasmată de călătorie. Nu era sigură că s-ar fi purtat corespunzător, odată ajunşi acolo, şi era de părere că erau prea tineri să călătorească singuri atât de departe, mai ales că era prima călătorie pe care Paul o făcea cu o fată. Îi spuse lui Annie că încercase să-l convingă să renunţe, dar fără rezultat. Şi nu o încânta nici gândul că Paul avea să fie responsabil pentru o fată tânără. Ce s-ar fi întâmplat dacă Katie păţea un accident sau se îmbolnăvea? Annie îşi făcea şi ea griji din aceste motive, deşi era liniştitor să ştie că Paul avea acolo o familie care să-l ajute.

Mama lui Paul îi mărturisi că acesta avea de gând să-şi plătească singur călătoria, din banii câştigaţi din slujbele de pe timpul verii, iar Katie îşi plătea singură partea ei. Îi mărturisi, de asemenea, cât putu de delicat, că nu i se părea înţelept ca o fată americană să călătorească la Teheran cu un bărbat iranian, chiar dacă susţineau că erau doar prieteni. Sublinie apoi că, pe durata şederii sale în Iran, Paul va fi considerat iranian, iar dubla sa cetăţenie iraniano-americană nu va fi recunoscută. Spuse foarte clar că nu dorea ca Katie să-i facă probleme, odată ajunşi acolo. Annie putu simţi din vocea ei că era la fel de

nesigură ca şi ea în privinţa acestei călătorii. Se mai linişti, deşi dezaprobarea lor nu părea să însemne nimic pentru copii, care considerau îngrijorările lor nefondate şi erau hotărâţi să meargă, orice-ar fi.

— Dar tatăl lui Paul? Nu-i poate interzice să meargă?

— I-a interzis deja, spuse mama lui Paul cu tristeţe. Dar Paul vrea să-şi vadă unchiul, mătuşa, verişorii şi bunicul, care este foarte bătrân. Nu cred că vreunul dintre copiii noştri realizează că pot întâmpina probleme acolo. Vorbele acestea nu o liniştiră deloc pe Annie.

— Şi ce facem acum? întrebă ea, înţelegând că nici ea, nici părinţii lui Paul nu erau capabili să-şi controleze copiii. Tehnic vorbind, erau adulţi. Annie îşi aminti de cuvintele lui Whitney, care îi spusese că trebuia să-i lase să ia propriile hotărâri, dar era mai uşor de zis decât de făcut.

— Cred că tot ce putem face este să le dorim să călătorească în siguranţă, concluzionă mama lui Paul cu un oftat. Iar cumnatul şi cumnata mea vor avea grijă de ei. Părea resemnată şi nu avea nicio speranţă că-l va convinge pe Paul să-şi schimbe hotărârea, la fel cum era şi Annie în privinţa lui Kate. Cei doi tineri nu erau dispuşi să asculte părerea altora şi o ţineau pe-a lor. Erau stăpâni pe propriile destine, iar familiile lor nu avea niciun cuvânt de spus în această problemă; tot ce puteau face era să-i lase să-şi deschidă aripile şi să spere că totul va merge bine. Când închise telefonul, Annie ştia deja că nu era nimic de făcut pentru a-i opri din drumul lor spre Iran.

În săptămâna următoare, Tom o duse pe Annie la cină şi discutară din nou despre acest subiect. Katie nu se clintise deloc în hotărârea ei. Înainte de a ieşi în oraş, Tom stătuse de vorbă cu ea. Îi spusese că ar putea întâmpina probleme dacă ar călători la Teheran cu un cetăţean iranian de sex masculin. Katie insistă din nou că totul avea să fie în ordine. Nu era nimic altceva ce ar fi putut spune Tom sau ce ar fi fost Kate dispusă să audă de la el sau de la altcineva. Kate îi spuse că aprecia îngrijorarea lui, dar ea şi Paul se hotărâseră să plece acolo. Tom înţelegea supărarea lui Annie. Katie luase singură decizia şi nimic nu o putea clinti. Iar Paul părea să vadă în culori romantice această întoarcere a lui, alături de ea, în Iran, pentru a-i arăta tot ceea ce-şi amintea din copilărie. El nu înţelegea însă ce presupunea să meargă acolo cu o fată americană, în special cu una atât de modernă, de libertină şi de independentă cum era Katie, sau că acest lucru ar putea cauza probleme oricăruia dintre ei, chiar dacă mergeau acolo doar în calitate de simpli prieteni. Paul insistă şi el că vor fi în siguranţă, iar lui Tom îi păru rău de Annie, care avea să-şi facă griji pentru ei.

Tom încercă s-o mai liniştească în timpul cinei, dar îşi făcea şi el griji. Katie era hotărâtă să plece, indiferent de ceea ce-o sfătuiau ei. Nu putea spune că invidia această luptă continuă a lui Annie cu

nepoata ei. În plus, ştia că Annie îşi făcea griji şi pentru Ted şi femeia mai în vârstă cu care se încurcase. În astfel de momente, Tom se bucura că nu avea copii. Îi părea înspăimântător să fie nevoit să facă faţă unor asemenea probleme, iar acum o admira pe Annie mai mult ca niciodată pentru felul cum se descurcase cu copiii surorii sale. Era isteaţă, afectuoasă, corectă şi le respecta părerile. Dar, în ciuda acestor lucruri, Katie refuza s-o asculte. Pleca la Teheran şi cu asta basta. Tom recunoscu că, dacă ar fi fost în locul lui Annie, ar fi simţit nevoia s-o strângă de gât pe loc pentru independenţa, încăpăţânarea şi indiferenţa ei faţă de părerile celorlalţi.

— S-o strâng de gât n-ar fi chiar o opţiune, spuse Annie zâmbindu-i, deşi trebuie să recunosc că uneori sunt tentată.

În ciuda grijilor ei pentru Katie, cina lor a fost la fel de reuşită ca prima. Începuseră să se cunoască mai bine şi râseră, discutară încontinuu şi păreau să aibă în comun o mulţime de lucruri care le făceau plăcere. El îi semăna în atât de multe aspecte. De această dată, când o aduse acasă, o sărută. A fost un sărut blând, prelung, care născu în ea sentimente adormite de ani de zile. Era ca şi cum ar fi fost trezită din somn de prinţul din basmul *Frumoasa din pădurea adormită*. Începea să se simtă din nou femeie. Tom o făcea fericită şi se înţelegeau grozav de bine.

În aceeaşi săptămână, Tom o invită la televiziune şi îi prezentă studioul. Era fascinant. În plus, avu ocazia să-l vadă prezentându-şi emisiunea. În altă zi, Annie îl duse pe el la una dintre casele ei în construcţie, îi explică ce făcea acolo şi îi arătă planurile. El se arătă foarte impresionat de calibrul muncii şi de talentul ei evident. În weekendul care urmă, pregătiră împreună cina în apartamentul ei. Katie ieşise, astfel că aveau tot apartamentul la dispoziţie. De data aceasta, se sărutară ca nişte adolescenţi, pe canapeaua din sufragerie. Dorinţa dintre ei era din ce în ce mai puternică, dar erau amândoi de părere că, o vreme, mai puteau rezista tentaţiei. Nu se grăbeau deloc şi voiau să aibă ocazia să se cunoască mai bine. Simţeau că, dacă relaţia lor era una potrivită şi le fusese scris să se întâmple, atunci aspectele acestea puteau să mai aştepte. Aveau răbdare până ce sentimentele unuia faţă de celălalt creşteau, înainte de a culege roadele. În această privinţă, erau unanim de acord.

Singurul lucru care îl mai îngrijora pe Tom era dacă Annie avea cu adevărat loc pentru el în viaţa ei. Era încă prea ocupată şi implicată în viaţa copiilor surorii ei. Iar Katie nu-i uşura cu nimic sarcina în aceste zile, cu insistenţa ei încăpăţânată de a călători în Iran. Annie numai despre asta vorbea şi era teribil de îngrijorată. Cel puţin jumătate din timpul lor împreună îl petreceau discutând despre copii. În ultima vreme, Annie îl vedea tot mai rar pe Ted şi îşi făcea griji şi din această cauză. Era evident că ascundea ceva. Parcă intrase în pământ din nou.

Înfruntările din apartamentul lui Pattie erau deja la ordinea zilei. Când nu vorbea despre copil, Pattie îl presa pe Ted să se căsătorească înainte de naşterea copilului. Îl acuza că nu o considera suficient de bună pentru el şi că era emasculat de mătuşa şi surorile lui. Devenise abuzivă şi jignitoare. Îl linguşea, îl implora, îl seducea, pentru ca apoi să-l acuze. Iar Ted îi spunea cu sinceritate că problema nu era că n-ar considera-o suficient de bună pentru el. Pur şi simplu, se simţea prea tânăr pentru a se căsători.

— E prea târziu pentru asta! striga Pattie la el. Vom avea un copil! Acum se certau în cea mai mare parte a timpului, iar atunci când nu se certau, Pattie voia să facă dragoste. Asta era singura formă de comunicare pe care o cunoştea. O folosea pentru orice – recompensă, pedeapsă, manipulare, mituire, şantaj emoţional. Ted se simţea înfrânt şi folosit şi era profund deprimat în legătură cu ceea ce se întâmpla. Ştia că fusese prins în capcană, fie că se căsătorea cu ea sau nu, şi îşi dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să o ia de soţie, probabil chiar înainte de naşterea copilului. Dar nu se grăbea prea tare să-şi lege şireangul în jurul gâtului.

Încerca s-o sune pe Annie mai des, ca să nu-şi facă prea multe griji pentru el, dar nu o mai văzuse de multă vreme, îi era prea teamă că, dacă s-ar fi întâlnit, ea ar fi ghicit ce se întâmpla cu el. Avea acum cercuri întunecate în jurul ochilor şi slăbise. Pattie îl ţinea treaz toată noaptea, fie certându-se cu el, fie seducându-l, şi era sfârşit de-a binelea. În cea mai mare parte a timpului se simţea ca un strigoi şi pica aproape toate examenele, mai puţin pe cel de la cursul ei. Era în urmă cu referatele, şi Pattie era singura care-i dădea note maxime. Dar deja nu-i mai păsa. Nu-l mai interesa că pierdea examenele, din moment ce trebuia oricum să renunţe la şcoală, din cauză că urma să aibă de întreţinut un copil şi o nevastă. Pattie câştiga pe toate fronturile. Dacă scopul ei fusese să-i distrugă viaţa, atunci se descurca de minune.

Marea ei luptă cu el era momentan aceea de a-l convinge să o ia de soţie cât mai repede. Nu voia să aştepte. Îi era teamă că s-ar putea răzgândi. Se certa cu el din acest motiv în fiecare noapte. El încerca să-i ţină piept. Fusese de acord să se căsătorească cu ea în august, dar nu mai devreme. Copilul trebuia să se nască abia în septembrie, iar pentru c-o făcea să aştepte, îi spunea că e ticălos şi sadic. În plus, Pattie voia acum ca Ted să-i spună şi mătuşii lui despre copil. Voia victorie pe toate fronturile. Ted încerca să-şi menţină punctul de vedere, dar Pattie avea asul în mânecă. Avea copilul în avantajul ei.

Când Tom şi Annie ieşiseră într-o seară să ia cina, la restaurantul *La Grenouille*, telefonul ei sună. Uitase să-l închidă. Când se auzi soneria,

oamenii de la mesele vecine o priviră dezaprobator. Privi în jos spre telefon şi observă că apelul venea de la Ted. Scuzându-se rapid faţă de Tom, răspunse. Primea atât de rar veşti de la Ted în ultima vreme, încât nu voia să rateze apelul. Nu ştia când avea să o mai sune.

— Bună, puiule, e totul în ordine? Am ieşit la cină cu Tom, şopti ea, aproape ascunsă sub masă, în timp ce Tom o privea. Se întrebă dacă Annie ar fi făcut vreodată acelaşi lucru pentru a vorbi cu el. Ştia deja că nu era nimic pe lume ce nu ar fi făcut pentru copiii ei. Te-aş putea suna înapoi mai încolo?

— Eu… Hm… Sunt la spital, spuse el, părând uşor zăpăcit, şi, dintr-odată, ochii lui Annie se umplură de spaimă când îi aruncă o privire lui Tom.

— Unde eşti?

— Sunt la spitalul NYU… Am avut o mică problemă cu Pattie, spuse el, iar lui Annie i se păru că vocea lui suna ca şi când ar fi fost pe jumătate adormit.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a înjunghiat în mână cu un cuţit. Sunt bine. Mi-au pus doar nişte copci. M-am gândit că aş putea să vin acasă.

— Vin să te iau imediat, spuse ea şi închise telefonul, în timp ce se ridică şi îl privi pe Tom. Nebuna aia l-a înjunghiat în mână cu un cuţit. Spune că nu e grav. Annie părea şocată.

— Doamne sfinte, asta e nebunie curată. Şi el părea la fel de îngrozit şi îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată. Nu mâncaseră decât felul întâi, dar nu era cu putinţă ca Annie să mai poată lua cina acum.

— Nu, ea e nebună, îl corectă Annie, recunoscătoare că Ted păruse dispus s-o părăsească. Discutară despre asta în taxi, în drumul lor către centru. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar evident a luat-o razna.

— N-am crezut că e atât de nebună, spuse Tom îngrijorat. Dacă s-ar repeta experienţa, l-ar putea omorî.

Când ajunseră la spital, amândoi remarcară faptul că Ted arăta foarte rău. Tremura şi era îngrozitor de palid. Doctorul spuse că pierduse foarte puţin sânge şi că îi puseseră zece copci la mână. Era bandajat serios şi se părea că Pattie ratase din întâmplare să-i secţioneze un ligament sau un nerv.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Annie, în timp ce mergeau toţi trei împreună spre apartament.

Ted nu se mai putea ascunde de ea. Trebuia să-i spună adevărul.

— E însărcinată. Vrea s-o iau de nevastă. I-am spus c-o voi face în august. Ea vrea să ne căsătorim acum. Eu nu vreau. Copilul se va naşte abia în septembrie. Privirea lui Annie părea tot mai îndârjită pe măsură ce asculta. Acesta nu era un mod sănătos de a începe o căsnicie, cu un copil pe drum şi o femeie care nu pregeta să-l

înjunghie, dacă nu făcea cum zicea ea. Ne certam din acest motiv astă-seară, în timp ce luam cina, şi a luat-o razna.

— Nu te poţi căsători cu un astfel de om, spuse Annie, privind mânioasă spre Tom, care o aprobă printr-o mişcare a capului, fiind şi el la fel de îngrijorat pentru Ted. Arăta ca şi cum ar fi fost abuzat emoţional, ceea ce se şi întâmplase, în realitate. Dar acum îl răni se şi fizic, nu doar emoţional şi mental. Era înspăimântător.

— Spune că se sinucide dacă nu mă căsătoresc cu ea, zise Ted întristat.

— Las-o să se sinucidă, spuse Annie cu asprime, în timp ce Tom plăti taxiul, apoi îl duseră sus. Arăta ca şi cum ar fi fost în stare şoc. Annie îl acoperi cu o pătură, după ce Ted se întinse în patul din camera lui. Camera era neatinsă şi pregătită pentru el, deşi o folosea rareori. Dar asta era în continuare casa lui. Nu se va sinucide, Ted, îl liniş ti ea. Încearcă doar să te controleze, lucru care i-a şi reuşit.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Ted, iar pe obraji i se rostogoliră câteva lacrimi. Vreau să fac ceea ce e corect. Dar nu mi-am dorit un copil. Cel puţin nu încă. Şi nu vreau să mă căsătoresc cu ea, dar nu am de ales.

Tom stătea în uşă, întristat de privirea de pe chipul lui Annie şi părându-i extrem de rău pentru băiat.

— Nu eşti obligat decât să întreţii copilul, spuse Annie pe un ton liniştit, aşezându-se pe patul lui. Nu trebuie să te căsătoreşti cu Pattie, dacă nu doreşti asta.

— Nu vreau. Mă sperie, zise el, şi avea un motiv întemeiat să simtă asta, dat fiind episodul din acea seară.

— Vreau să-ţi spun ceva, Ted. Femeia asta suferă de psihoză, îi zise Annie, privindu-l drept în ochi. E o persoană abuzivă şi va face ca ceea ce s-a întâmplat în seara asta să pară din vina ta. Asta ştiu să facă oamenii abuzivi. Îţi va spune că ai înfuriat-o şi că ai rănit-o din cale-afară cu ceea ce ai spus, ca să justifice gestul de a te fi înjunghiat. Până mâine va poza în postura de victimă şi tu vei apărea ca personajul negativ. Ascultă-mă bine, nici măcar nu-ţi va cere iertare pentru ceea ce ţi-a făcut în seara asta. Va da vina pe tine. Dar nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta. Ai lăsat-o însărcinată, lucru stupid şi neglijent din partea ta, dar nu tu eşti cel care abuzează de ea. Va face tot ce-i stă în putinţă să te convingă că vina îţi aparţine. Vreau să te fereşti de ea. Cred că e periculoasă pentru tine.

Bandajul imens de pe mâna lui venea să susţină cele spuse de Annie. Ted îi mulţumi pentru sprijin şi se uită spre Tom cu o privire jenată. Annie stinse lumina şi îl mai acoperi cu o pătură, apoi îl lăsară o vreme singur, să se odihnească, timp în care ea şi Tom se duseră la bucătărie să mănânce ceva. Erau amândoi morţi de foame, deoarece nu apucaseră să ia cina, iar Annie îi oferi o omletă sau un sendviş. Tom îi mulţumi, dar spuse că era prea supărat ca să poată mânca. Se

mulţumiră în schimb cu îngheţată, pe care o mâncară, în timp ce discutau despre cele întâmplate. Acesta era unul dintre lucrurile care o înspăimântau acum pe Annie. Nebuniile pe care le făceau, crezând că sunt adulţi. Călătoria lui Kate la Teheran împreună cu Paul, iar acum Ted, care se încurcase cu nebuna asta care-l înjunghiase. Era cât se poate de rău şi de periculos.

— Nu poţi totuşi să-i protejezi la nesfârşit, îi aminti Tom, iar ea scutură din cap dezaprobator.

— Poate că nu, dar trebuie măcar să încerc.

— Dar tot nu-i poţi opri, iar ei vor face tot ce vor. Uită-te la Katie şi la Ted. Eu bănuiesc că se va întoarce la femeia asta din milă. Lui Annie îi era teamă că avea dreptate. Şi ea îl credea în stare.

Stătură şi discutară destul de mult timp, după ce-şi terminară îngheţatele, apoi Tom se ridică să plece. O sărută înainte de plecare şi-i spuse să-l sune dacă avea nevoie de ceva. Ea îi promise că aşa va face şi îi mulţumi pentru ajutor. Tom părea foarte supărat, la fel cum era şi ea.

Puţin după miezul nopţii, Annie auzi mobilul lui Ted sunând şi se duse pe vârfuri în camera lui să-l închidă. Dar îl trezise deja şi, în timp ce ieşea din cameră, îşi dădu seama că la celălalt fir era Pattie. Nu voia să tragă cu urechea, dar avu impresia că discuţia începuse exact cum anticipase. Pattie îl condamna c-o împinsese la limită. Îi spuse că rana de la mână se întâmplase din vina lui. Annie îl auzi cerându-şi iertare. Pattie îl înnebunise complet de cap. Annie bănui, de asemenea, că Pattie era furioasă că Ted îşi sunase mătuşa. Avea să-l învinuiască şi din acest motiv. Când îl sărută de noapte bună, Ted arăta extenuat.

— Odihneşte-te, nu te gândi la nimic în noaptea asta. Ce-ar fi să stai aici o vreme? îi sugeră ea, în timp ce stinse lumina.

— Vrea să mă duc înapoi, spuse el cu o voce sfârşită. Îi spusese tot ce anticipase Annie. Îl învinuia pe el.

— Vom vorbi mâine despre asta. Nu-ţi face griji în noaptea asta. El încuviinţă din cap şi închise ochii, recunoscător că era acasă. O clipă deschise iarăşi ochii şi-i mulţumi din nou. Annie îl sărută apoi pe frunte şi ieşi din cameră. Fusese o noapte lungă şi-i părea rău că îl târâse şi pe Tom în această problemă, deşi el se dovedise a fi foarte înţelegător în legătură cu toată situaţia şi cu cina lor întreruptă de la *La Grenouille*.

Dimineaţă, când Annie se trezi, Ted încă dormea. Avea o întâlnire matinală şi trebuia să plece. Kate era în camera ei, iar Annie plecă din apartament în linişte, îi lăsase lui Ted un bilet în care-i spunea să stea liniştit şi să-şi petreacă ziua în apartament. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să se întoarcă la Pattie. Cine ştie de ce ar fi fost în stare data viitoare? În bilet, Annie îl ruga s-o sune când se trezea.

Ted era în bucătărie, palid ca moartea, când intră Kate să-şi pregătească ceva de mâncare. Ea nu avea habar că Ted dormise acolo şi rămase blocată când văzu bandajul imens de pe mâna lui. Îl durea foarte tare. Sedativul primit în seara anterioară îşi pierduse efectul.

— Ce-ai păţit? îl întrebă ea, privindu-i îngrijorată mâna. Te-ai bătut cu cineva? Era greu de crezut aşa ceva. Nu se bătuse niciodată cu nimeni, nici măcar când era copil. Se întrebă dacă nu cumva fusese atacat de vreun hoţ.

El încuviinţă din cap şi-şi privi sora cu ochi trişti.

— Da, cu Pattie. Am supărat-o şi a făcut ceva stupid. N-a vrut, dar am enervat-o. A fost vina mea, de fapt.

Pattie îl convinsese de acest lucru în noaptea trecută. Annie s-ar fi cutremurat dacă ar fi fost acolo, să-l audă ce spunea. Ted fusese victima perfectă pentru o persoană abuzivă ca Pattie. Iar el nici n-avea habar ce-l lovise. Era un caz clasic de abuz, iar acum, potrivit lui Pattie, el era singurul vinovat. Iar Ted o credea.

— Ce-ai păţit la mână? întrebă Katie, aşezându-se lângă el şi privindu-l. Ochii lui păreau lipsiţi de viaţă, iar cercurile din jurul lor erau aproape negre.

— M-a înjunghiat cu un cuţit de bucătărie. N-ar fi trebuit s-o enervez.

— Tu glumeşti? Katie îl privi şocată. Pe mine mă enervează o grămadă de oameni tot timpul şi nu mă vezi înjunghiindu-i cu cuţite de bucătărie. E nebună? Reacţia ei era una firească.

— E o persoană foarte emotivă, explică el, iar eu am supărat-o.

— Mie-mi pare nebună şi periculoasă. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş vedea de drum.

— Vom avea un copil, spuse el, moment în care ochii lui Kate se făcură mari. În septembrie. Vrea să ne căsătorim.

— Păi, normal că vrea, comentă Kate. Sper că n-ai să faci greşeala asta. E cu doisprezece ani mai mare decât tine.

— E cam târziu să mă gândesc la asta acum, spuse el nefericit. Apoi îşi auzi mobilul sunând şi se grăbi să se întoarcă în camera lui.

Data următoare când îl văzu Katie, Ted era îmbrăcat, părul îi era pieptănat stângaci, atât cât putuse cu mâna stângă, şi-i spuse că se ducea puţin până la apartamentul lui, să-şi ia câteva lucruri. Ea ştia că minţea şi că, de fapt, se ducea să se vadă cu Pattie. Vru să-l oprească, dar nu ştia cum. Avu sentimentul că nu l-ar fi oprit nimic. Era un om în misiune, un robot controlat de altcineva. În dreptul uşii de la intrare, se întoarse şi îşi privi sora, care îl privea şi ea la rândul ei.

— Dacă sună Annie, spune-i că dorm. Mă întorc repede.

— Eu plec la lucru, îi spuse Kate cu milă în glas. Ai grijă, îl avertiză ea, cu o privire îngrijorată, iar el încuviinţă din cap, apoi plecă.

Odată ce Ted ajunse la Pattie, totul redeveni în regulă. Ea îl luă în

braţe şi-l dezmierdă. Se purtă cu el ca şi cu un copil şi-i mângâie cu grijă mâna rănită. Îi spuse că-l ierta pentru tot ceea ce făcuse în noaptea trecută, iar el îi mulţumi şi apoi izbucni în lacrimi. El plângea încă atunci când Pattie începu să-l mângâie, apoi făcu dragoste cu ea, ca să se revanşeze pentru ceea ce făcuse. Pierdu toate cursurile şi nu se mai întoarse la Annie în noaptea aceea. Pattie mai câştigase o rundă.

capitolul 17

La două zile după atacul lui Pattie asupra lui Ted cu cuţitul de bucătărie Tom o sună pe Annie la birou. Lucrase la un reportaj important cu o zi înainte, în legătură cu un scandal politic de la Washington, care tocmai ieşise la iveală şi-i privea pe doi senatori, astfel că nu avusese timp să sune. Annie ştia deja că atunci când Tom nu suna, o făcea din motive importante. El nu avea de-a face cu crize domestice sau furnizori neserioşi, ci realiza reportaje despre evenimente majore, care apăreau la ştiri, ori despre crize internaţionale; sau se întâmpla să fie trimis la celălalt capăt al globului, fără a fi anunţat din timp.

— Cum se simte Ted? întrebă într-un moment de răgaz, care, după cum spunea el, reprezenta calmul de dinaintea furtunii în domeniul în care lucra. Era însă evident că, în ciuda momentelor de stres, a sarcinilor solicitante şi a politicilor televiziunii, lui Tom îi plăcea ceea ce făcea, iar Annie era la fel de fascinată de munca ei. El trăia într-o lume amplă şi ştia tot ce era de ştiut în spatele cortinei evenimentelor lumii. Îi plăcea foarte tare când îi povestea despre toate astea. Când îi răspunse la întrebare însă, păru descurajată. Viaţa ei era cu mult mai mică decât a lui, iar interesul ei de acum era Ted şi problema cu care se confrunta el.

— Nu ştiu. S-a dus la ea ieri în secunda când am plecat la lucru. Katie spune că l-a sunat Pattie, iar el i-a zis că trebuia s-o vadă. Nu s-a mai întors azi-noapte. Sunt sigură că nu l-a lăsat. Iar acum, în fiecare clipă când nu am veşti de la el, mi-e groază că i-ar putea face rău. În ochii lui Annie, incidentul cu cuţitul de bucătărie nu era un lucru minor, iar Tom îi dădu dreptate. Pattie întrecuse limita şi, din moment ce se întâmplase o dată, nu se putea anticipa cât de departe va merge sau unde se va opri. Ted căzuse în ghearele unei femei dezechilibrate, periculoase, a unei posibile sociopate. Lui Annie îi părea psihopată, iar Ted avea zece copci care să-i susţină bănuielile.

— M-am temut că se va întoarce, spuse Tom încet, părându-i rău şi de Ted, şi de Annie. Ştia cât de îngrijorată era ea pentru Ted. Am fost şi eu în situaţia lui odată, la vârsta lui. Era o fată superbă şi nebună, care se droga foarte mult. Situaţiile de genul acesta sunt foarte abuzive şi, odată intrat în ele, este foarte greu să mai ieşi. Tu aştepţi mereu ca lucrurile să se liniştească, dar asta nu se întâmplă niciodată. Oamenii ca ea se hrănesc cu haosul.

— Şi e atât de naiv, spuse Annie cu regret. E peste puterile lui. Iar acum, cu un copil pe drum…

— E un copil deştept. Va ieşi din situaţia asta într-un final, o linişti

Tom. Dar s-ar putea să mai dureze o vreme, chiar dacă ştiu cât îţi este de greu.

— Lui îi este cel mai greu.

Annie şi Katie discutaseră despre asta cu o noapte înainte, aproape până dimineaţă, sperând amândouă că va veni acasă, dar nu o făcuse şi nu răspunse nici la telefon. Îi trimisese la un moment dat un mesaj lui Kate, spunând că era în siguranţă, şi cam atât. Cel puţin, ştiau că era în viaţă.

— Te sunasem, de fapt, să te întreb dacă vrei să luăm cina împreună. Vreau să încercăm un restaurant nou. Ar putea fi distractiv, spuse Tom, dar Annie nu prea era în apele ei, deşi aprecia faptul că o sunase şi-i făcea plăcere să-şi petreacă timpul cu el.

— Îmi pare rău că viaţa mea e atât de haotică acum, se scuză ea. Eram cu toţii normali până acum câteva săptămâni sau chiar câteva luni. Acum, Ted este ţinut ostatic de o psihopată cu care va avea un copil, iar Katie ameninţă că pleacă în Iran. Singura persoană normală în acest moment este Liz, spuse Annie, gândindu-se că făcea această afirmaţie în ciuda despărţirii de iubitul ei, peste care trecuse destul de uşor. Fusese foarte înţeleaptă în deciziile ei şi hotărâse să ia o pauză în viaţa amoroasă, pentru o vreme, până când se va simţi pregătită să-şi ia şi ea un angajament. Şi nici eu nu mă simt chiar normală, cu toate cele câte se întâmplă, spuse ea. Îşi făcea mari griji pentru călătoria plănuită de Katie, dar cel puţin nu stabiliseră încă o dată anume. Pentru moment, era doar o idee, pe care Annie o vedea ca pe o posibilă ameninţare. Spera că se vor răzgândi. Dar nimic din toate astea nu o ajutau să fie fericită şi relaxată sau măcar să se bucure de noul bărbat din viaţa ei. Annie ştia că nu putea fi uşor nici pentru el, care încerca s-o cunoască şi să-şi dea seama cine era pe primul loc. Cu toate astea, Tom se descurcase destul de bine până acum.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse Tom calm, sunt lucruri care se întâmplă. Asta e viaţa. Nimeni nu poate trăi o viaţă complet relaxată mereu. Şi, de obicei, când ceva merge prost, toate merg prost. Mi se întâmplă şi mie. Mama mea a murit pe neaşteptate în timpul divorţului meu, iar tata s-a îmbolnăvit de Alzheimer şi a trebuit să-l duc la azil, în timp ce încercam să-mi desprind viaţa de a fostei mele soţii. Nici pentru mine n-a fost plăcut.

Avusese, în acelaşi timp, şi o scurtă idilă, care se dusese pe apa sâmbetei din aceste motive. Nu se putea concentra asupra atâtor probleme în acelaşi timp. Se despărţise de ea, iar când o sunase din nou, câteva luni mai târziu, ea cunoscuse deja pe altcineva. Era cursul firesc al vieţii şi ştia că Annie era foarte stresată în acest moment.

— Ce zici să luăm cina în seara asta? sugeră el. Ştiu că e cam din scurt, dar ţi-ar prinde bine.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, hotărâtă să petreacă o seară plăcută

şi să nu-i mai povestească toate problemele ei. Îşi dorea să aibă timp să se bucure şi de el. Iar restul după-amiezii se concentră pe ridicarea moralului. Aproape că reuşise, până când într-una din casele la care lucra explodă o ţeavă şi provocă pagube în valoare de o sută de mii de dolari, distrugând şi un important obiect de artă. În plus, trebui să dea chiar ea vestea clientului, care nu reacţionă deloc plăcut. Era încă supărată când se pregătea pentru cina din seara respectivă şi nu primise veşti nici de la Ted. Încercă să îndepărteze pentru moment aceste gânduri din mintea ei, întrucât oricum nu avea ce face. Oricât de naiv ar fi fost, Ted era adult şi intrase de bunăvoie în situaţia în care se afla. Acum, era rândul lui Annie să se bucure de o seară liniştită şi de o cină bună alături de bărbatul pe care-l plăcea. Nu părea să ceară prea mult de la viaţă.

Îşi puse una dintre noile ţinute aduse de Liz şi tocmai începea să se simtă mai bine, când Kate intră în camera ei cu o privire serioasă.

— Putem discuta? o întrebă ea, iar Annie ezită şi o privi.

— Oare de ce am impresia că e de rău augur? o întrebă Annie, în timp ce-şi dădea cu ruj. Tom trebuia să ajungă în orice clipă. Se întrebă, de asemenea, de ce copiii aduceau mereu în discuţie subiecte importante chiar când voiai să ieşi pe uşă sau când primeai telefonul pe care l-ai aşteptat cu înfrigurare toată săptămâna. Legea lui Murphy. Dacă e ceva plăcut, îmi spui pur şi simplu, nu-mi ceri permisiunea de a vorbi cu mine. Kate zâmbi la auzul acestor vorbe. Lucru care-mi spune că ceea ce voi auzi n-o să-mi placă prea tare. Katie nu o contrazise.

— Da, poate că aşa este, recunoscu Katie cu o privire tristă.

— E ceva important? întrebă Annie punându-şi rujul în poşetă.

— Cam da, încuviinţă Kate.

— Atunci, haide să vorbim despre asta mai târziu sau mâine. Tocmai voiam să ies pe uşă. Vreau să fiu atentă la ceea ce ai să-mi spui, iar acum am întâlnire cu Tom şi vreau să mă concentrez asupra lui şi să mă bucur de el.

— Bine, spuse Kate cu un aer posomorât. Nu părea prea încântată că era lăsată să aştepte, dar vedea că Annie se pregătea de plecare. Arăţi bine, apropo.

— Mulţumesc. Sper să am parte de o seară liniştită cu Tom, fără ca cineva să fie înjunghiat, să mă anunţe că va avea un copil sau să mă sperie de moarte. Cred că începe să creadă că suntem cu toţii nebuni.

Tom ajunse la timp, chipeş şi relaxat. Şi zâmbi larg văzând-o pe Annie. Piesele cele noi care veniseră să-i completeze garderoba o făceau să arate foarte bine. Cel care se ocupa de construcţia avariată în urma inundaţiei o sună chiar când ieşeau pe uşă şi-i spuse că descoperiseră un al doilea tablou distrus. Era vorba despre un Picasso. Iar Annie îi răspunse calmă că avea să-l sune a doua zi în legătură cu

acea problemă. Oricum, nu putea să remedieze problema. Acesta era momentul ei cu Tom.

— S-a întâmplat ceva? Tom simţise tensiunea din glasul ei când preluase apelul.

— Am avut o inundaţie la una dintre construcţii în după-amiaza asta şi au fost avariate două tablouri foarte preţioase. Clientul s-a supărat, ca să nu spun mai mult. Acum m-a sunat constructorul. Mă ocup de el mâine.

— Nu mi-am dat seama cât de stresantă poate fi şi arhitectura, spuse el când intrară în lift.

— E mereu stresant când ai de-a face cu termene-limită şi cu clienţi influenţi. Iar construcţia sau modernizarea unei case scoate ce e mai rău din oameni. Aproape unul din cinci clienţi de-ai mei, sau chiar unul din patru, divorţează. Dacă ai o căsnicie care scârţâie, ultimul lucru de care ar trebui să te apuci e să construieşti o casă împreună cu partenerul de viaţă.

— Ca să fiu sincer, e adevărat ce spui, rosti el gânditor. Uitasem acest detaliu, dar picătura care a umplut paharul pentru noi a fost renovarea apartamentului nostru. Costa o avere, lucru care m-a enervat la culme, iar ea era supărată că eu nu eram niciodată prezent ca să discut cu constructorii. Când ne-am hotărât să ne despărţim, l-am vândut, iar eu am fost în extaz.

— Înţelegi ce spun? Uneori mă simt ca un psiholog de cuplu. Oameni perfect normali se transformă în monştri când îşi renovează casele, iar dacă nu au o căsnicie reuşită, atunci se descarcă pe mine. În căsniciile care nu merg, eu nimeresc în bătaia puştii.

— Te-ai gândit să te retragi? o tachină el. Ştia că nu ar fi putut face aşa ceva.

— M-aş plictisi prea tare, spuse ea sincer şi am muncit prea mult ca să ajung aici. În plus, banii din asigurarea pentru copii s-au cam dus de câţiva ani şi vreau să-i ajut. Annie plătea pentru şcoala lui Ted.

— Sunt norocoşi să te aibă, spuse el în timp ce urcară într-o maşină cu şofer, pe care el o închiriase pentru seara aceea, deoarece era foarte frig. Nu voia ca Annie să îngheţe cât aşteptau după taxiuri. Pe deasupra, nu putea merge pe distanţe prea mari cu cârjele ei. Tom încerca să-i uşureze viaţa, lucru pe care nimeni nu-l mai făcuse până atunci.

Noul restaurant la care o duse era minunat, iar mâncarea, delicioasă. Annie nu era prea înfometată, după toate situaţiile de criză prin care trecuse, dar se bucura să fie acolo cu el. Abia ciugulea din mâncare, iar Tom o întrebă dacă-i plăcea. Părea dezamăgit. Îşi dorise să-i ofere o seară deosebită, dar vedea că era obosită, deşi făcea eforturi să ţină pasul cu el în discuţie.

— Nu prea sunt obişnuită să am o viaţă socială, recunoscu ea. De

obicei, ajung acasă târziu de la lucru şi mă trântesc în pat. Mă descurc cu problemele cu copiii şi cu munca şi tot ce presupune ea, dar nu sunt obişnuită ca, pe lângă toate astea, să mă şi aranjez şi să ies în oraş. Tom avea şi el aceleaşi probleme cu socializarea la finalul unei zile lungi, dar nu dorise să aştepte până în weekend ca s-o vadă.

— Am o idee, îi spuse el când împărţeau desertul. Avuseseră parte de o masă delicioasă, iar bucătarul-şef le trimisese câteva bunătăţi şi surprize, ca să-i impresioneze. I se întâmplau adesea astfel de lucruri la restaurantele unde ieşea să ia masa. Ştiu că e puţin cam devreme şi că am vrut să fim înţelepţi şi să avem răbdare, dar ieşim împreună de aproape o lună şi nu cred că vom avea parte de prea multă linişte. Ce-ai spune să plecăm undeva un weekend? Dacă doreşti, putem lua camere separate. Dar mi-ar face plăcere să te duc undeva. Ce spui? Lui Annie i se păru în egală măsură minunat şi extrem de enervant. Era un pas pe care nu se simţea pregătită să-l facă încă, dar putea vedea cu uşurinţă că Tom era descurajat de haosul din viaţa ei şi de faptul că trebuia să se lupte pentru timpul şi atenţia ei. Era norocoasă că hotărâse să mai rămână lângă ea. Nu era sigură că ea ar fi procedat la fel în locul lui.

— Sună minunat, spuse ea uşor. Unde te gândeai să mergem? Ştiindu-l pe Ted într-o stare atât de schimbătoare, nu prea îi venea să plece departe, cu toate că Ted nu mai era chiar un copil, dar nu vru să-i spună acest lucru lui Tom. El făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o mulţumească şi să facă relaţia să meargă. Nu ar fi putut cere mai mult de la vreun alt bărbat. Tom o plăcea cu adevărat şi voia să ofere o şansă relaţiei lor. Pentru o clipă, se gândi că era mai mult decât merita.

— Ce-ar fi să laşi asta în seama mea? Am să încerc să găsesc o destinaţie distractivă, unde să avem linişte. Îi zâmbi şi-i acoperi mâna cu a lui. Până acum, explorările lor fizice se opriseră doar la săruturi. Ce preferi? Două dormitoare sau unul? Annie vru să spună două, dar nu avu curajul. Ştia că avea să fie emoţionată atunci când se vor hotărî să facă pasul.

— Unul, spuse ea atât de încet, încât Tom aproape că n-o auzi, apoi zâmbi şi îşi puse un braţ în jurul ei.

— Ce-ar fi să luăm două şi vedem cum ne simţim?

— Cum de sunt atât de norocoasă? întrebă ea, privindu-l uimită. Mi-ai putea spune, pur şi simplu, să mă duc naibii.

— Da, dar gândeşte-te câte aş avea de pierdut. Dragostea nu e mereu lină, iar la vârsta noastră e nevoie de puţină organizare şi de unele ajustări. Nici viaţa mea nu e doar lapte şi miere.

— Mulţumesc, spuse ea, iar el se întinse spre ea şi o sărută.

— Nu mă întreba de ce, dar în clipa când te-am văzut aşteptând în sala de la Urgenţă, am ştiut că eşti o persoană specială şi am vrut să te

cunosc mai bine. Tom se gândi că, până atunci, nu regretase alegerea făcută, şi nici Annie. Trebuie doar să ne dăm seama cum să facem loc unul pentru celălalt în vieţile noastre.

Amândoi ştiau deja că nu avea să fie o sarcină uşoară. Dar ea aşteptase multă vreme acest moment. Şaisprezece ani. Îl pierduse pe Seth din cauza angajamentului luat faţă de copiii surorii ei, însă atunci nu avusese de ales. Şaisprezece ani mai târziu însă, nu ar fi fost corect să renunţe la Tom pentru ei. Trebuia doar să găsească o cale de a fi disponibilă pentru ei, de a-şi face treaba şi de a-i fi şi lui alături. Ştia că era datoria ei faţă de ea însăşi să încerce. Whitney îi spunea asta de ani de zile. Şi întâlnise, în sfârşit, pe cineva care merita efortul. Lui Whitney nu-i spusese încă despre el. Ea şi Fred plecaseră într-o croazieră pentru două săptămâni şi, de când se întorseseră, Annie fusese prea ocupată ca să-i povestească ce se întâmpla în viaţa ei. Era ciudat să realizeze că se vedea cu el de aproape o lună deja, iar prietena ei cea mai bună nu ştia nimic, dar e drept că la început nu luase în serios relaţia, crezând că era vorba doar despre o prietenie. Invitaţia de a pleca împreună în weekend îi mai confirmă încă o dată că nu era cazul.

Tom o duse acasă după cină şi o conduse până sus. O întrebă apoi în care weekend era disponibilă, ca să poată planifica ieşirea, şi o sărută uşor pe buze. Ea îi mulţumi pentru cină, iar el plecă. Când intră în apartament, o găsi pe Kate aşteptând-o. Avea privirea unui om pregătit să aştepte, iar Annie avu senzaţia că, dacă s-ar fi întors la două dimineaţa, Katie ar fi fost tot acolo.

— Trebuie să fie important, spuse Annie, agăţându-şi haina în cui cu un oftat. Ar fi fost frumos ca măcar o seară să nu am parte de întâmplări dramatice. Annie aştepta acum cu nerăbdare ieşirea ei cu Tom şi nu voia ca cineva să îi strice bucuria, dar începea să înţeleagă că orice era posibil la vârsta lor. Katie şi Paul erau foarte îndrăgostiţi. Annie intră în sufragerie, se aşeză pe canapea şi o privi. Bine, ce s-a întâmplat?

— Voiam doar să te anunţ, spuse Katie cu o expresie serioasă, iar Annie remarcă faptul că era pregătită să lupte ca să-şi susţină punctul de vedere. Aşteptă să afle despre ce era vorba. Voi pleca cu Paul în Iran pentru două săptămâni. Am primit viza şi ne-am achitat biletele. Vreau doar să ştii. Nu mă poţi opri şi nu am vrut să te mint, aşa că îţi spun. Plecăm de mâine în două săptămâni. După ce termină de vorbit, în încăpere se lăsă o linişte mormântală. Reacţia pe care o avu Annie nu a fost cea aşteptată. Mătuşa ei îi vorbi pe un ton scăzut, calm şi neutru. Poate că seara cu Tom contribuise la asta. Timpul petrecut cu el îi oferea o privire de ansamblu.

— Am să fiu complet sinceră cu tine, spuse ea calm. Era supărată din cauza veştilor primite, dar nu înnebunită. Cred că e o idee

incredibil de prostească, până la punctul în care devine de-a dreptul periculoasă. Nu numai că veţi fi în pericol acolo, dar mergeţi într-o ţară unde veţi fi amândoi ostracizaţi pentru că sunteţi împreună. Cred că faceţi un lucru nesăbuit şi voi fi îngrozitor de îngrijorată pentru tine, cât timp vei fi acolo, iar Tom ţi-a spus acelaşi lucru, deşi nu vrei să-l asculţi nici pe el. Ştie mult mai multe lucruri despre Iran decât mine sau chiar decât Paul. Dar ai dreptate, eşti adult. Nu te pot opri. Ai dreptul să faci propriile alegeri, decizii şi greşeli, continuă ea, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-i vorbea. Concluzia mea nu are nicio legătură cu dorinţa de a-mi impune punctul de vedere. Nu vreau să te controlez. Mi-am îngropat sora. Nu vreau să fiu vreodată în situaţia de a-i îngropa vreunul dintre copii. Tot ce sper e că vei fi în siguranţă, încheie ea şi se ridică, îşi luă cârjele şi plecă înspre camera ei.

Katie rămase privind în urma ei şi nu scoase o vorbă. Se aşteptase la o bătălie pe viaţă şi pe moarte, la ore de ţipete şi de ameninţări. În schimb, Annie făcuse ceea ce ştia că avea de făcut: îi respectase nepoatei sale dreptul de a lua propriile decizii şi o lăsase liberă. Ştia că greşea, dar nu încercă s-o mai oprească. Acum, amândouă trebuiau să trăiască cu alegerea făcută: Annie cu grija ei, iar Kate cu responsabilitatea de a fi adult. Kate realiză că ceea ce făcuse Annie era mult mai impresionant decât dacă ar fi ţipat şi i-ar fi interzis să plece. Şi, dintr-odată, Kate îşi făcu şi ea griji. Dar îi promisese lui Paul că-l va însoţi. El voia ca ea să cunoască totul despre lumea lui. Cea mai grea parte pentru Katie ar fi fost dacă Annie şi Tom aveau dreptate. În timp ce se îndrepta spre dormitorul ei, Kate simţi două lacrimi udându-i chipul. În acest caz, pentru prima dată, victoria maturităţii avea un gust amar.

capitolul 18

Weekendul petrecut de Annie cu Tom a fost un vis devenit realitate. Până atunci, Annie nici nu ştiuse că era posibil să faci atâtea lucruri şi să te desfeţi în asemenea lux. Toată viaţa ei de adult muncise, îi îngrijise pe copii şi nu se gândise nici măcar o dată să se răsfeţe. Călătoriile lui Annie de până atunci fuseseră fie la Disneyland, când erau copiii mici, fie zburase de cealaltă parte a globului, ca să se vadă cu clienţii, fie în Europa de două ori, tot cu copiii, majoritatea ieşirilor ei fiind planificate cel mai adesea în jurul lor şi în funcţie de ei. Nu-şi luase niciodată o vacanţă doar pentru ea, şi dacă şi-ar fi luat, n-ar fi ştiut ce să facă singură. În ultimii ani îşi ocupase tot timpul liber cu munca. Tom îi deschidea acum calea spre o lume complet nouă pentru ea. Spunea că nu mai fusese nici el acolo, dar se documentase serios în legătură cu locul ideal unde s-o ducă. Iar acesta era în insulele Turks şi Caicos din Marea Caraibelor.

Luaseră un zbor direct de pe Aeroportul Kennedy către Providenciales, care dură trei ore şi jumătate. Odată ajunşi pe aeroport, fură întâmpinaţi de o limuzină şi duşi la hotel, unde Tom închiriase pentru ei o vilă, cu propria ieşire la plajă şi cu piscină privată. Nisipul avea culoarea fildeşului şi era mai fin decât zahărul, iar apa era translucidă şi în nuanţe de turcoaz. Şi, ţinându-se de cuvânt, Tom alesese o vilă cu două dormitoare. Annie nu mai văzuse ceva atât de luxos, aveau şi un majordom, care să le fie de ajutor cu orice. Pe masă erau aşezate un coş imens cu fructe şi o sticlă de şampanie. Annie se gândi că murise şi ajunsese în rai, departe de stresul şi de neliniştile vieţii cotidiene. Plănuiseră să stea acolo timp de trei zile, iar Annie se rugă să nu apară vreo urgenţă pentru oricare dintre ei, care să le strice şederea. În cazul ei, riscurile veneau din partea nepoţilor, iar în cel al lui Tom, putea apărea vreo criză mondială nouă. El era mereu vulnerabil la astfel de lucruri.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse ea cu o privire de copil neîncrezător.

Era ca şi cum ar fi descoperit că Moş Crăciun exista în realitate, iar acesta era chiar Tom, exceptând costumul roşu şi barba albă. Tom aranjase vacanţa perfectă pentru ei doi. Puteau merge la restaurantele din apropiere sau mânca în vilă, se puteau plimba pe plajă, puteau înota în apa limpede şi, dacă voiau, puteau să nu vadă pe nimeni altcineva timp de trei zile. Era ca şi cum ar fi fost trimişi în paradis. În timp ce Annie privea în jur cu încântare şi uimire, Tom o cuprinse în braţe. Era cel mai frumos dar pe care i-l făcuse cineva vreodată. Darul timpului şi al liniştii, pe care să-l împartă cu el. Se aflau parcă în luna

de miere.

— Cred că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ, îi spuse zâmbind, iar el o sărută.

— E o răsplată pentru glezna scrântită şi pentru că eşti o fată foarte curajoasă în tot ceea ce faci. Cuvintele lui îi umplură lui Annie ochii de lacrimi. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să se ocupe de atâtea şi să le facă pe toate bine. Mi-ar face plăcere să te ajut să ai mai puţine griji, ca să avem mai mult timp pentru noi, îi spuse el cu blândeţe. Acesta era un loc grozav pentru aşa ceva. Annie se simţea complet izolată de viaţa reală, chiar şi de copii, deşi aceştia ştiau unde era şi cum să dea de ea. Apoi îşi promise să nu mai vorbească despre ei încontinuu în cele trei zile care aveau să urmeze.

În acea seară, înainte de a merge la culcare, se plimbară pe plajă şi înotară în piscina lor privată. Purtară amândoi costume de baie, din moment ce nu făcuseră încă acel pas, şi discutară ore în şir, la lumina lunii, iar când, în cele din urmă, se duseră la culcare, i se păru cel mai firesc lucru din lume să împartă un dormitor. Annie se lăsă cuprinsă de braţele lui Tom, simţindu-se complet în siguranţă alături de el. Tremura uşor, dar nu de teamă, ci de nerăbdare, şi niciunul dintre ei nu fu dezamăgit de ceea ce urmă. Era exact ceea ce speraseră că va fi – două jumătăţi unindu-se într-un întreg. Amândoi simţiră că aşa trebuia să fie.

După aceea, stătură goi pe terasă, ţinându-se de mână şi sărutându-se, înotară din nou în piscină, fără costume de data aceasta, apoi se întoarseră în patul unde se descoperiseră şi stătură toată noaptea cuibăriţi unul în braţele celuilalt. Dormiră ca doi copii, se treziră devreme şi făcură dragoste din nou. Era deja ora amiezii când comandară micul dejun pe terasa vilei, după care se duseră la o plimbare pe plajă. Îşi petrecură ziua înotând în ocean, iar seara luară cina pe terasă. Făcură, după aceea, dragoste în piscină. Râseră ca doi copii de lucruri mărunte, apoi Annie îi povesti despre moartea surorii ei, în timp ce Tom o ţinu în braţe. Vorbiră despre copilăriile lor, despre speranţele şi dezamăgirile lor, despre visurile lor. Învăţară fiecare trupul celuilalt şi se simţiră ca-ntr-o lună de miere. Aceasta era temelia de care aveau nevoie – un timp petrecut departe de toate.

La sfârşitul celor trei zile, trupurile lor fuzionaseră, la fel ca inimile şi sufletele lor. Annie nu se simţise niciodată atât de în largul ei cu cineva, iar Tom se simţea mai căsătorit cu ea decât fusese vreodată cu soţia lui. Deosebirile dintre el şi fosta lui soţie erau pe-atât de mari, pe cât de puţine erau lucrurile care-i legaseră. Relaţia lor fusese una bazată pe pasiune, iar aceasta se stinsese rapid. De data asta, lucrurile erau mult mai profunde. Annie avea sentimentul că împărţeau acelaşi suflet. Cuvântul potrivit pentru ceea ce simţeau ei acum era suflete-pereche. Ea n-ar mai fi vrut să plece, dar duminică trebuiau să lase

totul în urmă. Annie îi spuse că nu-i va putea mulţumi niciodată cu adevărat pentru tot ce-i oferise cu ocazia acestei escapade.

Duminică dimineaţa stătură pe terasă, încercând să-şi dea seama încotro să se îndrepte. Copiii pe care Annie îi crescuse erau adulţi acum şi, evident, suficient de maturi ca să înţeleagă dacă Tom şi-ar fi petrecut o noapte sau un weekend alături de ea, deşi bănuiau amândoi că ar fi fost mai liniştiţi în locuinţa lui. La un moment dat, discutară să se mute împreună, apoi Tom o întrebă ce părere avea despre căsătorie. Ea nu era prea convinsă că-i păsa. Pentru ea, aceste lucruri încetaseră să mai reprezinte un scop sau o posibilitate cu mult timp în urmă, deşi acum redeveniseră o opţiune. În final, se hotărâră să se lase duşi de val şi să vadă unde vor ajunge. Făcură, de asemenea, un pact să nu lase pe nimeni să intervină între ei, şi să pună relaţia lor pe primul loc. Lui Annie nu-i păsa cât de mult trebuia să călătorească Tom în interes profesional, iar el îi spuse că o susţinea în munca ei şi în relaţia cu copiii, atâta timp cât rămânea loc şi pentru el. Legătura lor devenise deja una serioasă la plecarea din Turks şi Caicos, când părăsiră locul ţinându-se de mână. Se întoarseră amândoi şi priviră spre vilă, zâmbind şi gândindu-se că nu vor uita niciodată acel loc. Era locul unde se născuse iubirea lor.

În ziua când Annie şi Tom plecaseră înspre Turks şi Caicos, Lizzie se afla în biroul ei de la *Vogue*, documentându-se pentru un articol al ediţiei din iunie. Avea o asistentă temporară, care o sună să-i spună că avea un apel în aşteptare de la o persoană pe nume George. „Domnul George", se corectă ea. Îi spuse că părea a fi un stilist, de care Liz nu-şi aducea aminte. Începuse să-i ceară să noteze mesajul, dar preluă în cele din urmă apelul. Era mai rapid aşa decât să-i explice.

— Da? Liz Marshall la telefon, spuse ea pe un ton profesional. Vocea care îi răspunse la celălalt capăt avea un puternic accent italian, dar vorbea engleza fluent. La început, nu-şi dădu seama cu cine vorbea, apoi el se prezentă din nou. Era Alessandro di Giorgio, bijutierul din Roma care o ajutase la sesiunea de fotografie din Place Vendôme. Se întâmplase cu mai bine de o lună în urmă.

— O, bună ziua, spuse ea, jenată că nu-l recunoscuse. Cu ce îţi pot fi de folos? Mă suni de la Roma? Îi promisese o serie de exemplare iniţiale ale fotografiilor realizate, însă nu erau încă gata.

— Nu, sunt în New York. Am sunat să te salut. O mulţime de bijutieri o sunau adesea, ca să îi aibă în vedere, astfel că nu era uimită să-l audă, deşi nu discutase niciodată cu el direct înainte de a-l întâlni la Paris. Iar de atunci nu mai ştiuse nimic despre el.

— Cum te-ai descurcat cu soţia emirului? A cumpărat vreuna dintre celelalte piese? Liz îşi aminti că adusese piesele acelea la Paris special pentru ea.

— A cumpărat toate cele cinci piese pe care le-ai fotografiat. E foarte încântată că vor apărea în *Vogue.* Liz îşi aminti că erau bijuterii în valoare de cinci sau şase milioane de dolari, ceea ce era impresionant, dar di Giorgio era un nume important.

— Ce faci în New York? îl întrebă Liz politicoasă. Era un om plăcut şi, în mod evident, o ajutase foarte mult.

— Am venit să văd un magazin, dar încă nu sunt sigur că ar trebui să deschidem unul aici. Am avut mereu discuţii în contradictoriu cu tatăl meu din acest motiv. El crede că da, eu zic că nu. Eu aş prefera să menţinem exclusivitatea şi să nu ne extindem mai departe de Europa. El vrea să deschidem magazine în New York, Tokio şi Dubai, spuse el râzând. În cazul nostru, cel mai în vârstă e mai modern în gândire, iar eu sunt mai conservator. Nu ştiu. Poate c-ar trebui să deschidem şi aici un magazin. Am venit să văd câteva care sunt disponibile. Te-am sunat să te invit să luăm prânzul împreună, dacă ai timp. Vei fi în oraş în acest weekend?

Lui Liz îi plăcea să plece din oraş pe durata weekendurilor, atunci când putea, dar în cea mai mare parte a timpului muncea la documentare sau la fotografii. Uneori lucra câte şapte zile pe săptămână. Sperase să poată pleca la schi în weekend, dar planul fusese anulat.

— Da, voi fi în oraş, spuse ea pe un ton plăcut.

— Eşti liberă să luăm prânzul sâmbătă? Stau la hotelul Sherry Netherland şi au în incintă un restaurant Harry Cipriani foarte frumos.

Acesta era unul dintre restaurantele ei preferate şi unul dintre cele mai modeme din New York. Liz zâmbi. Felul cum o spusese el însă, făcuse restaurantul să pară un mic bistro care, întâmplător, se afla în acest hotel.

— Mi-ar face plăcere. Ne întâlnim acolo.

— Pot veni să te iau, dacă doreşti, sugeră el.

— Locuiesc în centru, e prea departe. Ne întâlnim la restaurant cel mai bine.

Era foarte politicos şi avea manierele unui domn de modă veche, lucru foarte rar întâlnit în State, care îi plăcu. Îi dădea sentimentul că o proteja. Avusese aceeaşi senzaţie în privinţa lui şi la Paris.

Liz îl întâlni a doua zi la Harry Cipriani, unde veni îmbrăcată în pantaloni negri, pulover negru şi o pereche de pantofi Balenciaga cu toc înalt. El era cu mult mai înalt decât ea şi formau un cuplu remarcabil, când intrară în restaurant împreună. O aşteptase afară. Liz îşi lăsase părul lung şi blond desfăcut şi purta o haină de blană de colecţie, pe care o cumpărase de la Paris. Cei doi arătau fermecător împreună. Alessandro i se adresă chelnerului în italiană, cu o voce profundă, huruitoare, care semăna cu a altor bărbaţi pe care Liz îi întâlnise la Roma sau la Milano.

Era o companie plăcută şi îi povesti o mulţime de lucruri despre magazinele şi afacerile lor şi despre unii dintre clienţii lor celebri, care făcuseră lucruri revoltătoare de-a lungul anilor. Toate poveştile lui erau spuse în spirit de glumă, aşa că o făcu să râdă pe toată durata prânzului. Se distrară grozav împreună până la ora patru, când părăsiră restaurantul.

— Ai vrea să vezi magazinele pe care le am în vedere? o întrebă el. Toate se aflau pe Madison Avenue, nu prea departe de locul unde erau. Merseră pe jos cale de o stradă, până pe Madison, unde se aflau trei dintre magazine, fiecare deţinând spaţii generoase, cu chirii imense. Lui nu-i plăcea niciunul în mod deosebit, iar Liz simţi la fel în legătură cu ele. Toate erau deosebit de neprimitoare.

— Mătuşa mea e arhitect. Ţi-ar putea proiecta ea ceva, sugeră Liz întâmplător. Era mai mult o glumă decât o remarcă serioasă, dar el o privi ca şi când i-ar fi plăcut ideea. Apoi, ca o digresiune, Liz menţionă că fusese crescută de mătuşa ei, care-i era ca o mamă.

— Părinţii te-au lăsat în grija ei? întrebă el, părând surprins. Ea nu adusese vorba despre acest subiect în timpul mesei, dar nu discutaseră oricum lucruri personale. Aflase despre el că nu era căsătorit şi că mai avea o soră, care lucra şi ea pentru afacerea familiei. Ea se ocupa de publicitate, nu de design, ca el.

— Părinţii mei au murit când aveam doisprezece ani, spuse Liz simplu. Mătuşa mea ne-a crescut pe mine, pe fratele şi pe sora mea. Eu sunt cea mai mare.

Povestea ei îl înduioşă profund.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse el cu compătimire, să-ţi pierzi părinţii la o vârstă atât de fragedă. Nici nu-mi pot imagina. Eu sunt foarte apropiat de părinţii, de sora şi de bunicii mei. Aşa sunt familiile italiene.

— Şi noi suntem la fel. Sunt foarte apropiată de mătuşa şi de fraţii mei.

— Trebuie să fie o femeie foarte bună, să vă ia pe toţi în grija ei. Are şi ea copii? Aveţi verişori?

— Nu. E singură. Nu s-a căsătorit niciodată. A fost prea ocupată cu noi. Avea doar douăzeci şi şase de ani când s-a întâmplat. S-a purtat minunat cu noi.

Alessandro părea foarte impresionat şi înduioşat de ceea ce-i povestise. Când o luară în jos pe Madison Avenue, se făcuse deja ora cinci. Ea îi mulţumi pentru masă, iar el se oferi s-o conducă acasă.

— Nu e nevoie, îi spuse ea zâmbind. Locuiesc în Village.

El părea că ezită, dar era evident că nu voia s-o lase să plece.

— Ai vrea să iei cina cu mine în seara asta?

Nu avea altceva de făcut în New York, în afară de vizitarea celor trei magazine şi a unei întâlniri cu un client, luni. Era liber în

weekend.

— Mi-ar face plăcere. Ce-ar fi să vii la apartamentul meu, să bem un pahar la ora opt? E un restaurant italian drăguţ în zonă, Da Silvani. Voi face o rezervare pentru ora nouă sau nouă şi jumătate. E mai animat în centru, deoarece acolo locuiesc mai mulţi tineri. E mai modern, îi explică ea. Poţi să te îmbraci în jeanşi, dacă ţi-ai adus vreo pereche.

Îşi adusese, dar nu îndrăznise să-i poarte când ieşise în oraş. Părea fericit la gândul că avea s-o revadă.

Ea îi notă adresa, iar el îi opri un taxi. La plecare, îi făcu cu mâna. Era o companie plăcută, un om bun, politicos, inteligent, amuzant, creativ şi îi plăcea foarte tare să discute cu el. În plus, era plăcut să aibă pe cineva cu care să-şi petreacă weekendul. Alessandro era o binecuvântare neaşteptată. Liz cumpără un braţ de flori în drum spre casă, să înviioreze apartamentul, şi puse o sticlă de vin alb la rece.

Da Silvano le dădu o rezervare pentru ora nouă şi jumătate. Când Alessandro ajunse la apartamentul ei la ora opt, florile arătau superb, muzica era pornită, iar Liz purta pantaloni negri de piele şi un pulover Balenciaga alb şi lung. Alessandro purta un pulover negru şi o pereche de jeanşi. Avea o ţinută foarte relaxată şi părea cu mult mai tânăr decât la prânz.

Se uită printre discurile ei cu muzică şi remarcă faptul că aveau aceleaşi preferinţe. Îi plăcu şi apartamentul ei. Îi adusese o şampanie şi o lumânare parfumată. Vorbiră atât de mult, încât aproape pierdură rezervarea de la nouă şi jumătate la Da Silvano. Acolo, Liz se întâlni cu câţiva prieteni din domeniu, pe care îi prezentă lui Alessandro. Ea observă că aceştia erau impresionaţi de înfăţişarea lui. În schimb, ea era mai impresionată de faptul că era un om plăcut şi amuzant, un european cultivat şi sofisticat.

Nu se întoarseră la apartamentul ei înainte de miezul nopţii, iar el fu extrem de politicos şi o lăsă în faţă scării, după ce o sărută pe ambii obraji. Stabiliseră deja să se întâlnească a doua zi, pentru o gustare între micul dejun şi prânz, la hotelul Mercer, din Soho, pentru ca apoi să meargă la o plimbare în Central Park. La fel cum se întâmplase şi la Paris, Alessandro căzuse din cer, ca un înger din rai.

capitolul 19

În ciuda tuturor încercărilor lui Annie şi lui Tom de a o convinge să-şi schimbe părerea, la fel cum făcuseră şi părinţii lui Paul cu el, Katie şi Paul plecară două zile mai târziu înspre Londra, de unde aveau să zboare mai departe spre Teheran. Erau amândoi foarte entuziasmaţi în legătură cu călătoria, iar Paul era bucuros la gândul că avea să-şi revadă rudele, în special pe bunicul pe care-l adorase în copilăria lui. Plănuiseră să stea la rude cele două săptămâni. Annie şi părinţii lui Paul îi conduseră la aeroport. Adulţii discutară amabil între ei, iar părinţii lui Paul se purtară foarte frumos cu Annie şi cu Kate. Tatăl lui Paul îi ajută să-şi predea bagajele, iar mama îi întinse discret lui Katie un batic împăturit cu grijă şi o haină gri, subţire şi largă, de bumbac. Îi explică faptul că va trebui să poarte baticul din momentul când va coborî din avion în Teheran şi, foarte posibil, chiar şi în avion. Katie trebuia să-şi ţină părul acoperit tot timpul, iar în unele ocazii, era posibil să fie nevoită să poarte haina de bumbac. Familia lui Paul avea să-i spună când era necesar. Annie o convinsese să-şi lase acasă fustiţele mini mai extravagante, ca să nu atragă atenţia asupra ei sau să nu ofenseze pe cineva pe durata şederii ei acolo, iar Katie fusese de acord, în mod înţelept. Nu voia să-i jignească pe membri familiei lui Paul sau pe oricine altcineva. Măcar în această privinţă, Annie putea sta liniştită.

Paul şi Katie îi îmbrăţişară pe toţi trei şi le făcură cu mâna când trecură prin filtru. Odată ce dispărură din raza lor vizuală, tatăl lui Paul o linişti din nou pe Annie, spunându-i că vor fi în siguranţă. Adăugă că Teheranul era la fel de sofisticat ca New Yorkul şi îi promise că cumnata lui va avea grijă de Kate, iar Paul era un bărbat foarte responsabil. Lui Annie îi păreau prea tineri să plece undeva, mai ales atât de departe. Era cea mai lungă călătorie pe care o făcuse Katie până atunci şi păruse o copilă când îşi pusese rucsacul pe umăr şi trecuse prin filtre cu Paul. Pe drumul spre casă, Annie îi simţea deja lipsa. Casa avea să-i pară goală în lipsa ei. Katie era o prezenţă importantă în viaţa ei de fiecare zi, iar absenţa ei avea să fie simţită într-un mod dureros. Îşi spuse că totul va fi în regulă cu această călătorie a lor în Iran şi că, în două săptămâni, se vor întoarce acasă.

Îl invitase pe Tom să rămână cu ea, cât timp Katie era plecată, şi erau amândoi nerăbdători. Cele două săptămâni care trecuseră de la vacanţa lor magică în Turks şi Caicos fuseseră nesperat de liniştite. Niciunul dintre constructorii cu care lucra n-o lăsase cu ochii-n soare, clienţii se purtaseră frumos, Liz fusese ocupată cu revista, Ted nu suna prea des, întrucât se lupta cu situaţia lui dificilă, iar Katie fusese

ocupată cu pregătirile pentru călătorie. Astfel că, lăsând la o parte grijile obişnuite, lucrurile fuseseră destul de calme. Ea şi Tom reuşiseră să se bucure de câteva cine liniştite în restaurante bune şi nici chiar scena ştirilor lumii nu era prea agitată în ultima vreme.

Singurul punct pe lista de griji a lui Annie era, momentan, călătoria lui Katie, iar în această privinţă încerca să fie mai resemnată. Se convinsese deja singură până atunci că vor fi în siguranţă, iar Paul îi promisese în mod solemn că va avea grijă de ea. La plecarea lor, Annie îi privi ca pe doi copii şi, pe drumul spre casă, spuse o rugăciune pentru ei.

În acea după-amiază, Annie o sună pe Whitney. Îi spusese deja despre Tom, iar Whitney era deosebit de entuziasmată şi voia ca Annie să-l aducă să se cunoască. Cu toate acestea, vizita ei de Anul Nou adusese în prim plan diferenţele majore dintre vieţile pe care le duceau. Pe ea şi pe Whitney le legau trecutul şi o mulţime de ani, dar pentru cineva dinafară, chiar şi pentru ea, viaţa lor din suburbia Far Hills era incredibil de plictisitoare. Prietenii lor beau cu toţii prea mult şi vorbeau încontinuu despre copiii lor. Majoritatea erau doctori, iar discuţiile lor se rezumau la medicină, la cele mai recente călătorii sau la copiii lor. Annie nu voia să-l supună pe Tom la o seară dureros de plictisitoare, iar Whitney şi Fred nu veneau aproape niciodată în oraş la cină, astfel că nu se întâlniseră. Whitney era foarte impresionată că Annie se vedea cu un prezentator TV celebru. Un alt lucru pe care Annie voia să-l evite era entuziasmul lor exagerat faţă de meseria lui Tom, lucru care ştia că era inevitabil să se întâmple. Celebritatea lui era greu să treacă neobservată. Ea putuse observa acel lucru de fiecare dată când cunoşteau oameni noi sau când ieşeau la restaurant. Era o vedetă în adevăratul sens al cuvântului, iar unii oameni reacţionau ciudat într-o asemenea companie, fie lăudându-se, fie încercând să concureze cu realizările lui, fie devenind pasiv-agresivi sau făcând comentarii nepotrivite. Tom era mereu politicos cu ei, dar Annie nu şi-l putea închipui bucurându-se de o seară alături de Whitney, Fred şi prietenii lor din New Jersey. Adevărul era că nici ei nu-i plăcea cercul lor de prieteni, iar Revelionul petrecut alături de ei fusese unul dintre cele mai urâte din viaţa ei, lăsând la o parte întâlnirea aranjată. Tom o salvase de la o viaţă cu petreceri şi bărbaţi ca Bob Graham, iar pentru asta, Annie îi era veşnic recunoscătoare.

Whitney o felicită pentru recent dobândita maturitate de care dăduse dovadă când o lăsase pe Katie să plece cu Paul în Teheran. Îi spuse că, pentru Katie, aceasta avea să fie o experienţă fantastică, unde va descoperi o cultură nouă, şi se arătă impresionată că Annie era atât de degajată în această privinţă.

— Nu am avut de ales. Nu sunt liniştită, dar îmi dau seama că ai dreptate şi trebuie să-i las să facă propriile lor greşeli. Dar să nu-ţi

imaginezi nicio secundă că e uşor.

Timp de săptămâni bune avusese coşmaruri din această cauză, dar Katie avea cu ea telefonul ei Blackberry, bani suficienţi, un card de credit şi biletul de întoarcere acasă, iar Annie îi spusese să o sune de urgenţă sau să-i trimită un mesaj dacă avea vreo problemă. Katie râsese de ea când auzise aceste lucruri.

— Şi ce planuri aveţi tu şi Tom, cât timp va fi plecată? întrebă Whitney.

Ştia că mutarea acasă a lui Katie pe durata semestrului în curs îi stânjenise puţin, dar petrecuse câteva nopţi cu Tom în apartamentul lui. Iar Annie bănuia şi ea, la rândul ei, că, atunci când nu era acolo, Paul îşi petrecea şi el noaptea cu Katie. Momentan erau doar iubiţi, dar lucrurile puteau deveni complicate, dacă se hotărau să se căsătorească şi să aibă copii. Cu toate astea, Kate avea doar douăzeci şi trei de ani şi, pentru moment, nu discutaseră decât despre călătorie. Annie încerca să se liniştească şi să nu se gândească prea mult la aceste aspecte.

— Eu şi Tom vom alerga dezbrăcaţi prin apartament, cât vor fi plecaţi, îi răspunse Annie, zâmbind. Trebuie să recunosc că vine o zi când devine puţin complicat să locuieşti cu copiii tăi adulţi. E ciudat pentru Tom, dar mie îmi place foarte tare când Kate locuieşte cu mine. Sper doar să se întoarcă la şcoală semestrul următor.

Annie era încă supărată din cauza slujbei de la salonul de tatuaje, dar încercă să se plângă mai rar. Tom o temperase puţin. De când îşi împărţea viaţa cu el, simţea că lua lucrurile cu mai multă lejeritate. Avea un adult lângă ea, cu care putea discuta, iar viziunea lui în general era înţeleaptă, deşi nu avea copii şi nu înţelegea întru totul legătura dintre ei şi apropierea lor unii de alţii. Era totuşi de mare ajutor în problemele practice ale vieţii. În plus, cu plecarea lui Katie pentru două săptămâni, casa rămânea doar a lor.

Ted nu-şi mai petrecuse nicio noapte în apartamentul lui Annie, de la incidentul cu cuţitul de bucătărie, deşi mai luaseră de câteva ori masa de prânz împreună. Părea s-o ducă bine, date fiind împrejurările, deşi Annie îl văzu agitat şi foarte stresat. Era încă supărat din cauza copilului şi, în ciuda insistenţelor constante ale lui Pattie, el nu acceptase să o ia de soţie înainte de luna august. Ea îi spusese că ar fi fost umilitor pentru ea să se căsătorească când sarcina era atât de avansată, dar Ted nu cedase. Luna august era tot ce-i putea promite, indiferent cât ar fi plâns şi s-ar fi văitat. Se simţea şi aşa suficient de forţat şi credea în continuare că nu era o idee bună să păstreze copilul. Nu era pregătit pentru aşa ceva, dar fusese de acord să îşi asume responsabilitatea. Se purta foarte frumos cu ea şi luase asupra lui toate sarcinile gospodăreşti. De asemenea, fu sincer cu Annie când îi spuse că era în urmă cu învăţatul şi că îşi făcea griji pentru examenele de la

sfârşitul semestrului. Nici chiar nota maximă primită pe nedrept de la Pattie nu i-ar fi putut ridica prea mult media generală.

Liz îi spusese şi ea lui Annie ceva despre un nou bărbat din viaţa ei, dar nu menţionase numele lui. Era destul de misterioasă în această privinţă, iar Annie nu o presă cu întrebările. Presupunea că era vorba despre vreunul dintre bărbaţii preferaţi de ea în mod normal – vreun fotograf sau model, sau cineva întâlnit prin intermediul muncii ei.

— Parcă spuneai că faci o pauză, îi aminti Annie, iar Liz râse.

— Aşa fac… făceam… Nu ştiu… e ceva recent. Nu e nimic încă. El locuieşte la Roma şi l-am văzut doar de câteva ori. L-am întâlnit la Paris după Anul Nou şi a venit aici cu afaceri, în urmă cu câteva săptămâni. Am luat prânzul şi cina, dar probabil că nu se va întâmpla nimic. El vine rar la New York, iar eu mă duc la Roma doar de câteva ori pe an.

O relaţie cu Alessandro nu era un vis prea realist, dar acesta o suna de câteva ori pe zi, iar Liz avea discuţii minunate cu el, pe subiecte serioase. Îi promisese că va veni s-o vadă la Paris când avea să meargă acolo.

— Geografia nu e un hop de netrecut, să ştii, îi aminti Annie, dacă e pentru omul potrivit. Dacă relaţia devine serioasă între voi, poţi încerca o slujbă la ediţia italiană a revistei *Vogue*.

— Asta spune şi el, zise Liz gânditoare, dar suntem departe de o astfel de decizie. Nici nu m-am culcat cu el încă. N-am vrut să mă las dusă de val cu un bărbat pe care s-ar putea să nu-l mai revăd.

Dar, dacă nu pentru Annie, atunci măcar pentru ea însăşi trebuia să recunoască faptul că-i fusese greu să reziste. O sărutase în timpul plimbării lor prin Central Park, iar ea aproape că se topise în braţele lui, după care, în acea seară, se sărutaseră din nou pasional pe canapeaua ei, dar reuşiseră amândoi să se stăpânească, şi Liz era fericită c-o făcuse.

— Din ce-mi spui, cred c-ai să-l vezi destul de curând, spuse Annie zâmbind. N-o mai auzise pe Liz vorbind atât de înfocat despre vreun bărbat, deşi până atunci avusese de-a face doar cu băieţi. Alessandro era bărbat, iar de data aceasta nu mai părea speriată. Pentru prima oară în viaţa ei, Liz era pregătită să-şi pună inima la bătaie şi merita un bărbat adevărat, în locul imaturilor cu care se văzuse în toţi anii din urmă. Annie îşi dori ca şi Ted să-şi găsească o fată bună, cum evident nu era cazul pentru moment.

Într-o vineri seara, înainte de un weekend în care copiii lui Pattie stăteau cu tatăl lor, Ted se duse la un meci de fotbal cu unul dintre colegii lui de apartament, deşi Pattie se plânsese că ar fi vrut ca el să stea acasă cu ea. Îi spusese că avea o migrenă şi voia ca Ted să rămână acasă, dar el insistase că avea nevoie de o pauză. Abia se mai vedea cu

prietenii lui şi stătea cu ea aproape în permanenţă de când îi spusese că e însărcinată. Dar, de data asta, se hotărâse să iasă, iar după aceea avea să se întoarcă la apartamentul lui, deoarece probabil că va fi puţin băut, lucru care pe ea o deranja. Avea nevoie de o clipă de răgaz doar pentru el.

Cu toate astea, nu bău în timpul meciului atât de mult cum anticipase, echipa cu care ţinea pierdu, iar în drum spre casă se simţi vinovat, aşa că-şi lăsă colegul de cameră şi se duse la apartamentul lui Pattie, să-i facă o surpriză. Ea stătea întinsă pe canapea, cu un castron cu popcorn în braţe, uitându-se la o comedie romantică. Când îl văzu intrând pe uşă fu în culmea fericirii.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea bucuroasă. Pattie arăta la fel. Nu începuse să se îngraşe încă, dar avea doar două luni şi jumătate de sarcină şi era o femeie înaltă şi voluptoasă, care se ţinea bine.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el simplu şi-i zâmbi. Era parţial adevărat. Se obişnuise cu ea deja, dar ştia, de asemenea, că a doua zi va găsi o metodă de a-l pedepsi pentru că se dusese la meci cu prietenii lui. Ea nu avea niciun prieten. Era complet dependentă de Ted pe toate planurile: distracţie, susţinere emoţională şi amuzament. Nu voia să petreacă nici cinci minute departe de el, deci îi era mai uşor să se ducă direct la apartamentul ei, decât s-o asculte plângându-se mai târziu din această cauză.

— Ai luat cina? îl întrebă în timp ce se aşeză pe canapea. Nu era prea pricepută la bucătărie, dar avea grijă ca el să mănânce. Cel mai adesea mâncau pizza sau mâncare chinezească la comandă şi, din an în Paşti, mai gătea şi ea. În bucătărie se afla o cutie cu mâncare de la KFC, iar el îşi luă o porţie.

— Am mâncat un hotdog şi nişte chipsuri de porumb în timpul meciului, spuse el, apoi termină de mâncat o bucată de pui, îşi deschise o bere şi se hotărî să meargă la baie înainte de a o bea. Închise uşa în urma lui şi aprinse lumina, apoi privi uimit la ceea ce văzu în toaletă. Nu înţelegea. Nu avea ce căuta acolo, iar în apartament nu era nimeni altcineva în afară de ea. Arăta ca un şoarece rănit, dar era, de fapt, un tampon folosit, iar în vasul toaletei era sânge. Uitase să tragă apa. Şi, în mod evident, nu avusese un avort, din moment ce nu părea deloc supărată. Râdea gălăgios la un film pe care-l văzuse de zeci de ori înainte şi-i zâmbi când ieşi din baie.

Îşi simţea capul vâjâind, dar nu-i spuse absolut nimic. Se duse în bucătărie şi privi pe fereastră, încercând să înţeleagă ceea ce văzuse şi ce însemnătate putea avea. Nu părea posibil ca ea să-i fi făcut aşa ceva. Dar dacă totuşi îi făcuse asta? Dacă totul era, de fapt, o minciună şi o înşelătorie? Întregul corp îi tremura, stând acolo, şi simţi nevoia să afle adevărul. Îşi luă haina, ieşi pe uşă şi-i bălmăji lui

Pattie că se întorcea în câteva minute.

— Unde pleci? îl întrebă ea, surprinsă să-l vadă plecând.

— Mă întorc în cinci minute, spuse el abătut şi dispăru fără alte explicaţii. Ea nu era îngrijorată. Ştia că se va întoarce. Uneori se purta ca un copil.

Două străzi mai încolo era o farmacie deschisă non-stop. Cumpără un pachet cu două teste de sarcină, îl puse în buzunar, alergă înapoi la apartament şi sări treptele două câte două. Tremura încă, iar în ochi avea o privire pe care Pattie n-o mai văzuse până atunci. Ea întinse mâna şi-l atinse între picioare, iar el îi dădu mâna la o parte şi o ridică ferm de pe canapea. Îşi lăsase haina pe el şi avea o privire înspăimântătoare.

— Ce faci? spuse ea uimită, neînţelegând nimic, în timp ce el o conduse în baie, iar ea îl urmă. Ce înseamnă asta, Ted? Nu înţelegea ce-i trecea prin cap şi de ce ieşise.

— Tu să-mi spui mie, zise el cu o voce care-i trăda tulburarea.

Ea întinse mâinile spre el, gândindu-se că voia să facă dragoste cu ea, dar era evident că nu dorea aşa ceva şi n-o lăsă să-l atingă. Băgă mâna în buzunar şi-i întinse testul de sarcină, iar Pattie îl privi înspăimântată.

— N-am nevoie de aşa ceva, spuse ea, râzând. Nu fi prostuţ. Ea încercă să transforme toată situaţia într-un joc, şi-l mângâie prin jeanşi. El nu dădu înapoi, deschise cutia şi îi întinse testul, în timp ce faţa ei se făcu tot mai palidă.

— Fă-l! spuse el cu o voce care părea să aparţină altcuiva. Avea o privire de gheaţă şi tremura. Pattie încercase să-i distrugă viaţa şi aproape că-l şantajase să o ia de soţie, din cauza unui copil despre care bănuia acum că nici nu existase vreodată. Ieşi din baie şi aşteptă în faţa uşii. Îi luă destul de mult timp şi o auzea plângând. Jocul se terminase. Ieşi apoi, într-un sfârşit, fără test, privindu-l deznădăjduită.

— Îmi pare rău, şopti ea, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Părea panicată. Ştiau amândoi că, dacă l-ar fi făcut, testul ar fi arătat că nu era însărcinată. Acum înţelegea de ce-i spusese că avea o durere de cap în acea după-amiază. Pentru prima dată, era pregătită să se abţină de la sex, pentru că nu voia ca el să afle că era la menstruaţie. Dar jocul se încheiase şi Ted văzu cum Pattie aproape îşi pierdu răsuflarea.

— Te iubesc, Ted, şopti ea printre suspine. Îmi pare rău.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Să mă ameninţi şi să-mi spui că te vei sinucide cu tot cu copil, să mă obligi să mă căsătoresc cu tine acum, şi nu mai târziu? Ce plănuiai să faci atunci când ar fi venit timpul să te îngraşi, dar nu s-ar fi întâmplat? Mi-ai fi spus că l-ai pierdut? Ce mare prost am fost şi ce ticăloasă eşti! strigă el, tremurând încă de furie şi de uşurare. Să nu te mai apropii niciodată de mine!

Niciodată! încheie el şi trecu pe lângă ea, ducându-se înspre uşă.

Pattie alergă după el şi se trânti pe podea, agăţându-se de hainele lui.

— Nu mă părăsi, spuse ea, apucându-l de picioare. Te iubesc, Ted. Îl implora să nu plece.

— Nu cunoşti sensul acestui cuvânt, spuse el, deschizând uşa şi desprinzându-se de ea. Îşi ţinuse haina pe el când se întorsese de la magazin, iar din acel apartament nu-i mai trebuia nimic. Orice lucruri ar mai fi avut pe-acolo, nu voia să le mai vadă în viaţa lui, iar pe ea nici atât. Îl minţise în legătură cu sarcina şi încercase să-i distrugă viaţa. O privi dezgustat, ieşi din apartament şi trânti uşa în urma lui. Alergă pe scări, împinse la perete uşa care dădea în stradă şi respiră adânc aerul rece.

Apoi alergă tot drumul spre casă. Se simţea ca şi când ar fi evadat de la puşcărie. Era liber. Avusese norocul chior să găsească tamponul folosit. Îi venea să strige de bucurie în timp ce alerga pe străzi. Nu o iubea. O ura. Făcuse tot posibilul să-i distrugă viaţa, în timp ce el încercase să îşi asume responsabilitatea. Aproape că renunţase la şcoala de drept şi la viaţa lui, în timp ce ea îl minţise şi-l manipulase. Se folosise de sex, ca să-l controleze, şi de ameninţările cu sinuciderea, ca să-l ţină prizonier. Îi sună telefonul mobil în timp ce alerga pe străzi, dar nu răspunse. Îl minţise cu desăvârşire – nu existase niciun copil. Fusese doar Pattie, înfigându-şi cârligele în el.

Descuie uşa apartamentului, îşi turnă două pahare de tequila şi le dădu peste cap tocmai când unul dintre colegii lui intra în încăpere.

— Facem o petrecere? întrebă acesta, rânjind.

— Eu, da, spuse Ted. Se simţea deja mult mai bine decât se simţise de săptămâni, de luni bune. Era liber.

Îşi mai turnă un al treilea pahar, iar colegul lui îi atrase atenţia:

— Ai grijă, prietene. Ai să te simţi ca naiba mâine.

În seara asta însă se simţea incredibil. Era ciudat să urască dintr-odată o femeie pe care ar fi trebuit s-o iubească şi căreia îi promisese c-o va lua de soţie. Ea nu fusese însă niciodată persoana care încercase să pară. Ted stătu pe canapea, se uită la televizor cu sticla de tequila între picioare, îşi turnă mai multe pahare şi privi în gol, încercând să înţeleagă ceea ce i se întâmplase.

Era ora două dimineaţa când primi un telefon de la camera de gardă a spitalului central. Unul dintre colegii lui răspunse şi îi transmise lui Ted că era pentru el. Ted ascultă ceea ce i se spunea şi nu făcu niciun comentariu.

— Îşi va reveni? întrebă el, în cele din urmă, cu o voce stinsă. Era destul de beat, dar nu complet incoerent, înţelese ce i se spunea la telefon. Pattie era internată la Urgenţă şi i se făcuseră spălături stomacale. Îi spuseră că luase şase somnifere, doză care nu i-ar fi fost

oricum fatală, şi apoi sunase chiar ea la salvare. Îi mai comunicară că îşi va reveni complet până a doua zi, deşi va fi reţinută pentru o evaluare psihiatrică, deoarece recunoscuse că încercase să-şi ia viaţa şi îi rugase să-l sune pe el. Fusese o tentativă nereuşită.

— Ar vrea să veniţi s-o vedeţi, îi spuse asistentul.

— Spuneţi-i că sunt prea beat. Am să vin de dimineaţă. Şi cu asta închise telefonul, mai luă o ultimă înghiţitură de tequila şi se duse la culcare. Nu-l interesa tentativa ei de sinucidere. Era la fel de falsă ca şi copilul lor, care nu existase niciodată, şi fusese doar o formă de manipulare, înţelegea acum toate aceste lucruri.

Se trezi în dimineaţa următoare cu o durere teribilă de cap, dar, la nouă şi jumătate, ajunse la spital, aşa cum promisese. Îi găsi camera cu uşurinţă şi o văzu întinsă pe pat, părând bolnavă. O asistentă stătea pe scaunul de lângă ea, făcând de gardă în cazul unei noi tentative, şi se oferi să părăsească încăperea când intră Ted, dar el refuză.

Ted arăta tânăr, chipeş şi teribil de mahmur. Cu toate astea, în ciuda exceselor din seara anterioară, se simţea bine, cum nu se mai simţise de luni bune. Pattie însă arăta foarte rău. Hotărâseră s-o mai ţină internată o zi, ca să o vadă rezidentul de la psihiatrie. În plus, nu părea deloc fericită să se afle acolo. Începu să plângă în secunda când îl văzu pe Ted şi întinse braţele spre el. Ted nu înaintă înspre ea. Stătu în dreptul uşii, acolo unde ea nu putea ajunge la el, şi nu se apropie de pat.

— Am încheiat-o, Pattie. S-a terminat. Nu mă mai ameninţa, nu te mai sinchisi să te sinucizi din cauza mea şi nici nu te mai preface. Nu-mi mai spune că mă iubeşti şi nu mai aminti de „copilul" nostru. Am terminat-o. Gata. Nu mă interesează ce faci. N-ar fi trebuit să faci nimic din toate astea şi n-ar fi trebuit să te prefaci însărcinată. Asistenta îi privea cu interes, în timp ce Pattie îşi înfundase capul în aşternuturi, plângând cu sughiţuri. Ieşi din viaţa mea! Nu mai faci parte din ea. Şi nu mă mai suna. Îţi voi trimite referatele pentru cursul de contracte şi mă doare-n cot dacă mă pici. Fă ce vrei. Ceea ce ai făcut e dezgustător.

Şi, spunând acestea, Ted ieşi din încăpere, iar uşa se închise uşor în urma lui. O auzea plângând, dar nu-i mai păsa.

Cireaşa de pe tort a fost când una dintre asistente i se adresă la ieşire, spunându-i cât de rău îi pare că Pattie se întorsese în spital. Îi mai zise că după patru asemenea tentative, probabil că va beneficia, de această dată, de tratament spitalizat. Pe deasupra, ghici în mod corect că Ted îi era student. Îi mai dezvălui că la fel fuseseră şi ultimii doi iubiţi ai ei. Era o mărturisire indiscretă din partea asistentei, iar stomacul lui Ted se întoarse auzind toate astea. Se întrebă câţi alţi colegi de-ai săi păţiseră acelaşi lucru, de câte ori se prefăcuse însărcinată şi mimase sinuciderea, ca să-i ţină lângă ea. Gândul la ceea

ce-i făcuse îi provoca greaţă. Pattie era o femeie disperată.

Ted o sună pe Annie de îndată ce ajunse acasă şi îi povesti cele întâmplate.

— Totul a fost o minciună, îi spuse el cu glas stins. N-a fost însărcinată nicio clipă.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă ea.

Ea şi Tom luau micul dejun şi citeau ziarul. Îşi făcuseră planuri pentru weekend.

— Mi-am dat, pur şi simplu, seama. M-a minţit în tot timpul acesta. Aproape că-şi pierdu vocea, gândindu-se la toate momentele când ea plânsese, îl certase şi îl ameninţase că se va sinucide, dacă nu făcea cum voia ea. Nu-şi putea imagina acum că-i va mai fi frică de ceva sau că va mai avea încredere vreodată în cineva. Urma să dureze mult până când avea să-şi recapete încrederea în ceilalţi. S-a terminat, spuse el încet, apoi o sună pe Liz şi-i povesti şi ei.

Se aşeză după aceea pe pat, cu o durere teribilă de cap, dar cu inima uşoară, gândindu-se la cele întâmplate. Îşi dădea seama acum că fusese dependent de ea, că aceasta fusese intenţia ei iniţială şi că folosise această dependenţă pentru a-l controla. Era înspăimântător să retrăiască totul acum. Tot ce-i trecea prin minte era cât fusese de norocos că aflase şi cât de recunoscător era să fie liber.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Tom pe Annie, după ce închise telefonul. Îşi dăduse seama că era ceva important.

— Nu ştiu. Ted a descoperit că Pattie nu era cu adevărat însărcinată. A spus c-a fost o minciună, o înşelătorie. Se pare că a descoperit aseară. Spuse că s-a terminat. Slavă Domnului! Annie răsuflă uşurată şi îi zâmbi lui Tom.

— Ei bine, poţi să tai asta de pe lista ta de griji, spuse el şi se întinse s-o sărute. Se pare că a scăpat printr-un noroc. Annie zâmbi larg şi-i mai turnă o ceaşcă de cafea. La acea oră, Ted adormise deja profund în patul lui, cu zâmbetul pe faţă, revenindu-şi, prin somn, din mahmureală.

capitolul 20

După ce trecură de zona de control de pe Aeroportul JFK, Katie şi Paul se întoarseră şi făcură cu mâna mătuşii ei şi părinţilor lui, apoi dispărură în mulţimea din aeroport, iar Katie simţi cum o cuprindea un val de entuziasm. Se opriră să-şi cumpere câte un cappuccino de la Starbucks şi ştiură că era ultimul pe care aveau ocazia să-l mai bea pentru o perioadă destul de lungă. După aceea aveau să fie primiţi în viaţa familiei lui din Teheran.

Paul nu mai revenise în Iran de nouă ani, de când se mutaseră la New York. Părinţii lui discutaseră adesea despre o întoarcere, dar nu o făcuseră niciodată. Se acomodaseră cu viaţa lor americană şi, odată obişnuiţi cu un nou mod de a trăi, nu se mai întorseseră în Iran, iar timpul trecuse. Tatăl lui Paul venise iniţial să lucreze aici pentru câţiva ani, a avut apoi un succes mai mare decât anticipase şi a rămas. Familia îl implorase mereu să se întoarcă, dar avea o afacere prosperă în New York şi muncea din greu, iar mamei lui Paul îi plăcea modul emancipat de viaţă cu care se acomodase în State. Nu îşi mai acoperea capul şi nu mai urma multe dintre tradiţiile vechi, iar dacă s-ar fi întors la Teheran, aceasta ar fi fost o problemă. Le plăcea să fie americani acum şi se integraseră perfect în noul lor stil de viaţă. Paul era cel care îşi dorea cel mai tare să se întoarcă să-şi viziteze familia din Iran, şi avea multe amintiri frumoase din copilăria lui acolo. Tânjea să-şi revadă ţinuturile natale şi toate locurile cunoscute şi adorate în copilărie şi să-i împărtăşească trecutul său lui Kate. Ea era încântată să facă această călătorie alături de el.

Paul îi povestise lui Kate despre Persepolis, ţinutul de lângă Teheran, şi despre aspectul şi mirosurile exotice ale bazarului. Voia să i le arate pe toate şi era mândru să se întoarcă bărbat, şi nu copil, aşa cum plecase. De asemenea, mama lui nu dorise să se întoarcă acolo înainte să fie scutit de serviciul militar, lucru care se rezolvase, în sfârşit, cu un an în urmă. Altfel, ca iranian, ar fi fost obligat să-şi slujească ţara. Avusese în copilăria lui un uşor suflu cardiac, aşa că îi recunoscuseră în cele din urmă scutirea. Acum era liber să viziteze ţara fără a avea această grijă.

În pofida cetăţeniei americane, Paul avea încă paşaportul său iranian şi, odată întors acolo, era considerat iranian. Katie adusese cu ea copii xerox după paşapoartele amândurora, în caz că le pierdeau sau întâmpinau vreo problemă în timpul călătoriei. Ea îşi obţinuse viza de la Ambasada Pakistanului, deoarece nu exista nicio ambasadă iraniană în State, aşa cum nu era nicio ambasadă americană în Iran. Departamentul de Stat o sfătuise să se ducă la Ambasada Elveţiei, dacă

întâmpina probleme de orice fel în Teheran. Atât ei, cât şi lui Paul le părea greu de crezut că vor fi nevoiţi să apeleze la asta, dar era o informaţie utilă. Mai fuseseră sfătuiţi în mod înţelept să stea departe de orice demonstraţii politice sau proteste de orice fel, sfat bine de urmat în orice altă ţară a lumii, cu atât mai mult cu cât erau tineri. Nu-şi doreau să fie arestaţi din greşeală doar pentru că se aflau la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. În astfel de împrejurări, Paul avea să fie tratat ca cetăţean iranian, iar Kate ar fi putut sfârşi în închisoare, dacă era confundată cu un disident. Cu toate astea, nu exista niciun motiv pentru care ei să intre în conflict cu legile din Teheran. Acelaşi lucru i-l spusese lui Annie şi tatăl lui Paul, iar casa fratelui său se afla într-un cartier rezidenţial, locuit de lumea bună din oraş.

Katie era nerăbdătoare să viziteze muzeele, universitatea şi bazarul. Doi dintre verii lui Paul erau studenţi, unchiul său era profesor, iar verişoara lui cea mai mare avea să fie înscrisă la universitate în anul care urma.

Paul şi Katie cumpăraseră bilete pentru un zbor către Londra, iar de acolo urmau să călătorească cu compania aeriană Iranian Airlines înspre Aeroportul Internaţional Imam Khomeimi din Teheran. Mama lui Paul îi dăduse lui Katie baticul pe care trebuia să-l poarte când cobora din avion şi haina lungă şi gri, de bumbac, ce trebuia îmbrăcată de femei în anumite împrejurări. Katie ştia deja din lecturile ei, dar şi din cele povestite de Paul, că femeile iraniene duceau o viaţă destul de liberă, se puteau înscrie la universitate, erau foarte educate, le era permis să voteze, să conducă şi să deţină funcţii politice.

În timpul zborului către Londra, văzură câteva filme, după care adormiră. Vizitară magazinele de pe Aeroportul Heathrow, apoi se urcară la bord, pentru cursa de şase ore până la Teheran. Îşi cumpăraseră locuri la clasa economică, unde li se oferi ceai, apă sau suc de fructe înainte de decolare. Nu se servea alcool în avion sau oriunde altundeva pe teritoriul Iranului. Când una dintre stewardese îi întinse un pahar cu suc de fructe, Katie îi zâmbi lui Paul şi se simţi deja ca şi când ar fi pătruns într-o altă lume.

Paul îşi anunţase mătuşa şi unchiul în scris despre intenţia de a aduce cu el o prietenă. Le spusese că era vorba despre o tânără pe care o cunoscuse la şcoală şi care era interesată să viziteze Iranul în scop academic. Hotărâseră că, pentru moment, cel mai potrivit era să spună că erau doar amici şi să nu aducă în discuţie faptul că se iubeau, în scrisorile lui, Paul nu dăduse niciun indiciu privind idila dintre ei şi o avertizase pe Katie că va trebui să se poarte cu atenţie chiar şi în casa unchiului său. Niciunul dintre ei nu îşi dorea să ofenseze vreun membru al familiei lui Paul. Era, de asemenea, foarte probabil ca

pentru ei să fie o surpriză faptul că Paul avea o relaţie cu o fată americană, şi nu cu una persană, aşa că hotărâră să fie discreţi. În plus, Katie ştia că gesturile de afecţiune în public nu erau văzute cu ochi buni şi nu erau admisibile între un bărbat musulman şi o femeie din Occident, aşa că îi promisese lui Paul că se va supune regulilor. Nu voia să supere pe nimeni în timpul şederii ei acolo. Nu-şi doreau decât să se întâlnească cu familia lui Paul şi să se bucure de călătorie.

Mâncarea servită în avion a fost una tradiţională, respectând întru totul legile şi restricţiile dietei musulmane. Primiră porţii generoase de mâncare, iar când terminară de mâncat, adormiră amândoi. Deşi în timpul zborului se difuzară filme, ei îşi petrecură cea mai mare parte din timp dormind. Având în vedere cele două zboruri, călătoria de la New York la Teheran dură aproape treisprezece ore; se aşteptau să sosească la Teheran imediat după ce primeau o nouă gustare. În timpul aterizării, Katie îl privi fericită pe Paul şi se simţi mai apropiată de el ca niciodată. Era bucuroasă să facă această călătorie împreună.

Când aterizară, aeroportul curat şi ordonat mişuna de lume. Exista un singur terminal, iar zborurile internaţionale din toate direcţiile, dinăuntrul sau din afara lumii arabe, treceau pe acolo. Dură aproape o oră până-şi recuperară bagajele, iar Katie le căută cu baticul aranjat frumos pe cap. Îşi adusese foarte puţine haine cu ea: câteva fuste mai lungi, câteva perechi de jeanşi, pulovere şi două rochii, toate în culori sobre. Nu luase cu ea nimic decoltat, prea scurt, indecent sau prea punk, deoarece nu voia să atragă oprobiul familiei lui prin haine ieşite din comun. Pentru prima dată de la vârsta de treisprezece ani, îşi scosese toţi cerceii din urechi. Nu voia să-i şocheze pe unchiul şi pe mătuşa lui Paul şi, în plus, avea de gând să poarte bluze şi pulovere cu mânecă lungă, ca să-şi acopere tatuajele. Annie observase absenţa cerceilor din urechile ei cu o seară înainte de plecare şi înţelesese cât de mult trebuia să-l iubească pe Paul, dacă era dispusă să facă atâtea schimbări pentru el. Katie era suficient de înţeleaptă, încât să nu-şi dorească să atragă atenţia sau dezaprobarea şi să rămână în limitele discreţiei. Era important pentru ea să facă cunoştinţă cu familia lui Paul.

Paul îi povestise despre familia lui înainte să plece în călătorie, dar şi în timpul zborului. Ştia că cele două verişoare ale lui, Shirin şi Soudabeh, aveau paisprezece şi optsprezece ani, şi că verii săi aveau douăzeci şi unu şi douăzeci şi trei de ani. Verişorul de aceeaşi vârstă cu Paul îşi făcea doctoratul la Universitatea din Teheran, iar cel de vârstă cu Katie studia istoria artei şi îşi dorea să ajungă într-o zi custode la un muzeu. Katie ştia despre muzeul din Teheran că era incredibil de bun.

După ce-şi luară bagajul, trebuiră să treacă pe la serviciul de

imigrări. Katie îşi prezentă paşaportul şi i se luară amprentele, aşa cum se proceda cu toţi cetăţenii străini. Îi verificară viza, îi ştampilară paşaportul şi i se dădu voie să treacă. Lui Paul i se ceru să prezinte paşaportul şi talonul de scutire de serviciul militar, care erau toate în ordine. Aici nu mai era considerat cetăţean american. În timpul zborului, Paul îşi aşezase paşaportul american într-un buzunar lateral al rucsacului, deoarece nu l-ar fi putut folosi niciunde pe teritoriul Iranului. Era considerat cetăţean iranian pe viaţă, iar dacă, la un moment dat, i s-ar fi născut copii pe teritoriul Statelor Unite, şi ei ar fi fost consideraţi tot iranieni. La fel stăteau lucrurile şi în cazul lui Katie, dacă s-ar fi căsătorit vreodată cu Paul.

Toată lumea a fost extraordinar de serviabilă şi de politicoasă cu ei când trecură de vamă şi de biroul de imigrări, iar Katie avu grijă să nu stea prea aproape de Paul. Nu-l atinse şi nu-i zâmbi prea afectuos. Pentru aceste două săptămâni, aveau să fie doar prieteni şi nimic mai mult, inclusiv în casa unchiului său. Baticul era la locul lui, haina subţire de bumbac şi-o aşezase în rucsac, iar când priviră prin mulţimea din faţa aeroportului, Katie recunoscu imediat familia lui Paul.

Unchiul său semăna leit cu tatăl lui, era doar mai mic de statură şi mai în vârstă, iar mătuşa lui Paul, Jelveh, era o femeie scundă, afectuoasă şi cu o înfăţişare prietenoasă. Amândoi verii lui Paul aduceau izbitor de mult cu el – arătau ca şi când i-ar fi fost fraţi şi erau foarte apropiaţi ca vârstă de el. Surorile lor nu veniseră la aeroport. Paul îşi îmbrăţişă de îndată verii pe care nu-i mai văzuse de mult timp, apoi părinţii acestora îl îmbrăţişară pe el şi-i urară bun venit acasă. Aveau lacrimi de bucurie în ochi când îl îmbrăţişară, apoi Paul le-o prezentă pe Katie ca pe o colegă de şcoală din New York, iar ea îi salută cu timiditate.

După aceea, Katie observă că, mai în spate stătea un bărbat în vârstă, urmărind în linişte scena, cu o expresie serioasă, după care îşi privi fiul, ca şi când ar fi fost nedumerit în legătură cu identitatea lui Paul. Mătuşa îi explică atunci cine era, iar bătrânul izbucni în lacrimi şi veni să-l îmbrăţişeze pe Paul. Era un moment emoţionant, iar Paul plângea şi el. Se schimbase atât de mult în ultimii nouă ani, de când nu-l mai văzuse bunicul său, încât acum nu-l mai recunoştea. Iar bătrânul îşi petrecu braţul după umerii nepotului său în timp ce se îndreptau cu toţii spre duba din parcare. Se purta ca şi când Paul ar fi fost fiul risipitor întors acasă. După ce bunicul său urcă în maşină, Paul îi explică lui Kate că acesta îmbătrânise teribil în ultimul deceniu, iar lui Kate îi păru şi ei că bătrânul era foarte slăbit. Părea uşor dezorientat, iar Jelveh îi explică lui Paul că bunicul său credea că s-a întors în Teheran pentru totdeauna. La auzul acestui lucru, inima lui Paul se înmuie şi fu mai bucuros ca niciodată că se întorsese, chiar

şi numai pentru două săptămâni. De îndată ce aterizaseră, Paul îşi amintise ce mult îi plăcea acolo şi, din mai multe puncte de vedere, simţea că acolo era casa lui. Se întrebă dacă motivul pentru care părinţii lui nu voiau să se întoarcă era că le-ar fi fost prea greu să plece din nou.

Se purtară cu toţii foarte prietenos cu Katie, după ce urcară în maşină, iar unul dintre verii lui Paul o ajută cu bagajul, în timp ce ea urcă pe bancheta din spate a dubiţei împreună cu mătuşa lui Paul, astfel încât cei trei veri să poată sta împreună. Ea o întrebă pe Katie dacă era foarte obosită în urma călătoriei şi îi promise o masă copioasă când vor ajunge acasă. Îi spuse că fiicele ei rămăseseră acasă, ca s-o pregătească. Paul îi povestise cât de bine gătea mătuşa lui.

În timp ce traversau oraşul, cu unchiul lui Paul la volanul dubiţei, Jelveh îi mărturisi lui Katie că nu fusese niciodată în afara Iranului, iar New Yorkul i se părea extrem de departe. Aşa i se părea şi lui Katie acum. Jelveh o felicită pentru interesul pe care-l manifesta faţă de Iran. Katie nu îi mărturisi că, de fapt, geneza interesului ei era de ordin romantic, mai degrabă decât academic, şi că era îndrăgostită de nepotul ei. Şarada prieteniei lor începuse deja şi trebuia să fie păstrată pe toată durata celor două săptămâni, cât aveau să stea acolo. Părea prea devreme să-i anunţe că povestea lor de dragoste era una serioasă sau că aveau o legătură unul cu celălalt. Paul voia ca ei să aibă ocazia s-o cunoască mai întâi pe Katie.

Traficul din jurul aeroportului era greoi, iar străzile oraşului erau înţesate de maşini. Dură aproape o oră şi jumătate să ajungă la casa lor, care se afla în districtul Pasdaran din zona nordică, opulentă, a oraşului. Katie privi fascinată pe geamul maşinii, cât timp traversară oraşul, şi vorbi destul de puţin. Era prea ocupată analizând şi încercând să absoarbă totul, în vreme ce întreaga familie discuta pe un ton animat, în farsi{7}, despre ea. Cu toate acestea, de fiecare dată când i se adresau direct lui Katie, o făceau într-o engleză impecabilă.

Teheranul părea un oraş modern, cu moschei presărate de-a lungul peisajului, cu clădiri înalte, dar şi joase. Era, de asemenea, şi un district financiar acolo, iar Katie murea de nerăbdare să vadă bazarul pe care Paul i-l descrisese cu atâta însufleţire. Voia să cumpere ceva pentru Annie de acolo. În drumul lor spre casă, Paul îi arătă universitatea şi turnul Azadi. Privind în jur, realiză că oraşul crescuse de la plecarea lui. Era chiar mai ocupat şi mai aglomerat decât înainte, cu cele cincisprezece milioane de oameni câţi locuiau acum în el. Katie remarcă şi ea uimită că oraşul era mai aglomerat decât New Yorkul, şi, chiar dacă se afla într-un loc atât de metropolitan, Katie putea simţi exotismul zonei. Îi plăcea să fie acolo cu el şi se simţea în largul ei alături de familia lui, care i se părea cumsecade şi care se purtase cu ea cu amabilitate şi respect.

Katie mai remarcă faptul că bunicul lui Paul, aşezat pe locul din dreapta şoferului, privea pe fereastră, vorbea foarte puţin şi părea pierdut în propriile gânduri. Apoi, la anumite intervale, se întorcea spre Paul, care stătea pe scaunul din spatele său, şi, după fiecare privire, ochii i se umpleau de lacrimi de emoţie. Apoi, de câteva ori, se aplecă înapoi şi îi atinse lui Paul mâna, ca şi când ar fi vrut să se convingă de faptul că era real, şi nu doar o viziune de-a lui. După aceea îi spuse fiului său, cu voce stinsă, câteva vorbe în farsi. În timp ce înaintau, Paul şi verii lui povestiră şi râseră, iar Jelveh continuă să-i indice lui Katie obiectivele importante ale oraşului.

Când ajunseră, într-un sfârşit, în faţa casei lor, aceasta arăta ca orice casă încăpătoare de familie, cu nimic diferită de cele pe care le văzuse în suburbiile din New York. Era doar cu puţin mai spaţioasă şi avea nişte arcade frumoase deasupra uşilor şi ferestrelor. Ambele verişoare ale lui Paul îi aşteptau pe gazonul din faţa casei şi îl îmbrăţişară pe Paul de îndată ce acesta coborî din maşină. Pentru el era uimitor să le revadă, deoarece aveau doar cinci şi, respectiv, nouă ani, la momentul plecării lui. Acum însă, erau două tinere frumoase, cu ochi căprui, pielea de culoarea mierii, la fel ca a lui Paul, iar Katie bănui că, sub baticurile pe care le purtau, aveau un păr negru, aproape ca smoala, la fel ca fraţii lor. Ele rămăseseră acasă, să pregătească un prânz generos pentru Paul şi Katie. Cele două fete, împreună cu mama lor, munciseră din greu în bucătărie încă din zorii zilei.

Îşi lăsară cu toţii încălţămintea la intrarea principală, iar în clipa când intrară în casă, cum tinerii discutau între ei zgomotos, Jelveh se grăbi la bucătărie, ca să termine de pregătit multitudinea de mâncăruri. În casă plutea un miros delicios de scorţişoară, portocale şi carne de miel, care îi treziră lui Paul amintiri familiare, iar Katie se duse în bucătărie şi se oferi s-o ajute pe Jelveh. Aceasta o prezentă pe Katie lui Shirin şi lui Soudabeh şi adăugă cu mândrie că Soudabeh urma să se căsătorească spre sfârşitul acelui an. Cele patru femei gătiră împreună cu ajutorul a trei fete tinere, care lucrau pentru ei.

— I-a fost promisă viitorului ei soţ încă de când avea treisprezece ani, spuse Jelveh fericită, în timp ce Soudabeh radia de încântare. Anul trecut i-am stabilit şi lui Shirin căsătoria. Odată ce se va fi căsătorit sora ei mai mare, Shirin se va putea căsători şi ea anul următor. Kate îşi dădu seama că asta ar fi însemnat ca fata cea mică să se fi căsătorit la vârsta de cincisprezece ani, lucru deloc ieşit din comun acolo, iar Paul îi explicase anterior că, în familiile tradiţionale, căsătoriile erau adesea aranjate. Ambele fete vorbeau o engleză excelentă şi chicoteau când discutau despre căsătorie.

Când masa fu pregătită aşa cum trebuia, Jelveh se oferi s-o ducă pe Katie în camera ei. Bărbaţii ieşiră pe terasă să discute şi să afle noutăţi unii despre alţii. Erau cu toţii încântaţi să-l aibă pe Paul acasă, iar

ceea ce văzuse Katie până în acel moment nu era cu nimic deosebit de orice scenă normală dintr-o familie din Statele Unite.

Shirin şi Soudabeh o conduseră pe Katie spre o cameră de la etajul al doilea, aproape de camerele lor. Era o cămăruţă mică, cu un pat îngust, un şifonier unde să-şi pună lucrurile şi o fereastră mică undeva sus, în perete, atât de sus, încât nu putea vedea afară, însă lăsa lumina soarelui să pătrundă în încăpere. Camera era modest decorată, şi Katie observă, trecând prin dreptul lor, că cele două fete aveau şi ele dormitoare asemănătoare. Shirin menţionă că băieţii aveau dormitoare mai spaţioase la un etaj superior, iar Soudabeh spuse că dormitorul părinţilor lor era în capătul opus al casei, iar bunicul lor avea mai multe camere la parter. Bătrânul venise să locuiască cu ei după plecarea lui Paul, iar fetele adăugară că fusese bolnav.

Katie îşi aşeză bagajul pe podeaua din camera ei şi îşi lăsă paşaportul în rucsac, împreună cu cardul de credit şi cecurile de călătorie. Banii îi avea schimbaţi în riali şi îi ţinea în buzunar împreună cu câţiva dolari. Când îşi primise viza, fusese sfătuită să nu-şi aducă computerul în Iran. I se spusese că erau peste tot cafenele unde putea avea acces la internet. Telefonul Blackberry îl avea cu ea în buzunar.

De îndată ce-şi lăsă lucrurile jos, fetele o chemară înapoi, la bucătărie, unde Jelveh aşezase din belşug mâncărurile pe platouri, iar cele trei servitoare o ajutară să ducă mâncarea în sufragerie.

Familia nu era exagerat de bogată, dar se vedea că aveau o gospodărie înstărită. Jelveh purta o rochie neagră, sobră şi un ceas frumos cu diamante, iar Kate observă că cele două fete purtau brăţări de aur, iar bărbaţii familiei, inclusiv verii lui Paul, aveau ceasuri de aur.

Apoi, tocmai când Jelveh pregătea masa, Katie auzi pentru întâia oară adhan-ul. Era chemarea la rugăciune de la ora amiezii, anunţată la difuzoare în întregul oraş, în timp ce muezinul scotea aceleaşi sunete obsedante pe care le auzeau de cinci ori pe zi. Şi atunci, totul se opri în loc. În gospodărie nu se mai auzi un murmur în timpul cât familia ascultă cele şapte versete din chemarea la rugăciune. Katie era fascinată de sunetele auzite. Paul îi spusese că va auzi aceste sunete în zorii zilei, la amiază, după-amiază, imediat după apus, şi, pentru ultima dată, la două ore după apus. Erau sortite să amintească credinciosului să se oprească şi să se roage de cinci ori pe zi.

Când chemarea muezinului se sfârşi, casa se trezi din nou la viaţă.

Mâncarea pregătită de Jelveh cu ajutorul fetelor era aromată delicat cu şofran, fructe şi scorţişoară, toate amestecate laolaltă. Pregătiseră carne de pui, miel şi peşte şi, în timp ce bărbaţii se întoarseră de afară, Katie adulmecă mirosurile delicioase şi îşi dădu seama cât de înfometată era în urma călătoriei lungi, deşi luase câte două mese în

timpul fiecărui zbor în parte. Nu avea idee cât era ceasul în New York, dar se simţea ca şi când s-ar fi aflat în altă lume, pe altă planetă, la un milion de kilometri depărtare. Deşi sosise în Teheran doar de două ore, familia lui Paul o făcuse deja să se simtă ca acasă.

Toată lumea îşi ocupă locul la masă, iar Annie se aşează între Shirin şi Soudabeh, în timp ce fetele care serveau le ofereau platourile. Toţi membrii familiei discutau cu entuziasm unii cu alţii. Întoarcerea acasă a lui Paul era un eveniment important pentru fiecare dintre ei. Bărbaţii avură discuţii animate în farsi şi râseră mult. Paul părea să se simtă complet în largul său în mijlocul lor, ca şi când n-ar fi plecat niciodată, iar Shirin şi Soudabeh o ţinură pe Katie ocupată cu întrebările lor legate de moda din New York, la fel ca orice alte fete de vârsta lor, din oricare colţ al lumii. Din când în când, Paul îi zâmbea liniştitor lui Katie, care înţelese că cele două săptămâni aveau să dureze o veşnicie fără atingerea lui şi fără să-şi exprime afecţiunea unul faţă de celălalt. Acesta era însă un preţ destul de mic în schimbul experienţei de a vizita Teheranul. Katie era fericită că hotărâse să vină.

— Eşti bine? o întrebă Paul peste masă la un moment dat, iar ea îi zâmbi si-i răspunse:

— Da.

El ştia că totul i se părea diferit, mai ales din cauză că nu înţelegea limba, şi îşi dorea ca ea să se simtă ca acasă. Mătuşa, unchiul şi verii săi o întâmpinaseră minunat. În plus, lui Katie îi plăcea foarte tare mâncarea. Luă câte ceva de pe toate platourile şi savură felurile picante de mâncare, precum şi mirodeniile delicate.

Băieţii aduseră în discuţie vizita la universitate, stabilită pentru ziua următoare, iar ea le spuse că şi-ar dori s-o vadă, dar că ar vrea mai ales să viziteze bazarul. Ei îi promiseră că-i vor arăta toate punctele de atracţie pe durata şederii ei acolo, iar Katie nu putu să nu remarce efortul lor de a o face să se simtă în largul ei. Bunicul lui Paul vorbi apoi în farsi, cu o privire nedumerită pe chip. Îi puse lui Paul o întrebare, la care acesta răspunse negativ.

— Ce te-a întrebat? se interesă Katie. Avea sentimentul că întrebarea bunicului avusese legătură cu ea, întrucât privise înspre ea de câteva ori.

— A întrebat dacă eşti prietena mea, spuse Paul pe un ton scăzut. Am spus că nu. Aceasta fusese înţelegerea făcută înainte de venirea lor acolo, iar Katie încuviinţă din cap. Era mai bine ca ceilalţi să nu ştie, altfel lucrurile s-ar fi putut complica pentru Paul.

După ce luară masa, Jelveh sugeră ca cele trei fete să meargă în camerele lor, să se odihnească. Katie le urmă la etajul superior, unde ambele verişoare ale lui Paul o însoţiră în camera ei. Aici îşi despachetă bagajul, iar ele îi admirară hainele. Shirin le ridică pe

toate în faţa ei, dornică să le încerce, dar nu îndrăzni să ceară voie, în timp ce Katie îşi puse lucrurile în dulap şi în sertare, despachetând repede.

Se gândi apoi să-şi lase undeva banii şi telefonul Blackberry, deoarece părea o prostie să le poarte după ea prin casă. Vru să le îndese în buzunarul rucsacului, împreună cu paşaportul, dar de îndată ce trase fermoarul buzunarului, observă că atât cardul de credit, cât şi cecurile de călătorie şi paşaportul dispăruseră. Buzunarul era gol. Cineva le luase pe toate în timpul mesei de prânz, îşi dădu ea seama, căci le pusese acolo chiar înainte de a coborî la masă. Katie simţi cum o cuprindea un val de panică. Se simţea ciudat să nu le aibă. Se întrebă dacă nu cumva Paul sau unul dintre verii lui îi jucaseră o festă şi speră ca aceasta să fie explicaţia.

Dar atunci când Paul veni câteva minute mai târziu şi ea îi povesti îngrijorată în şoaptă ce se întâmplase, el păru la rândul lui surprins. Se duse imediat să-i spună unchiului său. Acesta răspunse însă că fata nu avea nevoie de ele în timpul şederii ei în casa lor şi credea că era mai sigur să le ţină el sub lacăt. Nu aveau s-o lase să plătească pentru nimic, astfel că nu ar fi avut nevoie de cardul de credit sau de cecurile de călătorie şi menţionă că ea nu ar fi avut nevoie nici de paşaport înainte de la plecare. Paul nu ştia cine îi umblase prin rucsac şi nici nu avea de gând să întrebe. Unchiul său reprezenta autoritatea acelei case, iar când îi explică aceste lucruri lui Katie, un moment mai târziu, ea păru în continuare supărată. Paul îşi verificase şi el camera şi observase că şi lui îi lipseau ambele paşapoarte şi banii. Kate se felicită că măcar îşi păstrase banii şi telefonul în timpul mesei, atunci când Paul îi relată cele spuse de unchiul său în legătură cu paşaportul şi cu cardul ei, care erau mai în siguranţă încuiate.

— Poţi să-l rogi să mi le dea înapoi? Aş prefera să le ţin eu, îl rugă Katie pe Paul, în timp ce se sfătuiau în şoaptă pe holul de la etaj. Nu mă simt deloc în largul meu fără paşaport. Era fericită că făcuse copii xerox după paşapoartele lor, copii care se aflau încă pe fundul rucsacului.

— Nici eu, o asigură el. Acesta era primul hop al călătoriei. Voi discuta din nou cu unchiul meu, spuse el, dar când o făcu, acesta îi răspunse că niciunul dintre ei nu avea nevoie de paşaport. Paul nu dorea să discute în contradictoriu şi să pară lipsit de respect, iar unchiul său se arătă foarte ferm în privinţa paşapoartelor, despre care insista că trebuie să rămână în posesia lui, pentru siguranţă. Kate era pe punctul de a începe să plângă atunci când Paul îi spuse ce discutaseră.

— Lucrul acesta mă face să mă simt foarte agitată, spuse ea, dorindu-şi să-l poată îmbrăţişa. Avea nevoie să o liniştească. Era înspăimântător pentru ea să piardă controlul asupra propriului

paşaport. O făcea să se simtă complet vulnerabilă. Îşi dădu atunci seama că nu-i trimise lui Annie mesaj la sosire şi nu era sigură că ar fi reuşit de acolo. Hotărî totuşi să încerce şi scrise: „Am ajuns cu bine. Te iubesc”, apoi se gândi să-l închidă, ca să nu îşi consume bateria, în caz că nu i-ar fi fost permis să-l folosească nici pe acesta.

Katie era convinsă că erau bine intenţionaţi în ideea lor de a-i păstra paşaportul, dar, cu toate astea, se simţea neliniştită că nu-l avea asupra ei. Îşi puse telefonul într-o şosetă, pe care o ascunse adânc sub saltea, unde ştia că ar fi fost în siguranţă. Era singura ei modalitate de comunicare cu lumea exterioară şi n-ar fi riscat să i se termine bateria sau să-i fie luat. Se simţea neliniştită fără paşaport, cecuri de călătorie sau card de credit, semnele tangibile ale independenţei ei. Era un şoc pentru ea să-i fie luate, indiferent de buna lor intenţie. Lucrul acesta o făcea să se simtă ca un copil, iar Paul era şi el nemulţumit. Unchiul său menţionase că paşaportul său iranian era singurul care conta acolo, iar cel american îi era oricum de prisos în Teheran. Paul însă voia să-şi păstreze singur paşapoartele, iar Katie avea oricum doar unul singur. Cu toate astea, nu aveau de ales. Unchiul lui Paul era capul familiei şi el lua deciziile pentru toţi cei ai casei, inclusiv pentru Katie, atâta vreme cât stătea cu ei.

După acest episod, Paul împreună cu verii săi ieşiră la plimbare cu maşina, să revadă câteva locuri vechi. Femeile rămaseră acasă, iar Shirin şi Soudabeh jucară cărţi cu Kate. Deşi Kate şi-ar fi dorit să iasă şi ea împreună cu Paul şi cu băieţii, ca să vadă mai mult din oraş, ea nu voia să se poarte nepoliticos faţă de fete, care erau atât de bucuroase s-o aibă alături.

Băieţii se întoarseră acasă trei ore mai târziu, într-o dispoziţie de zile mari. Paul povesti că îşi văzuse vechea şcoală şi că îşi vizitase unul dintre prietenii din copilărie. Aflase cu surprindere că acesta era logodnicul lui Soudabeh, cu care urma să se căsătorească în vara aceea. I se părea ciudat să se gândească la nunta prietenilor săi, dar ştia, cu toate astea, că acolo oamenii se căsătoreau mai tineri. Şi oricât de mult o iubea pe Katie, el nu se simţea încă pregătit pentru un astfel de pas. Era tare fericit că se întorsese în Teheran, să-şi revadă familia şi prietenii, precum şi locurile familiare, şi să se bucure de sunetele şi de mirosurile cărora le dusese dorul atât de mult timp.

În acea seară, ieşi din nou împreună cu bărbaţii. De această dată, unchiul lui Paul îi însoţi şi el, iar pe drum urma să se întâlnească cu alţi prieteni de-ai lor. La plecare, Paul o privi cu părere de rău pe Kate. Unchiul voia ca ea să rămână acasă împreună cu Jelveh şi fetele. Bărbaţii doreau să iasă singuri, lucru foarte obişnuit acolo.

Kate, Shirin şi Soudabeh îşi petrecură seara stând pe pat şi povestind despre modă şi despre vedete de cinema. Nu cunoşteau toate vedetele, dar auziseră de unele şi erau fascinate de tot ce avea

Kate de povestit. O tratară ca pe un demnitar în vizită, iar Katie ştia că Annie ar fi fost uşurată să vadă ce familie unită şi bună erau şi cât de bine aveau grijă de ea. Nu o deranjă nici ieşirea lui Paul cu băieţii. Era foarte înţelegătoare în această privinţă şi îşi dorea ca el să se bucure de compania rudelor sale, după atât de multă vreme.

Cele trei fete râseră şi chicotiră mult în seara aceea, iar Soudabeh o întrebă pe Katie dacă avea un prieten, iar când Katie confirmă, aceasta oftă entuziasmată. Kate râse cu voce tare de ironia că acesta era chiar vărul lor, lucru pe care nu putea să-l dezvăluie fetelor. Faptul că ea nu era de religie musulmană, cel puţin nu deocamdată, făcea nepotrivită recunoaşterea relaţiei sale cu Paul.

Fetele se duseră la culcare cu mult înainte ca băieţii să se întoarcă acasă, iar Kate se întrebă cum îşi petreceau seara. În ciuda bunelor ei intenţii, pe măsură ce se făcea tot mai târziu, Kate se simţi lăsată pe dinafară, iar abia a doua zi la micul dejun îl revăzu pe Paul, care se purtă foarte atent cu ea. Îi ceru din nou iertare că nu o luase cu el cu o seară înainte.

— Ai dormit bine? o întrebă Paul, dorindu-şi s-o poată lua în braţe, dar, în mod evident, nu acolo.

— Da, îi răspunse ea zâmbind. La ce oră te-ai întors?

— În jur de ora două, spuse el, iar apoi coborâră toţi verii săi şi discutară despre vizita la universitate. Aveau să meargă cei trei băieţi, împreună cu Kate şi Soudabeh, iar când plecară cu toţii cu dubiţa, imediat după micul dejun, erau foarte binedispuşi.

Kate a fost impresionată de dimensiunea incredibilă a universităţii, unde îşi petrecură întreaga zi, timp în care băieţii le prezentară clădirea. Se opriră de câteva ori să stea de vorbă cu prietenii întâlniţi, iar verii lui Paul îl prezentară câtorva studente tinere.

Universitatea era chiar mai mare decât NYU, unde făcea Ted şcoala de drept, şi cu mult, mult mai mare decât Pratt, unde studiau ea şi Paul desenul.

Entuziasmată de vizita la universitate, Kate încercă să sugereze să meargă la un muzeu după aceea, dar nimeni nu se arătă dornic s-o însoţească, iar Paul promise că vor merge în altă zi. Kate era, de asemenea, nerăbdătoare să vadă bazarul despre care auzise atât de multe lucruri.

Când se duse la culcare în seara aceea, îşi deschise telefonul şi observă că avea un mesaj de la Annie. „Ai grijă de tine. Te iubesc” era tot ce spunea mesajul şi, după ce îl citi, îşi închise din nou telefonul. Avea încă suficientă baterie şi era bucuroasă de acest lucru, deoarece atât cablul de acumulare, cât şi transformatorul pe care-l cumpărase îi dispăruseră şi ele din rucsac. Soudabeh şi Shirin nu aveau niciuna telefoane mobile şi îi spuseseră că tatălui lor nu îi plăceau, dar amândouă aveau câte un dispozitiv ipod, la care ascultau în mod

constant muzică.

La micul dejun de a doua zi, cele două fete îi vorbiră lui Kate despre nunţile lor. Erau amândouă entuziasmate în legătură cu aceste evenimente, iar Shirin spuse că nu o deranja faptul că era sortită unui bărbat cu cinci ani mai în vârstă. Îl considera foarte chipeş. Ambele fete îşi doreau să aibă copii în viitorul apropiat. Cultura lor era una în care toţi începeau viaţa de familie de tineri. Jelveh îi spuse lui Kate că se căsătorise la paisprezece ani, iar la cincisprezece i se născtea deja primul fiu, iar soţul ei era cu mult mai în vârstă decât ea. Când îi spuse aceste lucruri, Kate îşi dădu seama că Jelveh era cu trei sau patru ani mai tânără decât Annie, lucru care i se păru uimitor, având în vedere că unul dintre fiii ei avea douăzeci şi trei de ani. Îi povesti apoi cum îi crescuse mătuşa lor, după moartea părinţilor, când ea avea doar doisprezece ani. Jelveh fu şocată să afle că Annie nu era căsătorită şi că nu avea propriii ei copii.

— Ce trist, spuse ea pe un ton compătimitor, iar Kate îşi dădu seama că avea dreptate, deşi lui Annie nu părea să-i pese. Îi avea pe ei.

Ţinându-se de cuvânt, Paul organiză în acea zi o excursie la muzeul de artă contemporană, iar de această dată îi însoţiră amândouă fetele. Muzeul găzduia una dintre cele mai frumoase colecţii de artă modernă şi contemporană pe care Kate le văzuse vreodată şi îşi petrecură acolo câteva ore bune, după care vizitară grădina cu sculpturi.

La sfârşitul săptămânii, Kate, Paul şi ceilalţi vizitară un bazar imens, de unde Kate cumpără un colier superb de argint pentru Annie. Privelişte a, sunetele şi mirosurile bazarului o ameţiră. Erau o mulţime de standuri unde se vindeau tot felul de produse, care mai de care mai îmbietor. Locul era înţesat de lume şi la tot pasul se făceau negocieri serioase. Bazarul era mult mai luminos decât îşi imaginase ea, era plin de lume, iar Kate se simţi foarte bine acolo.

Prima lor săptămână în Teheran a fost minunată, dar, spre sfârşitul ei, Paul şi Kate îşi mărturisiră unul altuia că începea să le fie dor de New York şi de vieţile lor. Îşi ocupaseră atât de bine timpul, încât aveau impresia că erau acolo de mai multă vreme, iar lui Kate îi era dor de Annie. Îi făcea plăcere să stea cu familia lui Paul, dar se simţea dintr-odată departe şi îi era dor de propria ei familie.

În acea zi, Kate se hotărî să-i trimită lui Annie un e-mail. În loc să folosească bateria tot mai puţină care-i mai rămăsese în telefon, îl rugă pe unul dintre verii lui Paul s-o ducă la o cafenea cu acces la internet, iar acesta a condus-o foarte amabil într-una. În e-mail îi povesti lui Annie cum îşi mai ocupase timpul, că era interesant şi că îi era dor de ea. O asigură, de asemenea, că era bine. Le trimise apoi e-mailuri scurte şi lui Ted şi lui Lizzie, iar când termină de scris, simţi că dorul de casă o copleşise de-a binelea. În ciuda tuturor minunăţiilor descoperite în Teheran, lui Kate începea să-i fie tot mai dor de casă,

iar când se întoarse la familia lui Paul avea o înfăţişare uşor mohorâtă. Lui îi păru rău să o vadă tristă şi o admiră că făcuse atât de bine faţă împrejurărilor, până în acel moment. Se integrase perfect în toate activităţile. Avuseseră parte de o săptămână plină de evenimente, iar Paul avu în câteva ocazii sentimentul că familia lui încerca în mod subtil să-l convingă să se întoarcă să trăiască în Teheran şi să-i amintească cât de fericit era acolo, unde, de altfel, îi era locul. Lui Paul îi plăcea că se întorsese în Teheran, dar îşi dăduse în acelaşi timp seama că locul pe care-l numea acasă nu mai era acolo, lipsindu-i părinţii, prietenii şi viaţa lui din New York. Cu fiecare ocazie, bunicul său îi amintea că era iranian, nu american, iar unchiul şi verii săi susţineau acest punct de vedere. Şi deşi se simţea în largul lui în Teheran, era pregătit să se întoarcă în New York. O săptămână fusese suficientă, iar două începeau să i se pară prea mult.

Katie simţea şi ea la fel şi se săturase de şarada privind simpla lor prietenie. Îi era dor să-l poată îmbrăţişa şi săruta de fiecare dată când dorea să facă asta. Uneori, încercarea aceea de a absorbi o cultură complet nouă şi de a le înţelege toate obiceiurile i se părea extenuantă. Paul era bucuros că hotărâseră să vină şi că avusese ocazia să împărtăşească această experienţă cu Katie. În ciuda tuturor avertismentelor lui Annie, cei doi nu aveau încă niciun motiv să regrete decizia de a veni acolo. Dimpotrivă, amândurora le plăcuse foarte tare, iar înainte de plecare sperau să reuşească să facă o vizită şi în Persepolis. Paul îi arătase tot ce plănuise să-i arate şi tot ce sperase Katie să vadă.

În ziua celei de-a doua vizite la bazar, unde se duseseră ca să cumpere ea o brăţară pentru Liz şi o curea pentru Ted, Katie începu să se simtă ciudat în timpul cinei. Deveni dintr-o dată foarte palidă, se simţi teribil de ameţită şi apoi avu brusc senzaţia că o trec toate apele. Jelveh o privi îngrijorată, îi puse mâna pe frunte şi spuse că avea febră. Stânjenită, Katie se ridică de la masă, se duse la etaj şi, câteva minute mai târziu, îi era deja foarte rău. Când Paul urcă în camera ei, după cină, ca să vadă cum se mai simţea, arăta chiar mai rău decât înainte. O ajută să se urce în pat şi coborî s-o anunţe pe mătuşa lui că fata avea nevoie de un doctor. Mătuşa urcă la etaj să se asigure că aşa stăteau lucrurile, dar Katie deja tremura din cauza unor frisoane violente şi avea febră foarte mare. Plângea şi avea dureri teribile de stomac, iar Paul era groaznic de îngrijorat din cauza ei. Fata insistă că nu mâncase şi nu băuse nimic la bazar, iar Jelveh spuse că simptomele păreau asemănătoare gripei groaznice cu care se luptaseră cu toţii în acea iarnă. Katie spuse că nu se simţise atât de rău în viaţa ei, iar Paul se aplecă s-o sărute pe frunte, chiar în momentul când Jelveh se întoarse în cameră şi-l observă. Aceasta îl privi dezaprobatoare pe Paul şi spuse:

— Nu ai voie să faci aşa ceva aici, Paul, şi ştii lucrul ăsta foarte bine. Iar dacă ai s-o săruţi pe Kate în public, veţi avea amândoi o grămadă de probleme. Nu este un comportament civilizat şi este cu atât mai grav cu cât ea nu este musulmană. Dacă te-ar vedea bunicul tău, i-ai frânge inima, spuse ea, apoi îi privi interogator pe amândoi. Este prietena ta? îşi întrebă ea nepotul în şoaptă, ca să nu-i audă ceilalţi. Kate îl privi cu ochii mari cum făcu o pauză, apoi încuviinţă din cap. Paul nu voia să-şi mintă mătuşa şi avea încredere că aceasta se va purta cu discreţie. Ştia că o plăcea foarte tare pe Kate, deşi nu neapărat pentru el, din moment ce era creştină.

— Da, e prietena mea, răspunse el simplu.

— Părinţii tăi ştiu? întrebă ea şi îl privi şocată când el încuviinţă din nou, printr-o mişcare a capului.

— Da, ştiu. O plac pe Kate, deşi sunt îngrijoraţi pentru că nu ştiu cum ne vom descurca pe viitor. Dar pentru noi e altfel. Locuim în New York, nu în Teheran.

Jelveh păstră un moment lung de tăcere, timp în care se gândi la cele auzite.

— Nu e deloc altfel, spuse Jelveh cu voce joasă. Tu eşti în continuare musulman, chiar dacă locuieşti în New York, iar Kate nu este. Eu cred că ai stat prea mult departe de casă. Este timpul să te întorci aici şi să-ţi aminteşti cine şi ce eşti, spuse ea clar şi răspicat.

— Nu pot face asta, zise el cu glas slab. Am viaţa mea la New York şi părinţii mei sunt şi ei acolo.

— Părinţii tăi au greşit să te ia de aici la o vârstă atât de fragedă, spuse mătuşa lui, apoi îi tăie răsuflarea cu ceea ce îi spuse. Noi vrem ca tu să rămâi aici acum. Îţi poţi continua studiile aici, împreună cu verii tăi. Poţi locui cu noi, spuse ea din tot sufletul. Era bine intenţionată, dar Paul nu voia să rămână. Era pregătit să se întoarcă acasă. Kate îi asculta cu ochii mari.

— Nu pot face asta, Jelveh, zise Paul, cu o urmă de panică în voce. Părinţii mei s-ar supăra dacă nu m-aş întoarce. Şi la fel şi eu. Îmi place aici, dar nu mai este casa mea.

— Teheran va fi casa ta mereu, spuse ea fermă, moment în care Kate alergă din nou la baie, de unde o auziră vărsând. Chem doctorul, continuă Jelveh calmă. Putem discuta despre asta mai târziu, conchise ea, dar intonaţia sa îi dădu lui Paul o stare de agitaţie. Ambele paşapoarte erau la ei, iar Paul nu putea pleca din Teheran fără măcar unul dintre ele; Jelveh părea hotărâtă să-l ţină acolo.

El nu avu timp să prelungească discuţia. Doctorul ajunse la ei o jumătate de oră mai târziu, când temperatura lui Katie urcase deja la 39,4 grade, şi ea se simţea chiar mai rău decât înainte. Doctorul o consultă, crezând că avea vreun fel de virus sau o infecţie bacteriană. Se gândi s-o interneze în spital, dar, după ce discută cu Jelveh, hotărî

s-o lase acasă.

Febra lui Katie continuă să crească în următoarele trei zile, timp în care Jelveh o îngriji, iar Paul o vizită cu fiecare ocazie. Paul îi era recunoscător lui Jelveh că nu povestise familiei despre relaţia dintre el şi Katie, deşi, cu cât era mai bolnavă, cu atât acest fapt devenea mai evident, căci Paul era teribil de îngrijorat pentru ea. Patru zile mai târziu, cu două zile înainte de data stabilită pentru întoarcerea acasă, febra începu să scadă, dar Katie ajunsese piele şi os. Era palidă ca varul şi avea cercuri întunecate în jurul ochilor, iar pe Annie nu o anunţase, de teamă să nu o îngrijoreze. Era stabilit oricum să plece în curând. Când febra dispăru, într-un sfârşit, Paul îi spuse lui Katie că fusese foarte curajoasă. O atinse pe mână când îi spuse aceste lucruri, dar nu mai încercă s-o sărute. Ştia foarte bine de la Jelveh ce scandal ar fi provocat un astfel de gest.

Doctorul îl anunţă că avea să se refacă suficient încât să se poată întoarce la New York conform programului, iar Katie păru uşurată să audă asta. Se simţea încă rău şi voia să se întoarcă acasă la Annie şi în propriul ei pat. Se simţise ca un copil de cinci ani cât timp fusese bolnavă. Jelveh avusese mare grijă de ea, aproape la fel de bine ca Annie, deşi încercase remedii diferite. O îngrijise cu mare atenţie şi se purtase cu ea ca o mamă.

În acea zi, Paul confirmă din nou rezervările lor pentru zborul de întoarcere şi se duse să-i vorbească unchiului său în legătură cu restituirea paşapoartelor. Unchiul său îl ascultă, încuviinţă din cap, descuie un sertar al biroului şi îi întinse paşaportul lui Kate, dar niciunul dintre paşapoartele sale. Îi dădu, de asemenea, înapoi cardul de credit şi cecurile de călătorie ale lui Kate, dar nimic dintr-ale sale.

— Am nevoie şi de ale mele, spuse Paul încet, iar unchiul său scutură din cap în semn de negaţie.

— Nu cred că ai nevoie. Eu şi mătuşa ta vrem ca tu să rămâi. Locul tău este aici, spuse el ferm.

— Nu, nu este, spuse Paul cu un glas răguşit, iar un fior de spaimă îi săgetă spatele. Nu mă poţi ţine aici, unchiule. Voi găsi, mai devreme sau mai târziu, o cale să plec. Casa mea e la New York.

— Nu ai ce căuta în New York, Paul. Iranul este ţara ta. Casa ta e în Teheran.

— America este casa mea acum, iar casa mea e în New York, nu în Teheran. Îmi place în Teheran, dar locul meu nu mai este aici. Viaţa şi viitorul meu sunt în New York.

— Tatăl tău a făcut o mare greşeală cu mulţi ani în urmă. S-a lăsat atras de banii pe care-i putea câştiga în State, dar există lucruri mai importante decât banii, precum familia şi tradiţiile. Tu poţi corecta această greşeală rămânând aici.

— Nu voi face asta, spuse Paul cu o privire înspăimântată. În plus,

trebuie s-o duc pe Kate acasă. E bolnavă şi e timpul să plecăm.

— Poate zbura şi singură, insistă calm unchiul său, iar Paul avu sentimentul că vorbea unui perete.

— Îmi spui că nu îmi dai paşapoartele înapoi? întrebă Paul şocat.

— Da, asta spun, zise unchiul său cu o privire de nepătruns, iar Paul îl privi, nevenindu-i să creadă. Cred că trebuie să stai o vreme aici. Iar pe Katie trebuie s-o trimiţi acasă.

— Nu o las să zboare spre casă singură, spuse Paul ferm, dar unchiul său părăsi încăperea în linişte, fără a-i mai spune o vorbă lui Paul.

Două minute mai târziu, Paul se întoarse în camera lui Katie cu o privire de adâncă îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă a murit cineva, spuse Katie mai în glumă, mai în serios.

— Chiar a murit cineva. Ambele mele paşapoarte. Unchiul meu nu vrea să mi le dea înapoi.

— Vorbeşti serios? Katie îl privi îngrozită, în timp ce el încuviinţă şi îi întinse lucrurile ei.

— Vor să rămân aici, spuse el grav.

— Pentru câtă vreme?

— Pentru totdeauna, din câte îmi dau seama. Din punctul lor de vedere, sunt iranian şi locul meu e aici.

Aceasta fusese singura grijă a mamei sale atunci când plecase – posibilitatea ca cineva să încerce să-l ţină acolo, iar acum se dovedea că teama ei nu fusese nefondată.

— Va trebui să zbori înapoi singură. Nu vreau să stai aici. Eşti bolnavă şi trebuie să te întorci acasă.

— Nu te las aici, spuse ea cu o privire panicată. Ce-ar fi să cerem ajutorul ambasadei elveţiene?

— Nu au cu ce să ne ajute. Aici sunt considerat cetăţean iranian.

— Nu se poate ca unchiul tău să-ţi facă aşa ceva, spuse Katie, începând să plângă.

— Ba da, poate. E capul familiei. Spune că, dacă plec din nou, bunicul meu va muri de supărare, zise Paul vizibil întristat. Dar, dacă nu mă întorc, atunci părinţii mei vor fi cei care vor muri de supărare. Unchiul meu crede că şi ei ar trebui să se întoarcă aici.

— Nu plec din Teheran fără tine, spuse Katie hotărâtă, strângându-şi paşaportul în mână.

— Mătuşa ta va turba, iar viza ta expiră în două săptămâni. Vreau să te întorci. În plus, Paul observă că ea arăta încă foarte bolnavă. Virusul pe care-l contractase o doborâse.

— Nu te las aici, zise Katie în lacrimi.

— Nu avem de ales, spuse el şi o îmbrăţişă, sperând să nu-i mai surprindă nimeni. De data asta, nu-i mai văzu nimeni.

— Îi voi trimite un mesaj mătuşii mele, spuse Katie cu o privire sfidătoare.

— Nu poate face nimic, spuse Paul resemnat. Unchiul său făcea regulile şi tăia şi spânzura, iar el îl voia în Teheran.

— N-o cunoşti pe Annie, zise Katie, căutând sub saltea, de unde scoase telefonul Blackberry şi constată uşurată că bateria nu era complet descărcată. Îi trimise un mesaj mătuşii ei sub privirile lui Paul. Mesajul era unul la obiect: „Am luat o gripă urâtă. Unchiul lui Paul nu-i dă paşapoartele înapoi. Eu îl am pe al meu. Nu plec fără el. Sunt bolnavă. Paul e blocat aici. Ce facem? Ne poţi ajuta? Te iubesc. K.” Îşi aşeză apoi telefonul înapoi sub saltea, după ce-l închise, în timp ce Paul o privea cu un zâmbet trist. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată la New York. Îi părea îngrozitor de rău pentru părinţii lui, iar acum începea să regrete că venise în Teheran împreună cu Kate. El era prizonier acolo, iar în două săptămâni, când îi expira viza, ea ar fi trebuit să se întoarcă. Annie şi mama lui avuseseră dreptate. Călătoria aceasta fusese o greşeală.

capitolul 21

Tom şi Annie petrecuseră un weekend perfect împreună. Vineri seara ieşiseră să ia cina la Da Silvano. Sâmbătă se duseră la cumpărături, apoi Tom făcu câteva reparaţii în apartamentul ei. Sâmbătă seara gătiră cina împreună, după care făcură dragoste la lumina lumânărilor, iar duminică după-amiază, după ce citiră The New York Times, se duseră la cinema.

Prânzul îl luaseră cu Ted la restaurantul Mercer, unde sărbătoriseră eliberarea lui de Pattie. Ted îşi predase toate referatele, renunţase la cursul ei şi nu-l deranja că rămânea cu un curs neîncheiat; tot ce-şi dorea era să n-o mai revadă în viaţa lui. Când dusese cererea de retragere la secretariat, Pattie îl văzuse pe hol, dar nu-i spusese o vorbă. Îşi jucase toate cărţile, pierduse şi acum ştia acest lucru. Ted se simţea ca un nou-născut şi se hotărî să-şi închirieze un apartament doar pentru el. Se săturase de colegii de cameră. Tot ce-şi dorea acum era să se reîntoarcă la studii. Se simţea din nou liber şi viu.

Ted aduse în discuţie în timpul prânzului faptul că încercase tot weekendul să dea de Liz şi nu reuşise.

— E la Londra, spuse Annie pe un ton rezervat.

— Ce caută acolo?

— Se vede cu un prieten, adăugă ea cu un zâmbet misterios. Liz şi Alessandro planificaseră să se întâlnească acolo în weekend, iar Annie o încurajase să meargă.

— De la Kate ai vreo veste? o întrebă Ted.

— Am primit un e-mail de la ea. Pare să se distreze. Cred că m-am cam grăbit cu grijile, spuse Annie uşurată.

Tom era şi el bucuros de veste.

— La fel şi eu. Mi-a trimis un e-mail, dar a fost unul scurt. Mi-a scris doar bună şi la revedere, şi că mă iubeşte. Când se întoarce acasă?

— În câteva zile, răspunse Annie, fericită că totul mergea conform planului. Whitney avusese dreptate. Trebuia să-i lase să zboare pe cont propriu. Ted ieşise din situaţia de coşmar cu Pattie, Liz scăpase de Jean-Louis, iar lui Kate părea să-i meargă de minune în Iran. Toate se aranjaseră în vieţile lor.

— Eu tot cred că a greşit cu călătoria asta, spuse Ted, pe tonul dezaprobator al fratelui mai mare. El însă nu fusese niciodată atât de aventuros ca ea, nici măcar în copilărie.

— Poate că nu, zise Annie cu îngăduinţă. Dacă totul merge bine, atunci înseamnă că a avut parte de o aventură de neuitat, care o va face să simtă că e capabilă să aibă grijă de ea însăşi, când se va întoarce acasă.

— Paul e un tip grozav, dar Kate nu-l cunoaşte suficient de bine încât să plece cu el atât de departe, comentă Ted, iar cultura lui e o lume cu totul diferită.

Annie era de aceeaşi părere, dar era fericită că, după câte se părea, Kate se simţea bine.

Când terminară, ea şi Tom se duseră la film. Îşi închise telefonul, se ghemuiră în scaune, mâncară popcorn şi savurară filmul, după care se întoarseră acasă. Pregăteau cina, când Annie îşi aminti să-şi deschidă telefonul. Odată deschis, acesta o anunţă că primise un SMS de la Katie. Inima aproape că-i stătu în loc în timp ce-l citi, după care i-l întinse lui Tom, fără o vorbă.

— Ce mă fac? spuse ea, privindu-l panicată. Katie nu numai că era bolnavă, dar, pe deasupra, refuza să plece din Teheran fără Paul, iar acesta era blocat acolo, în lipsa ambelor paşapoarte, şi nu avea nicio şansă de a pleca.

— Nu sună bine, spuse Tom încruntându-se. Ce-ar fi să-i suni pe părinţii lui Paul, să vezi ce părere au? Ei cunosc situaţia şi familia din Teheran mai bine decât noi. Poate că unchiul lui Paul doar se joacă şi încearcă să-l convingă să rămână.

Annie îi sună într-o clipă şi fu recunoscătoare s-o găsească acasă pe mama lui Paul. Îi citi mesajul de la Katie şi o întrebă ce părere avea. Mama lui Paul a fost cuprinsă de griji la fel de repede ca Annie. Soţul ei nu era acasă, astfel că îi vorbi lui Annie cu sinceritate.

— Membrii familiei de acolo au vrut ani de zile ca noi să ne întoarcem şi sunt de părere că Paul trebuie să stea acolo, şi nu în State. Cumnatul meu este un bărbat foarte încăpăţânat. L-ar putea ţine pe Paul acolo pentru totdeauna, spuse ea şi începu să plângă. De aceea nu am vrut să plece. Nu-i vor face niciun rău. Ei îl iubesc şi cred că fac ceea ce e bine pentru el. Încearcă să corecteze „greşeala” noastră de a-l fi adus în State. Îmi pare rău pentru Katie. Sper că e bine. Cumnata mea e o femeie cumsecade şi sunt sigură că a chemat un doctor s-o vadă şi a avut grijă de ea aşa cum trebuie.

— Acum, Katie refuză să plece din Teheran fără Paul, explică Annie.

Era o adevărată nebunie ceea ce li se întâmpla şi o situaţie greu de rezolvat. Îi promise mamei lui Paul s-o sune înapoi, iar aceasta spuse că va suna la familia din Teheran şi va încerca să obţină mai multe informaţii. De îndată ce închise telefonul, Annie se întoarse spre Tom.

— Cum ajung în Teheran? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari. Nu avea idee de unde să înceapă, dar ştia că el se putea descurca.

— Ai nevoie de viză, dar obţinerea ei durează în jur de două săptămâni sau chiar mai mult. Păru că se gândeşte, apoi se aplecă s-o sărute. Îi părea rău pentru ea. Annie era înnebunită de îngrijorare. Lasă-mă să văd ce pot rezolva. Am câţiva prieteni la Departamentul de Stat. E posibil să mă poată ajuta unul dintre ei.

Tom îşi petrecu următoarele trei ore la telefon, sunând diferite persoane, dintre care două îi promiseră că vor încerca să-i aranjeze ceva în ziua următoare. Trebuia să obţină viza de la Ambasada Pakistanului, la fel cum făcuse şi Katie, dar Tom le explică situaţia. Le spuse că o fată americană tânără era bolnavă în Teheran, iar însoţitorul ei iranian nu avea paşaport, astfel că, în lipsa lui, nu putea pleca. Nu era chiar o situaţie de viaţă şi de moarte, dar era foarte neplăcut pentru Katie şi pentru Paul să fie blocaţi acolo. Le explică faptul că mătuşa ei trebuia să meargă acolo s-o aducă înapoi, iar Kate nu putea călători singură şi avea nevoie urgentă de îngrijire medicală în State. Tom nu ştia dacă acest lucru era complet adevărat, dar spera să funcţioneze, ca să-i constrângă să-i dea viza de urgenţă. Le explică, de asemenea, că însoţitorul lui Kate era prietenul ei iranian, care avea şi el cetăţenie americană şi părinţi în New York, cetăţeni ai Americii, la rândul lor. Menţiona aceste aspecte ca să explice că nu era vorba despre o idilă în care Katie se implicase pe durata şederii ei în Teheran. Călătoriseră acolo cu scopul de a vizita familia lui Paul, după care Katie se îmbolnăvise, iar acum familia lui refuza să-l mai lase să plece.

Tom ştia că ea n-ar fi cerut ajutorul lui Annie decât în caz de absolută nevoie şi că nu exista o altă cale de ieşire, altfel ar fi găsit singură o soluţie. Era o fată foarte independentă. În plus, nu ştiau precis cât era de bolnavă şi care anume era cauza bolii ei, lucru care-l îngrijoră şi pe Tom. Până dimineaţă însă nu puteau face nimic. Annie stătu trează toată noaptea şi îi trimise lui Katie un mesaj: „Fac tot posibilul. Rezistă. Vin cât pot de repede. Cu dragoste, A”. Încercase să-l sune şi pe unchiul lui Paul, dar nu răspunse nimeni la celălalt capăt al firului, lucru care o supără şi mai tare pe Annie.

Aproape că sări din pat la şapte dimineaţa, când sună telefonul. Unul dintre prietenii lui Tom îl sunase pe ambasadorul Pakistanului la Washington şi îi spusese că îi cerea o favoare personală pentru un jurnalist cunoscut şi că aveau nevoie de două vize pentru Iran. Tom nu-i spusese nimic lui Annie, dar se hotărâse cu o seară înainte să solicite două vize, în loc de una. Voia să meargă cu ea. Cunoştea zona, ţara şi obiceiurile şi mai ştia că i-ar fi fost greu singură acolo. S-ar fi descurcat mai uşor cu un bărbat care să călătorească împreună cu ea şi care s-o ajute. În plus, avea şi timpul necesar.

Ambasadorul fusese de acord să le dea amândurora viza, la ora nouă în acea dimineaţă. Tot ce aveau de făcut era să o ridice de la Consulatul Pakistanului din New York, apoi ar fi putut zbura cu primul avion spre Londra. Aveau de urmat acelaşi traseu ca şi Katie şi Paul. Ambasadorul Pakistanului fusese de acord, în discuţia cu intermediarul, că nimeni nu şi-ar fi dorit o încurcătură legată de o americană bolnavă, blocată în Teheran, în timp ce unul dintre cei mai

importanţi jurnalişti cerea ajutor în numele ei. Era o pledoarie pe care nu o puteau ignora, nonincendiară, nonpolitică şi o situaţie pe care voiau s-o rezolve.

Când Tom îi spuse c-o va însoţi, Annie îl privi jenată, cu un sentiment de vinovăţie pe chip.

— Nu poţi lăsa totul şi să pleci, îi atrase Annie atenţia lui Tom. Mă descurc singură. Încerca să fie curajoasă şi să nu profite de el şi de cunoştinţele sale decât pentru viză şi zbor. Îi era însă grozav de îndatorată pentru ajutorul oferit.

— Hai să nu ne prostim, spuse Tom ferm. Am fost şef de birou timp de doi ani în partea aceea a lumii. Nu poţi face asta singură. Vin cu tine. Eu sun la televiziune, tu sună la compania aeriană. Tom făcea lucrurile să pară atât de simple şi era evident mai uşor decât să încerce să le facă singură pe toate. Putem lua vizele în drum spre aeroport şi să ne urcăm într-o cursă de amiază către Londra, dacă au una. Annie se rugă să aibă. Voia să ajungă la Teheran cât mai repede cu putinţă, deoarece nu ştia cât de bolnavă era Katie.

Tom sună la televiziune şi anunţă că avea nevoie de trei sau patru zile libere în interes personal, în vreme ce Annie rezervă două locuri pentru cursa de la ora unu către Londra. Sună după aceea la birou, iar apoi îl sună pe Ted, să-i spună ce se petrecea. Acesta se necăji să audă veştile proaste şi speră ca sora lui să nu fie foarte bolnavă. La un moment dat, sună şi mama lui Paul. Vorbise cu cumnata sa, care-i spusese despre Katie că avusese febră mare şi o dizenterie severă, dar că acum se simţea mai bine. Jelveh adăugase că-l vor ţine pe Paul la ei, deoarece locul lui era în Iran, şi nu în State. Îi spuse că încercau să recupereze din greşelile părinţilor lui, lucru care o supără şi mai tare pe mama lui Paul. Plângea când îi confirmă lui Annie că refuzau să-l lase pe Paul să se întoarcă.

Annie împachetă, după aceea, un mic bagaj, pe care să-l poată lua cu ea în avion. Îşi puse acolo şi câteva eşarfe, pentru a-şi acoperi capul. O oră mai târziu, erau deja în drum spre consulatul pakistanez. Tatăl lui Paul îi sunase şi îi dăduse lui Tom adresa unde să-i găsească. Îi dăduse, de asemenea, lui Tom numerele ambelor paşapoarte ale lui Paul şi numerele de telefon ale fratelui său. Aveau toate cele necesare. Nu era nimic altceva de făcut decât să ajungă acolo, ca să afle cum stăteau lucrurile în realitate. Amândoi erau convinşi că, dacă s-ar fi putut descurca singură, Katie nu ar fi apelat la ajutorul lui Annie. Iar Annie îi era incredibil de recunoscătoare lui Tom pentru că venea s-o ajute.

Avură parte de un zbor lung şi chinuitor spre Londra, urmat de unul şi mai lung către Teheran. Cei doi discutau în şoaptă şi încercau să ghicească ce se întâmpla. Erau amândoi îngrijoraţi că familia lui Paul ar fi putut descoperi că cei doi erau mai mult decât prieteni şi că

aveau o relaţie serioasă. Annie îşi făcea, de asemenea, griji că, pe durata zborului, nu putea primi mesaje de la Katie, din moment ce avea telefonul închis. Încercă să-şi păstreze calmul în timpul celor două zboruri, iar în vreme ce aşteptau pe Heathrow îmbarcarea pentru zborul către Teheran, nu primi niciun mesaj. Annie îi trimise un mesaj în care scrise: „Suntem pe drum. Te iubesc. A“, şi tot nu primi niciun răspuns.

Când ajunseră pe Aeroportul Imam Khomeini din Teheran, li se luară amprentele, la fel ca tuturor celorlalţi, şi trecură uşor prin vamă. Tom rezervase două camere la hotel. Se gândise că ar putea sta acolo mai multe zile, aşa că aranjase totul. Rezervase chiar şi pentru Katie o cameră, în caz de nevoie.

Tom se gândea să apeleze la ajutorul poliţiei, dar nu voia să agraveze situaţia şi nu aveau nicio reclamaţie oficială pentru a-l ajuta pe Paul. Unchiul său avea dreptul să-i reţină paşaportul. De îndată ce trecură prin vamă, luară un taxi către adresa primită de la tatăl lui Paul. Nu ştiau la ce să se aştepte odată ajunşi acolo, nici ce atitudine va avea familia lui Paul faţă de ei – ostilă sau prietenoasă. În mod evident, ceva nu era în ordine, din moment ce Paul nu putea părăsi Teheranul. De asemenea, Annie era tot mai îngrijorată de faptul că nu mai primise niciun mesaj de la Kate. Era îngrozită că ar fi putut fi mai bolnavă decât spuseseră. Dacă avea ceva grav, ca meningita? Sau dacă murise deja? De fiecare dată când îi treceau astfel de gânduri prin minte, ochii i se umpleau de lacrimi.

Când Katie încercase să-şi deschidă din nou telefonul, bateria i se terminase. Nu ştia că Annie era pe drum şi stătea întinsă în pat, gândindu-se la situaţia în care se aflau – cu Paul fără paşaport şi fără posibilitatea de a pleca din Iran.

Jelveh avea încă grijă de ea şi se purta cu multă bunătate, ca o mamă, oferindu-i ceai, mese lejere, orez şi ierburi, care spunea că aveau s-o ajute şi să-i dea putere, iar Katie se simţea deja mai bine. Cu toate astea însă, nu avea idee cum să-l scoată pe Paul din Teheran şi să-l aducă înapoi în State, la fel cum nici el nu găsise vreo soluţie. Paul venea mereu în camera ei, ca să vadă cum se simţea, iar ea îi spuse că nu mai avea nicio veste de la mătuşa ei, dat fiindcă i se descărcase bateria telefonului.

În timp ce Katie stătea în camera ei, auzi adhan-ul care urma imediat apusului, iar muezinul striga rugăciunea. Adhan-ul devenise deja un sunet familiar pentru ea. Două ore mai târziu, îl auzi pe ultimul pe ziua respectivă. Paul arăta extrem de deprimat de fiecare dată când o vizita în camera ei, să vadă cum se mai simte. Se simţea ca un prizonier.

Lui Annie şi Tom le luă în jur de o oră să ajungă de la aeroport la casa familiei lui Paul. Traficul era îngrozitor, iar Annie era încordată, stând pe bancheta din spate lângă Tom şi având pe cap una dintre eşarfele pe care le luase cu ea. Şi-o aşezase pe cap încă din avion, înainte de a ateriza, când stewardesa îi amintise cu amabilitate acest lucru. Nu putea decât să se roage ca nepoata ei să fie în siguranţă şi să nu se fi molipsit de ceva prea grav sau chiar fatal. Spera, de asemenea, că n-o lăsaseră să se deshidrateze din cauza febrei mari. Era înnebunită de griji din cauza ei.

Taxiul opri într-un sfârşit în faţa unei case mari şi amândoi coborâră. Annie nici măcar nu simţea oboseala din cauza schimbării fusului orar, atât era de agitată, şi nu închisese un ochi pe durata zborurilor. Tom îi aminti în şoaptă, când coborâră din maşină, să îşi păstreze calmul, răbdarea şi curajul şi să nu-i acuze de nimic, indiferent cât era de supărată din cauza lui Katie şi a lui Paul. Tom voia să se poarte cu grijă şi să fie cât mai prietenos şi civilizat cu putinţă, până când aflau ce se petrecea, de fapt.

Tom sună la uşă şi le deschise o servitoare. El întrebă de unchiul lui Paul cu o voce clară, din care răzbătea siguranţa de sine şi forţa. După câteva minute, Jelveh apăru în pragul uşii, să-i întâmpine, cu o privire blândă şi plină de amabilitate.

— Sunt Annie Ferguson, se prezentă ea. Sunt mătuşa lui Katie şi am venit după nepoata mea, zise Annie, uitându-se în ochii ei cu o privire aspră. Nu întâmpină însă niciun fel de ostilitate din partea lui Jelveh, care-i zâmbi. Mi-a trimis mesaj că e bolnavă, continuă Annie, temperându-se uşor. Apoi se întoarse către Tom, spunând: Iar acesta este Tom Jefferson, jurnalist american. Aş vrea să-i văd pe Paul şi pe Kate.

Deşi Annie voia să-i vadă de grabă, Jelveh nu părea să se grăbească. Trecuseră deja două zile de când Annie primise mesajul lui Kate. Era atât de speriată, încât tot ce putuse face în tot acest timp fusese să se roage să fie încă în viaţă. Dacă se îmbolnăvise de meningită, ar fi putut să nu mai fie în viaţă. Gândul acesta o făcu pe Annie să se cutremure.

— Fireşte, îi zâmbi Jelveh. Mi-a povestit despre dumneavoastră.

Jelveh îi rugă apoi să aştepte un moment. Apoi dispăru, iar în locul ei la uşă se întoarse soţul ei. Acesta îi privi pe cei doi americani, îi salută printr-o mişcare a capului şi îi pofti înăuntru. Îi conduse în sufragerie şi-i întrebă dacă doreau ceva de băut. Era foarte politicos, părea ospitalier şi semăna leit cu tatăl lui Paul, iar lui Annie îi venea să ţipe la el s-o ducă la cei doi tineri, dar îşi aminti de avertizarea lui Tom să fie civilizată, calmă şi răbdătoare. Cum se afla în casa lor, trebuia să se poarte după obiceiurile lor.

— Fratele dumneavoastră mi-a spus că mă veţi ajuta, îi zise Annie

direct, încercând să-l grăbească, dar fără succes. Refuzară oferta de a-i servi cu ceva de băut. Ştiu că nepoata mea a fost bolnavă şi sunt convinsă că v-aţi purtat foarte bine cu ea. Dar mi s-a spus că i-aţi luat paşaportul lui Paul. Părinţii lui sunt foarte supăraţi din această cauză. Presupun că-i veţi lăsa pe amândoi să plece cu mine, spuse ea fermă, sperând să-l convingă fără a discuta în contradictoriu.

— Paul şi Katie sunt amândoi aici, spuse el cu calm, iar nepoata dumneavoastră se simte din ce în ce mai bine. A luat un soi de virus, dar e mult mai bine acum. Soţia mea s-a ocupat de ea şi fireşte că o veţi putea lua cu dumneavoastră. I-am păstrat paşaportul doar din motive de siguranţă, ca să nu-l piardă. Annie nu făcu niciun comentariu, dar se îndoia că i se spunea adevărul. Cu nepotul meu stă însă altfel treaba. Asta e casa lui, moştenirea lui. Locul lui e aici, nu în New York. A fost o prostie şi o greşeală din partea fratelui meu să plece atât de departe şi să părăsească Iranul, cu mulţi ani în urmă. Fiul lui trebuie să stea aici, cu familia lui. Paul va avea o viaţă mai bună aici. Ne dorim să rămână.

Inima lui Tom şi a lui Annie stătură pe loc la auzul acestor cuvinte. Îşi dădeau amândoi seama că unchiul lui Paul era sincer şi credea cu adevărat că făcea lucrul corect. Nu era nici maliţios, nici răuvoitor, ci doar nechibzuit, cu atât mai mult cu cât Paul avea o viaţă şi părinţii în New York. Cu toate astea, unchiul său părea foarte convins de ceea ce spunea. Cei doi nu se contraziseră cu el, căci tot ce dorea Annie în acel moment era s-o vadă pe Katie.

— Unde este Katie? întrebă Annie uşor. Voia s-o vadă cât mai repede, dar dorea să-l ia şi pe Paul de acolo.

— Este sus, în camera ei, spuse el, şi pe chip i se putu citi nelinişte în legătură cu Tom. Avea sentimentul că Tom era o persoană importantă, poate chiar una periculoasă, şi nu se înşela prea mult. Tom urmărise scena în amănunt şi nu scosese o vorbă.

— Trăieşte? întrebă Annie cu o privire înspăimântată. Dacă murise, cât timp fuseseră ei în avion? Cea mai mare temere a ei era meningita, căci se ştia că putea doborî tineri în intervale scurte de timp. Dar cu siguranţă că unchiul le-ar fi spus la sosire, dacă ar fi murit. Teama îi tulbura lui Annie gândirea şi îi suprasolicita nervii. Îi spuseseră că se simţea mai bine, dar oare era adevărat?

— Fireşte că trăieşte, o liniştit el imediat.

— Vreau s-o văd, spuse Annie, învingându-şi lacrimile de extenuare şi de uşurare. Era o scenă încordată, iar Tom se întreba dacă omisese să menţioneze anumite lucruri în mesajul ei. Poate că-şi dăduseră seama de povestea de dragoste dintre Paul şi Kate şi, de supărare, voiau s-o încheie ţinându-l pe Paul în Iran.

— Au comis vreo infracţiune? întrebă Tom din senin.

— Nu în public, desigur, îl asigură acesta, deşi soţia sa îi spusese că

erau mai mult decât prieteni de îndată ce descoperise şi ea. Ea nu păstra secrete faţă de soţul ei. Deşi par a fi mai apropiaţi unul de celălalt decât au recunoscut când au sosit. Pentru un bărbat musulman încurcat cu o femeie din vest, de altă credinţă, pedeapsa poate fi foarte dură aici.

Annie simţi că leşină la auzul acestor cuvinte şi îi strânse mâna lui Tom.

— Din această cauză, Paul a greşit aducând-o pe Katie aici şi pretinzând că sunt doar prieteni. Dar sunt tineri şi naivi, spuse el zâmbindu-le amândurora. Cu toate acestea, o alianţă între ei doi nu ar fi o decizie înţeleaptă, iar acesta e un alt motiv pentru care Paul ar trebui să rămână aici. La plecarea lui Katie nu va mai exista niciun alt pericol. I-am înapoiat paşaportul, cardul de credit şi cecurile de călătorie. Este liberă să plece. Sunt convins că va fi bucuroasă să vă vadă.

Annie şi Tom părură uşuraţi la auzul vorbelor sale. Nu avea niciun motiv s-o ţină pe Katie acolo şi nici nu dorea aşa ceva. Nu era ostatică, ci oaspete, şi o trataseră ca atare.

— Locul nepotului meu este aici, în ţara lui. El nu va pleca împreună cu Kate.

Tom îl privi furios când spuse acestea.

— Le faceţi un lucru îngrozitor fratelui dumneavoastră şi soţiei lui. Paul este singurul lor copil, îi aminti el. Le-aţi frânge inimile.

— Poate că acest lucru îi va convinge să se întoarcă, spuse el cu blândeţe. Era cea mai mare speranţă a sa.

— Aceasta nu este o presupunere realistă, iar dumneavoastră ştiţi acest lucru. Acum, au o viaţă acolo şi o afacere. Nu le-ar fi uşor să se întoarcă. Unchiul lui Paul încuviinţă din cap. Iar dacă nu mi-i daţi acum pe amândoi tinerii în grijă, împreună cu paşapoartele lui Paul, sunt pregătit să nu las lucrurile aşa. Părinţii lui îl vor înapoi în New York şi m-au rugat pe mine să-l aduc.

Era un discurs de bravadă din partea lui Tom, dar era singura lor speranţă. Unchiul lui Paul avea tot dreptul să-l refuze.

— Nici nu sunt sigur că vrea să plece. Este foarte legat de ţinutul natal şi de noi. De soţia mea şi de mine, de verii şi de bunicul lui. Părinţii lui Paul însemnau mai mult pentru el, dar Tom nu spuse asta. Unchiul lui Paul se ridică. Vă voi conduce la Kate, spuse el cu căldură, ca şi când ar fi fost oaspeţi de onoare, la fel ca fata.

Câteva clipe mai târziu erau cu toţii la etaj, iar unchiul lui Paul bătu la uşă şi o deschise. O văzură pe Katie stând în capul oaselor în pat, iar pe Paul aşezat pe un scaun, lângă ea. Discutau încet şi păreau îngrijoraţi, dar priviră buimaci când Tom şi Annie intrară în încăpere. Katie ceruse ajutorul lui Annie, dar nu se aşteptase să vină până acolo. Scoase un ţipăt şi sări direct în braţele mătuşii ei, iar Paul îi zâmbi

recunoscător lui Tom, care întâlni privirea glacială a unchiului său.

— Acum doresc şi paşapoartele lui, spuse Tom răspicat. Acum. Nu-l puteţi ţine aici împotriva voinţei sale. Sunt jurnalist şi sunt pregătit să mă ocup de asta.

Se aşternu o tăcere prelungă, după care unchiul lui Paul părăsi încăperea fără o vorbă. Se întoarse cinci minute mai târziu cu ambele paşapoarte ale lui Paul în mână. Îşi dorea ca acesta să rămână, însă nu voia să creeze necazuri ţării sale, dacă Tom avea de gând să pregătească un scandal în presă, şi părea în stare să facă acest lucru. Iubirea şi respectul pentru ţara sa erau mai presus de dorinţa de a-l forţa pe nepotul său să rămână. Pierduse lupta pentru Paul, iar Tom o câştigase. Unchiul lui Paul îi întinse paşapoartele fără o vorbă, cu o privire tristă, de om învins.

— Mulţumesc, spuse Tom încet, le luă şi le puse în buzunarul jachetei, în timp ce tinerii priveau cu uimire scena.

Tom le spuse amândurora să împacheteze de urgenţă. Nu voia să-i ofere unchiului lui Paul timp să-şi schimbe părerea. Annie rămase s-o ajute pe Katie, iar Paul se duse în camera lui să-şi adune lucrurile. Tom ţinea paşapoartele în mână şi nu avea de gând să le lase. Libertatea lui Paul se afla în mâinile lui.

Zece minute mai târziu erau amândoi jos, cu bagajele făcute. Katie arăta slăbită şi foarte palidă. Jelveh coborâse şi ea în hol şi atât ea, cât şi soţul ei păreau îndureraţi de plecarea nepotului lor. Bunicul lui Paul era plecat, aşa că nu-şi putu lua rămas-bun. Verii săi erau şi ei la şcoală. Verişoarele fuseseră trimise în camerele lor şi nu coborâră. Lui Paul nu i se oferea ocazia să-şi ia la revedere de la nimeni şi era trist.

Annie le mulţumi amândurora că o îngrijiseră pe Katie, iar Jelveh plângea privindu-l pe Paul. Ştia că nu-l va mai revedea şi îl îmbrăţişă. La plecarea celor patru americani, unchiul său avea lacrimi în ochi, dar se feri, refuzând să-şi ia rămas-bun. Când se urcară în taxi, Tom observă înduioşat că Paul plângea. Se gândea la bunicul pe care nu avea să-l mai revadă. Când maşina porni, Paul privi cu jind în urmă, spre casa unchiului său. Era cu adevărat sfâşiat între două culturi şi două vieţi. Îi plăcea aici şi-şi iubea familia. Însemnase enorm pentru el această întoarcere şi, într-un fel, şi-ar fi dorit să rămână, însă ştia că n-ar fi putut. Părinţii săi ar fi murit de supărare, dacă ar fi decis să rămână. Katie observă şi ea durerea de pe chipul lui. Era sfâşiat între două lumi şi oamenii pe care-i iubea cel mai mult. Indiferent ce viaţă ar fi ales, de cealaltă parte a deciziei sale ar fi trădat o parte dintre oamenii pe care-i iubea.

Plânse în linişte tot drumul înspre hotel şi nimeni nu spuse o vorbă în taxi. Scena suferinţei sale era prea aspră şi prea vizibilă. Tom aproape că începu să se întrebe dacă procedase corect forţându-i unchiului mâna şi făcându-l pe Paul să-i părăsească. Poate că voia să

rămână. Când ajunseră la hotel, Paul îi urmă înăuntru. Îi mulţumi apoi lui Tom pentru că-l ajutase să-şi recupereze paşapoartele şi îi salvase pe amândoi. Katie avea mare nevoie să ajungă acasă deoarece încă nu arăta şi nu se simţea prea grozav, deşi era puţin mai bine acum. Cu toate că îi venea greu să plece din Teheran, voia să se întoarcă la părinţii săi, în New York şi îi era recunoscător lui Tom pentru ajutor.

Personalul hotelului le aranjă locurile pentru o cursă spre Londra, trei ore mai târziu. Nu voiau să mai rămână. Când ajunseră acolo, bagajele lui Tom şi Annie erau deja la hotel. Aveau suficient timp să le ia şi să se întoarcă la aeroport. Totul mersese ca pe roate, mai uşor decât se aşteptaseră Annie şi Tom, deoarece unchiul lui Paul se purtase ca un om rezonabil. Annie era acum îngrijorată de expresia sfâşietoare de pe chipul lui Paul. Unchiul şi mătuşa sa îl iubeau în mod evident pe Paul şi şi-ar fi dorit ca el să rămână acolo, însă părinţii săi de la New York ar fi fost mai devastaţi, dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Îi sunară pe părinţii lui Paul de la aeroport, iar aceştia fură extrem de uşuraţi să afle că se întorcea acasă şi recunoscători pentru ajutorul lui Tom. Ştiau că, altfel, Paul nu ar fi reuşit să plece, iar unchiul său era o persoană intimidantă pentru cineva de vârsta lui. I-ar fi fost greu să ajungă la un numitor comun cu el, aşa cum Tom reuşise, într-un final. Aceştia se bazaseră pe dragostea şi loialitatea unchiului lui Paul pentru ţara lui, evitând să creeze un scandal public în presă prin refuzul său de a-l lăsa pe Paul să plece.

În timpul zborului spre Londra, Katie şi Paul nu-şi vorbiră deloc. Amândoi arătau îngânduraţi şi agitaţi, iar când avionul decolă din Teheran, Paul urmări cu privirea oraşul pe care-l iubea şi pe care era atât de trist să-l părăsească. După o vreme, adormiră amândoi, fără a-şi spune o vorbă. Annie îi acoperi pe amândoi cu pături şi se întoarse la locul ei, unde îl sărută pe Tom şi-i mulţumi din nou pentru ajutor. Fusese o odisee ciudată pentru toţi.

În timpul scurtului răgaz dintre zboruri, de la Londra, erau cu toţii extrem de obosiţi. Katie părea încă bolnavă şi fiecare dintre ei se simţea secat emoţional. De această dată, în timpul zborului spre New York văzură câteva filme, luară cina, iar Paul şi Katie discutară în şoaptă o vreme. Era pentru prima dată când Katie înţelegea cu adevărat cât de sfâşiat era Paul între cele două vieţi ale sale. Înainte de plecarea din Teheran se întrebase dacă acesta se va răzgândi şi va rămâne totuşi acolo. În mod evident, se simţea cu mult mai iranian decât crezuse ea. În realitate, el se simţea în egală măsură iranian şi american. Avea sentimente puternice de loialitate atât faţă de America, cât şi faţă de Iran, iar acest lucru îl sfâşia.

Când ajunseră, părinţii lui îi aşteptau la aeroport, iar mama lui izbucni în lacrimi când îl văzu şi îl îmbrăţişă o vreme, apoi se întoarse

spre Tom şi spre Annie pentru a le mulţumi. Cei doi tineri se priveau cu tristeţe. Ceva se întâmplase cu ei în acea zi. Fuseseră catapultaţi în maturitate şi văzuseră cât de diferite erau culturile lor şi ce mult însemnau pentru fiecare în parte. Katie era americană cu toată fiinţa ei, în toate sensurile, în timp ce Paul avea câte un picior în fiecare lume. Situaţia în care se aflaseră fusese înspăimântătoare pentru amândoi şi depăşise cu mult capacitatea lor de rezolvare a problemelor. Erau amândoi recunoscători pentru venirea lui Tom şi a lui Annie. Şi tot ce-şi doreau acum era să stea fiecare cu familia lui, în propria casă.

Katie îl sărută pe Paul uşor pe obraz înainte de a se despărţi. Era pentru prima dată când se sărutau de când începuseră acea călătorie şi niciunul dintre ei nu ştia sigur dacă acel sărut era unul de rămas-bun sau de bun-venit. Erau amândoi trişti la plecare, iar Annie aproape că putu auzi sunetul inimilor frânte, când se salutară.

capitolul 22

Când ajunseră la apartamentul lui Annie, erau cu toţii sfârşiţi de oboseală. Ted îi aştepta acolo şi plânse de uşurare când îşi îmbrăţişă sora. Annie o duse la culcare câteva minute mai târziu, şi Katie adormi înainte ca mătuşa ei să iasă din cameră. Fusese o zi extrem de lungă, mai ales pentru Katie, care era bolnavă.

Tom se întinse pe canapea, în timp ce Annie şi Ted discutară în linişte în bucătărie şi căutară ceva de mâncat. Lui Tom nu-i era foame şi era prea obosit ca să mai poată gândi, astfel că deschise televizorul. Tocmai urmărea ştirile de pe postul de televiziune la care lucra, când întrerupseră emisia pentru a anunţa un atac terorist în Belgia. Explodase o bombă chiar în faţa clădirilor NATO din Bruxelles şi muriseră cincizeci şi şase de oameni.

— Of, Doamne, spuse Tom cu voce tare, sunând apoi la postul de televiziune, să anunţe că se întorsese.

— Unde eşti? îl întrebă producătorul. Îl sunau de ore bune.

— Sunt în New York. M-am întors de două ore. Am fost în Teheran de dimineaţă, spuse el cu o voce obosită.

— Ne pare rău, Tom. Avem nevoie de tine.

— Mi-am dat seama când am văzut ştirile. Se ridică, gândindu-se că va pleca în curând la Bruxelles.

— Crezi că poţi prinde cursa de miezul nopţii spre Paris? Îţi facem rost de un elicopter de pe Charles de Gaulle până în Bruxelles, dacă îţi convine.

— Sigur, spuse el. Asta era viaţa şi ocupaţia lui. Se duse în bucătărie să-i spună lui Annie. Plec, spuse el cu o înfăţişare obosită, dar zâmbindu-i.

— Nu vrei să rămâi aici în seara asta? Annie credea că Tom voia să se întoarcă în apartamentul lui.

— Ba da, aş vrea foarte mult, dar trebuie să mă întorc la muncă. Trebuie să prind cursa de miezul nopţii spre Paris. A avut loc un atac terorist în Bruxelles.

— Pleci chiar acum? întrebă Annie şocată. Ea abia se putea mişca. Nu-şi putea imagina cum mai avea Tom energie să plece după o asemenea zi, călătorind de la Teheran la New York şi schimbând pentru asta două curse. Nu-ţi poţi lua o zi liberă?

— Nu, nu când avem un reportaj de asemenea proporţii. Am să dorm în avion. Lui Annie îi păru rău pentru Tom şi îl urmă în dormitor, ca să-i pregătească câteva haine curate într-un bagaj. Îi întinse o geantă goală, iar el o umplu cu cămăşi pe care să le îmbrace în timpul emisiei şi trei costume, câteva perechi de jeanşi şi pulovere.

Nu ştia când timp va fi plecat. Îmi pare rău să te părăsesc atât de repede, îi ceru el iertare, iar ea îi zâmbi.

— După câte ai făcut pentru noi, cum te gândeşti să-mi ceri mie iertare? Ochii lui Annie erau plini de tot ceea ce simţea pentru el, iar Tom o sărută.

— Fostei mele soţii îi displăceau profund lucrurile astea. De fiecare dată când încercam să îmi fac planuri sau să mă apuc de ceva, sfârşeam în final într-un avion spre celălalt capăt al lumii, din cauza serviciului. Îmi spunea mereu că nu eram niciodată acolo când avea nevoie de mine.

— Dar tocmai mi-ai fost alături, îi spuse Annie şi îl îmbrăţişă. Ai mers în Teheran ca să aduci doi copii acasă. N-aş fi reuşit să-l iau pe Paul fără tine. Unchiul său nu m-ar fi ascultat. Eu zic că asta înseamnă că mi-ai fost alături când am avut nevoie de tine. Tu nu crezi?

Tom îi zâmbi, recunoscător pentru laudă. În fosta lui căsnicie se simţise mereu vinovat. Annie îl făcea să se simtă ca un erou, şi chiar aşa îl vedea.

După ce-şi pregăti bagajul, Tom făcu un duş şi îşi schimbă hainele, iar Annie îi pregăti un sendviş. Se apropie de ea şi o sărută, tocmai când în încăpere intrară Ted şi Katie.

— Unde pleci? îl întrebă Ted când văzu bagajul.

— La Bruxelles, pentru un reportaj. Cei răi nu au parte de odihnă, spuse el, iar Ted zâmbi şi îl privi uimit.

— Nu-mi dau seama cum reuşeşti.

— Te obişnuieşti, spuse Tom ridicându-se, şi îşi puse braţul după umerii lui Annie, deşi trebuia să recunoască faptul că nici pentru el ultimele două zile nu fuseseră deloc normale. Nu fusese sigur ce se va întâmpla cu Katie şi cu Paul, deşi nu îşi făcuse cunoscută îngrijorarea. Era şi el obosit. Avusese patru zboruri internaţionale în două zile. Am să te sun, îi spuse lui Annie şi o sărută din nou, apoi ieşiră împreună din încăpere. Îşi luă bagajul şi-i zâmbi. Apoi începu să râdă amuzat şi spuse: Ştii, mâna aia ruptă în timpul partidei de squash a fost cel mai mare noroc din viaţa mea.

— La fel şi în cazul gleznei mele, spuse ea, zâmbindu-i. Ai grijă de tine. Am să te urmăresc la televizor.

El o salută şi plecă, iar Annie se întoarse în apartament şi îi zâmbi lui Ted. Petrecuseră câteva zile incredibile, iar Ted era fericit pentru Annie şi pentru că îşi vedea sora acasă, teafără şi nevătămată. Toate astea se datorau lui Tom şi nimeni nu avea niciun dubiu în această privinţă. Era un bărbat minunat.

O oră mai târziu, în apartament se aşternuse liniştea. Se duseseră cu toţii la culcare, în camerele lor. Annie se uită la ceas şi îşi dădu seama că Tom tocmai decola în acel moment. Era plăcut să ştie că el se afla undeva într-un colţ al lumii şi că se va întoarce în curând. Nu-şi mai

putea imagina acum viaţa fără el şi nu se mai întreba dacă era loc pentru el în viaţa ei, căci deja făcea parte din peisaj. Era unul de-al lor de-acum. Aşa cum avea loc pentru copii, era loc şi pentru Tom şi Annie. Le venise şi lor rândul.

A doua zi, Katie se trezi, simţindu-se mai bine. Călătoria la Teheran i se părea acum un vis, ireală şi îndepărtată. Imediat îl sună pe Paul, iar acesta fu trist când discutară despre faptul că-şi lăsase familia din Teheran, deşi era fericit să-şi revadă părinţii şi să fie înapoi în New York. Îi spuse că fusese înspăimântat că va rămâne în Teheran împotriva voinţei sale. Promise s-o viziteze pe Katie în acea după-amiază. Katie simţi o nuanţă ciudată în tonul vocii lui. Părea tăcut şi distant.

Când veni s-o viziteze la apartament, situaţia fu uşor ciudată. Călătoria la Teheran fusese captivantă şi distractivă, dar situaţia fără ieşire în care se aflase Paul îi tulburase pe amândoi. Katie avea acum sentimentul că se afla într-o relaţie care o depăşea şi pentru care nu era încă pregătită. Discutaseră despre căsătorie ca despre un lucru simplu şi uşor. Acum înţelegea cât de diferite erau vieţile lor şi cât de complicată era viaţa lui Paul, chinuit între două familii şi două lumi, între vechi şi nou. Aveau amândoi nevoie de timp să îşi revină, după descoperirile din timpul călătoriei. Erau multe de digerat şi Katie înţelese că niciunul dintre ei nu era încă pregătit să ia viaţa în piept şi aveau în egală măsură nevoie de o pauză. Paul o aprobă. Era prea devreme pentru ei să ia decizii care să le marcheze tot restul vieţii. Aveau nevoie de timp să fie copii, iar lucrurile deveniseră prea serioase pentru ei în ultima vreme. Aveau, de asemenea, fiecare în parte, nevoie să petreacă timp cu familiile şi cu prietenii din lumile lor. La plecare, Paul o sărută, şi ştiură amândoi că aveau nevoie de timp să crească şi să respire, iar Katie închise uşa în urma lui, cu o privire tristă.

Muşcaseră o bucată prea mare din viaţă în ultimele câteva săptămâni şi le venea greu s-o rumege. Viaţa se dovedise mult mai complicată decât anticipaseră, iar acum erau amândoi recunoscători să se afle acasă şi să revină la postura de copii. Niciunul dintre ei nu era pregătit încă să devină adult, şi erau fericiţi aşa. Visul lor de a-şi face lumile să fuzioneze se dovedise mai greu de realizat decât anticipaseră, indiferent de originile şi de religiile lor. Se implicaseră într-o relaţie prea serioasă mult prea repede şi fuseseră depăşiţi de situaţie.

Liz se întoarse de la Londra două zile mai târziu şi nu-i veni să creadă când auzi tot ce se întâmplase cât fusese plecată. Luă cina cu ei, la apartament. Ted se mutase şi el înapoi la Annie pentru o vreme, până când găsea un apartament nou, iar Katie îi spusese lui Annie în

acea dimineaţă că avea de gând să se întoarcă la şcoală de îndată ce începea noul semestru. Anunţase deja la salonul de tatuaje că îşi dădea demisia. Terminase cu acea experienţă. Nu-şi dorea decât să stea acasă cu familia ei. În plus, avea nevoie de timp pentru a se vindeca complet de virusul căpătat în Teheran. Annie o duse la doctor, unde i se confirmă că era în afara oricărui pericol, dar se simţea încă slăbită.

— Cum a fost la Londra? o întrebă Annie pe Liz când veni în vizită, dar expresia de pe chipul ei spunea cât o mie de cuvinte.

— A fost minunat. Alessandro vine aici săptămâna viitoare şi aş vrea să-l cunoşti. E un om cu adevărat matur. E atât de plăcut să fiu cu un bărbat adevărat, nu cu un copil. E un bărbat şi se poartă ca atare. Îl iubesc, Annie, spuse Liz şi, pentru prima dată în viaţa ei, ştia că ceea ce simţea era real. Nu îi era teamă să îl iubească, indiferent de riscuri.

— Asta mi-am dorit dintotdeauna pentru tine, spuse Annie zâmbind. Liz era cu adevărat femeie acum. Nu mai era un copil. Se lasă cu nuntă în curând? o întrebă Annie. Liz îi răspunse că spera acest lucru, dar avea răbdare.

— Poate. Nu ne grăbim deloc. Dacă merg toate cum trebuie, s-ar putea să solicit un post la ediţia italiană a revistei Vogue. Dar deocamdată nu. Vrem să vedem cum merge. S-ar putea să-l ajut să-şi deschidă un magazin în New York.

— Sună foarte bine.

Annie simţea că o adusese pe Liz pe linia de plutire. Durase şaisprezece ani, dar reuşise. Observă, de asemenea, că Liz se şi îngrăşase puţin. Părea fericită şi nu mai dădea senzaţia că fugea mereu de ceva. Nu-i mai era frică să-l piardă sau să-l iubească pe bărbatul din viaţa ei. Era dispusă să-şi asume riscurile, în timp ce Katie realizase că nu trebuia să-şi asume chiar atât de multe riscuri. Ted se bucura şi el de libertatea sa redobândită. Crescuseră cu toţii, şi Annie odată cu ei. Trecuseră fiecare prin ritualurile lor de maturizare şi, ca rezultat, deveniseră adulţi.

— Dar tu? întrebă Lizzie. Unde e Tom?

— E la Bruxelles. Bietul de el a trebuit să se urce din nou în avion, la doar două ore după ce ne-am întors acasă. Nu a părut prea deranjat, presupun că s-a obişnuit. Aşa trăieşte el. Aleargă pe tot globul în căutarea ştirilor.

Annie avea şi ea acum ce era mai bun din ambele lumi – copiii pe care-i crescuse şi bărbatul pe care îl iubea şi cu care voia să rămână. Era loc pentru toate în viaţa ei, iar Tom ştia şi el asta. Copiii făceau acum parte şi din viaţa lui, nu doar din a ei. Înotau cu toţii în aceeaşi direcţie, cu mişcări liniştite, dar sigure.

În acea seară, Tom o sună pe Annie, chiar după plecarea lui Liz, şi îi spuse că se întorcea acasă. Reportajul din Bruxelles fusese realizat. În

Belgia era dimineaţă şi îi spuse că pleca în câteva minute.

— Ce facem în weekendul acesta? o întrebă el.

— Nimic, din câte ştiu. De ce?

— Mă gândeam că ar fi frumos să petrecem câteva zile din nou în Turks şi Caicos. Mi-ar prinde bine puţină odihnă. După săptămâna prin care trecuseră, aceasta era o afirmaţie modestă.

— Da, şi mie, spuse ea, gândindu-se cât de frumoasă fusese prima lor vizită acolo şi câte se întâmplaseră de atunci încoace.

— Crezi că se vor descurca copiii fără tine câteva zile? întrebă el optimist.

— Cred că da. Par să fi revenit cu toţii pe linia de plutire şi sunt relativ normali pentru moment, spuse Annie, şi la fel era şi ea. Nu se simţise niciodată mai normală şi mai puternică, şi era pregătită pentru o viaţă nouă alături de el.

— E rândul tău acum, Annie, îi aminti el pe un ton blând, iar ea încuviinţă.

— Cred că da, spuse ea şi-l corectă, adăugând zâmbitoare: E rândul nostru. Le dăruise copiilor şaisprezece ani de atenţie necondiţionată, iar acum voia să împartă această atenţie şi cu Tom. Le era în continuare alături copiilor surorii sale şi avea să le fie mereu, dar acum avea timp să-i dedice şi lui. Copiii crescuseră şi deţineau controlul propriilor vieţi. Făcuseră greşeli şi le corectaseră, învăţaseră din ele şi supravieţuiseră. Şi la fel făcuse şi ea. Tom apăruse în viaţa ei tocmai la momentul potrivit, nici prea devreme, nici prea târziu.

— Ne vedem diseară, spuse el, împăcat şi fericit. Abia aştepta să se întoarcă la ea. Avea acum pe cineva la care să se întoarcă – o femeie şi o familie. Era pregătit pentru asta, aşa cum nu mai fusese până atunci.

Annie tocmai se întorsese de la birou şi îşi pregătea o cană cu ceai, când Tom intră în casă.

— Cum a fost zborul? îl întrebă ea în timp ce Tom o sărută. Era ceva atât de firesc să fie acolo cu ea, ca şi cum ar fi fost împreună dintotdeauna.

— Lung şi plictisitor. Mi-ai lipsit.

— Şi tu mie. Katie ieşise, iar Ted se dusese pentru câteva zile înapoi la fostul lui apartament, ca să-şi strângă lucrurile. Tom şi Annie erau singuri şi era linişte. Annie îşi termină ceaiul, iar Tom o urmă în dormitor şi zâmbi, când ea se întoarse spre el. De ce zâmbeşti? întrebă ea, se întinse pe pat şi-şi aruncă pantofii din picioare sub privirile lui.

— Mă gândeam cât de fericit mă faci, îi spuse şi se aşeză lângă ea. Îmi amintesc de zilele când credeam că nu era loc pentru mine în viaţa ta. Acum nu-mi mai fac griji, spuse el relaxat, se lăsă pe pat şi o trase lângă el. Acesta e locul unde vreau să fiu.

— Şi eu, şopti ea, iar el o sărută. Nu mai avea senzaţia că se împărţea în zece direcţii diferite în acelaşi timp. Copiii crescuseră, şi

ea la fel.

Tom o trase apoi în braţele lui şi ştiu că era acasă. În sfârşit. Ea era femeia pe care o iubea, iar aceasta era acum casa lui, alături de ea. Şi nu fusese nevoie decât de un braţ fracturat, o entorsă de gleznă şi o viaţă de om ca să ajungă acolo, dar dintr-odată totul părea atât de uşor şi se întâmpla exact aşa cum le fusese sortit.

Annie trebuise să dedice şaisprezece ani din viaţa ei copiilor surorii sale, pentru a fi pregătită pentru el. Lizzie trecuse prin relaţii cu nenumăraţi bărbaţi ca Jean-Louis, pentru a putea fi suficient de curajoasă să-l iubească pe Alessandro. Ted, la rândul lui, supravieţuise nebuniei lui Pattie, pentru a afla cine era şi ce conta pentru el cu adevărat. Iar Katie fusese pusă în situaţia de a-i sfida pe toţi şi de a risca totul pentru a-şi câştiga libertatea. Trecuseră cu toţii prin durerile şi provocările maturizării, la fel cum făcuse şi Tom. El trebuise să fie căsătorit cu femeia nepotrivită pentru a o putea recunoaşte pe cea potrivită, chiar dacă întâlnirea cu ea nu fusese exact cum se aşteptase, iar, la început, păruse prea ocupată pentru el. Annie nu ştiuse, dar şi ea îl aşteptase pe el.

Lecţiile pe care le învăţaseră erau grele şi valoroase, dar meritaseră din plin efortul dobândirii lor. Iar ritualul trecerii, pentru fiecare dintre ei, fusese lecţia ce trebuia învăţată. Annie realiză, zâmbindu-i lui Tom, că toate alcătuiau o simetrie perfectă. Chiar şi glezna scrântită şi braţul fracturat făcuseră parte dintr-o ordine divină a lucrurilor, care-i purtase unul spre celălalt. Nimic din ce se întâmplase nu fusese un accident sau o greşeală. Nu fusese uşor, dar răsplata era imensă pentru fiecare dintre ei. Annie era incredibil de recunoscătoare pentru felul cum se aranjaseră lucrurile. Toate ar fi putut sta altfel, dacă ar fi ezitat sau ar fi refuzat provocările la care fuseseră supuşi, iar în final nu ar mai fi ajuns acolo. Dar fuseseră cu toţii foarte curajoşi. Annie înţelese şi îi zâmbi lui Tom, în timp ce acesta o sărută din nou. Cercul era acum complet.

{1} Personaj din romanul *Alice în Ţara Minunilor* (1865), de Lewis Carroll, extrem de cunoscut pentru rânjetul lui viclean (n. tr.).
{2} Personajul principal din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens – un bătrân zgârcit, care urăşte sărbătoarea Crăciunului (n. tr.).
{3} Fursec dulce originar din Franţa (n. tr.).
{4} Henri de Toulouse-Lautrec (24 noiembrie 1864-9 septembrie 1901), pictor francez din perioada postimpresionistă (n. tr.).
{5} Bucătăria Iadului, în engl. În orig. (n. tr.).
{6} Lourdes (limba gasconă: Lorda) este o localitate situată în sud-vestul Franţei, cunoscută ca unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj pentru creştinii catolici, izvorului de acolo acordându-i-se puteri miraculoase de tămăduire a bolilor.
{7} Persana este o limbă indo-europeană vorbită în Sudul și Centrul Asiei. În limba persană ea se numește *parsi*, dar a ajuns prin arabă la forma *farsi* răspândită internațional dar mai puțin agreată de către intelectualii iranieni.

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20
capitolul 21
capitolul 22